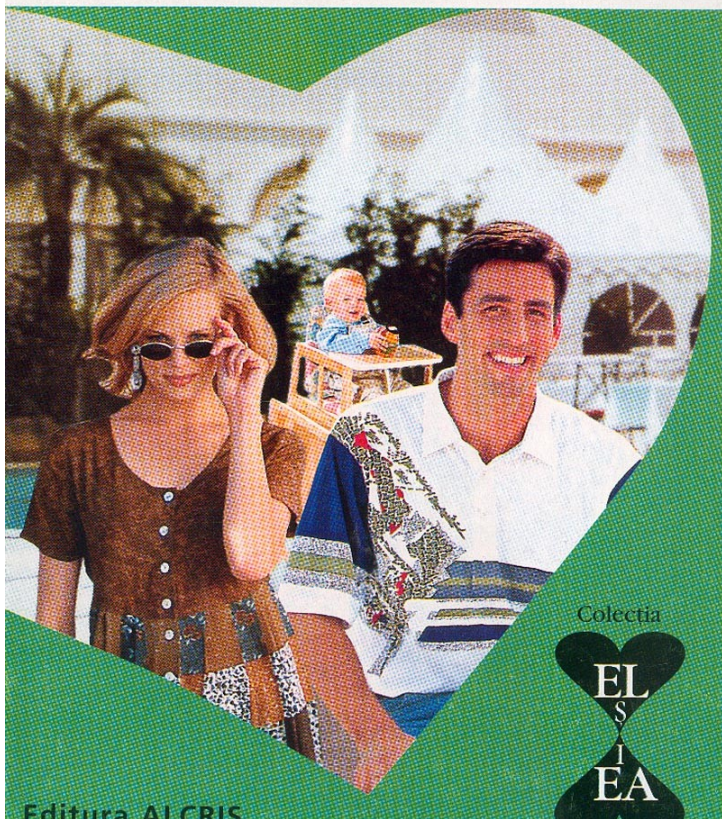

Mary Lynn Baxter

337

FULGERE ȘI TRĂSNETE

VOLUMUL 1

Colectia

EL
ȘI
EA

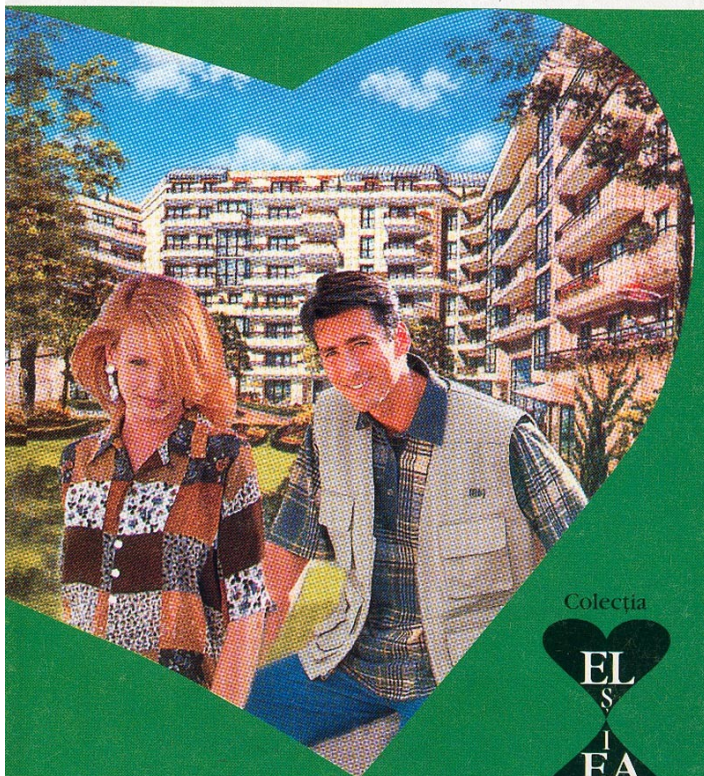
Editura ALCRIS

338

Mary Lynn Baxter

FULGERE ȘI TRĂSNETE

VOLUMUL 2

Colecția

EL
ȘI
EA

Editura ALCRIS

MARY LYNN BAXTER

FULGERE ȘI TRĂSNETE

Vol 1 și Vol 2

36 de ore care au schimbat totul!

„Proza doamnei Baxter... atinge fiecare coardă sensibilă a spiritului feminin”. Sandra Brown, *„New York Times”*.

36 DE ORE

Un oraș este cufundat în beznă...

Primărița nu e nicăieri...

Într-o cursă contra cronometru, doi medici salvează vieți...

În momentul când o pană de curent a paralizat orașul Grand Springs, Colorado, doctorul Noah Howell a revenit la muncă în secția de urgență a Spitalului Memorial Vanderbilt, nimerind alături de doctorița Amanda Jennings, femeia pe care n-a uitat-o niciodată... Femeia pe care a părăsit-o cu un an în urmă. În ceasurile de disperare ale nopții, tensiunea se transformă în pasiune, iar soarta îi oferă lui Noah o ultimă șansă de a dezvălui adevărul în legătură cu trădarea lui.

Dar e mai bine ca unele secrete să rămână nedivulgate...

SPITALUL MEMORIAL VANDERBILT
MEMORIU
CONFIDENȚIAL

DESTINATAR: DR. NOAH HOWELL
EXPEDITOR: DR. CARL STANLEY,
ŞEF SECŢIE URGENŢĂ.

SUBIECT: PROCEDURI PENTRU
SECŢIA DE URGENŢĂ, ÎN TIMPUL
PENELOR DE CURENT ELECTRIC

1. Nu permiteţi accesul presei în S.U.
Nu dezvăluiţi *în niciun caz* identitatea
pacientului V.I.P. din Secţia de Urgenţă nr.
2.

2. Țineți-o sub atentă observație pe
mama adolescentă aflată în travaliu. Se
prevăd probleme.

3. Urmăriți buletinele radiofonice
despre micul Sloane, imobilizat în peșteră.
Țineți personalul în stare de alertă.

P.S.

Pentru informarea ta personală.

Dr. Amanda Jennings va lucra în S.U. Toată noaptea. Trebuie să treceți amândoi peste sentimentele personale. Vom avea nevoie de capacitatea maximă a amândurora, pe tot parcursul acestei crize.

C.S.

Dragi cititori.

Uneori, viața omului se poate schimba cât ai bate din palme. Pentru locuitorii orașului Grand Springs, Colorado, o pană de curent electric a declanșat o serie de evenimente care vor modifica viețile unor oameni pentru totdeauna...

Bine ați venit la întâlnirea cu noua și

captivanta noastră serie, 36 DE ORE, unde în fiecare lună unul sau mai multe personaje cu spirit eroic se vor confrunta cu provocări personale - și, împotriva tuturor piedicilor, vor descoperi dragostea. Luna aceasta, tensiunea din Secția de Urgență crește în timp ce doctorița Amanda Jennings și doctorul Noah Howell, care s-au iubit cândva, trebuie să lucreze umăr la umăr pentru a salva vieți omenești. Vor putea regăsi dragostea pe care au cunoscut-o cândva? Ei bine, este o noapte a miracolelor...

În lunile viitoare, veți cunoaște doi foști adversari imobilizați împreună pe versantul unui munte; o femeie însărcinată care trebuie să se lase moșită de un necunoscut chipeș; un magnat sexy în căutarea disperată a unei femei pe care a

întâlnit-o numai o dată – și mulți alții. Fiți alături de noi în fiecare lună, pentru a trăi treizeci și șase de ore care vă vor schimba *dumneavoastră* viața!

Cu sinceritate.

Editorii

MARY LYNN BAXTER
FULGERE ȘI TRĂSNETE

Traducere de
MIHNEA COLUMBEANU

Mary Lynn Baxter

Născută în Texas, Mary Lynn Baxter

trăiește dintotdeauna o poveste de dragoste cu cărțile. Cititoare avidă încă din copilărie, a devenit bibliotecară, apoi patroană de librărie, înainte de a-și scrie primul roman. Genul ei favorit? Literatura de dragoste, desigur. Și eroul favorit? Len, soțul ei, cu care e căsătorită de douăzeci și șapte de ani.

Mary Lynn a scris peste treizeci de romane de dragoste, atât în cadrul genului, cât și cu titlu general. Un număr de cărți de-ale ei au apărut pe lista de bestseller-uri Waldenbooks, iar în 1985 a primit premiul Waldenbooks pentru romanul de mare succes „Everything But Time”. Volumele ei s-au editat în peste unsprezece milioane de exemplare, în lumea întreagă.

Prolog

Omul de la volan înjură printre dinți. Nu vedea nimic. Niciodată în viața lui nu mai avusese de-a face cu o asemenea ploaie – și numai tânăr nu era. Mai bine zis, niciodată nu încercase s-o străbată cu mașina. Dacă ar fi avut mai puțină minte, putea crede că sosise sfârșitul lumii. Un zâmbet amar îi strâmbă buzele, pe fața slabă. La naiba, ce știa el? Poate chiar era sfârșitul lumii.

Inspiră adânc, încercând să-și alunge teama crescândă. Calvarul său n-ar fi fost chiar atât de rău, dacă nu se afla pe un drum de munte. Dar n-avea ce face. Cel mai cuminte ar fi fost să tragă pe dreapta, așteptând sfârșitul aversei. Dacă știa că avea să înceteze curând, n-ar fi ezitat s-o facă.

Din păcate, nu avea o asemenea garanție - și, chiar de-ar fi avut-o, se îndoia că s-ar fi oprit într-adevăr. Trebuia să ajungă în Grand Springs. De fapt, îl îndemna un sentiment de urgență cum de mult nu mai avusese. Din cauza acelui telefon. Ce putea dori „Înălțimea Sa”, primărița din Grand Springs, Colorado? N-avea idee, dar tonul ei înnebunit își făcuse efectul. Fără a mai pierde vremea, se repezise la volan.

Își întrerupse firul gândurilor, strângând și mai tare volanul în mâini. Cel mai mult se temea să nu nimerească în vreo băltoacă, derapând spre altă mașină. Privi în oglinzile retrovizoare. Pentru moment, părea să fie singurul șofer de pe acel drum din munții statului Colorado.

Sau prost, sau idiot.

Nu știa care termen i se potrivea cel

mai bine. Și nici nu conta. Era pe drum și trebuia să facă față situației cum putea.

Cel puțin, avea aparatul de radio și putea urmări evoluția vremii. Întinzând mâna spre buton, dădu volumul mai tare, numai pentru a tresări când îl asurzi un muget de paraziți. Înjură din nou, exact în momentul când sunetul de auzi clar din boxe.

Ascultă glasul profund al crainicului, care avertiza că, dacă ploile torențiale continuau, avea să se stabilească un nou record al precipitațiilor.

— Ei, nu zău... mormăi el, chircindu-se când un fulger îl luminează din toate părțile, convins că putea răzbate prin geamuri, pentru a-i plăti cine știe ce poliță personală.

Frustrarea îl rodea, în timp ce era silit să încetinească mașina și mai mult. La

naiba, deja se târa ca melcul. Cu siguranță, ploaia trebuia să se mai domolească. Soarta nu era deloc îngăduitoare cu el – fulgerele continuau să explodeze în jur, urmate de cele mai puternice tunete pe care le auzise în viața lui.

Dintr-odată, tresări din nou, șocat de o asemenea dezlănțuire înfricoșătoare a naturii. Dar starea de șoc nu dură mult. Se transformă din nou în furie neputincioasă, pe când ploaia biciuia parbrizul, printre mișcările ștergătoarelor.

„Trage pe dreapta”, își spuse el, cu înverșunare. Dar n-o făcu nici de astă dată. Înaintând pas cu pas, nu știa de cât timp o ținea tot așa, preocupat să rămână cu mașina pe drum. Apoi, ca prin miracol, ploaia slăbi și, cu toate că trebuia să mijească ochii, omul reuși să vadă la mică

distanță în fața lui.

Profitând de răgaz, mări viteza, pentru a recupera timpul pierdut. Minteaa îi alerga nebunește. Ce-o fi vrând Olivia? se întrebă el, amintindu-și deznădejdea din vocea ei. Nu s-ar fi putut spune că...

Nu apucă să-și continue ideea. Un sunet straniu, imposibil de identificat, îi reteză șirul gândurilor. Întorcând brusc capul spre dreapta, văzu un val de noroi rostogolindu-se pe panta colinei, drept către el.

— O, Doamne, nu! strigă, dar prea târziu.

Înainte de a apuca măcar să întoarcă de volan, avalanșa de mâl izbi partea laterală a autovehiculului, împingându-l spre parapet.

Omul se încordă, așteptând impactul final. Capul i se smuci ca o floare cu

tulpina ruptă, iar cu tâmpla se lovi de fereastră. Ultimul lucru de care mai fu conștient era întunecimea grețoasă care-l înghițea.

O senzație de greață stăruitoare îl dezmetici încât. Capul îl durea ca și cum i-ar fi fost făcut chisăliță. Privind în jur, prin mașină și dincolo de parbriz, fu frapat de faptul că nimic nu i se părea familiar. Nu mai ținea minte nici cel mai mic amănunt.

Unde era? *Cine* era?

Coborând împleticit din mașină, în potopul orbitor, omul stătu pe loc mult timp, sperând ca frigur și ploaia înțepătoare ce-i ciuruia obrajii să-i readucă memoria. Dar în locul unde se aflaseră amintirile lui nu mai exista decât o gaură neagră.

Fără a avea idee ce să facă în

continuare, porni pe jos.

Capitolul 1

Ce seară oribilă pentru o nuntă. Dar la o adică, în ceea ce-l privea pe Noah Howell, pentru un asemenea eveniment nici nu existau seri frumoase.

Își îndreptă ochii albaștri spre o fereastră, privind ploaia care plesnea în geam, urmată de fulgere și tunete dușmănoase. Ce naiba se întâmpla? La fel ca majoritatea marilor orașe, Grand Springs avea partea lui de ploi primăvăratice, dar asta cam întrecea măsura.

O asemenea vremea nu putea anunța decât un singur lucru: necazuri. Într-adevăr, pe timp de furtună, oamenii își

cam ieșeau din minți. Știa el ce știa. Ca medic chirurg, petrecuse ceasuri nenumărate cârpind trupuri schilodite în accidente de tot felul. De ce naiba nu-și foloseau oamenii capul și nu stăteau acasă, în asemenea condiții?

Noah zâmbi, dar fără pic de haz. Cine era el să-i critice? La naiba, nu era acasă. Se afla la Cabana Squaw Creek, cuibărită sus în minți, gata să-și conducă prin naos sora, pe Randi. Ceea ce-l înnebunea mai mult ca orice era faptul că sala de bal, care fusese transformată în capelă ad-hoc, era înțesată de lume.

Încruntându-se, Noah își îndreptă atenția asupra invitaților, care zâmbeau și trăncăneau între ei de parcă afară Maica Natură n-ar fi făcut ca toți dracii. Spera ca toți cei ce plănuiseră să vină să fi sosit deja, pentru că vremea se înrăutățea. În

plus, până la ora zero mai erau doar două minute.

Deși cabana era vestită pentru atmosfera ei rustică, zona nunții fusese transformată spectaculos cu ajutorul florilor și al lumânărilor, aranjate într-un stil simplu, dar elegant.

Dar nu era de mirare, având în vedere că mama lui, Melissa, nutrea mari speranțe pentru Randi, care se alesese cu „o partidă”, cum îi plăcea Melissei să se laude. Hal Stuart, mirele, era consilier la primărie și fiu al primăriței însăși.

Mare scofală, își spunea Noah – cel puțin, în ceea ce-l privea pe el. Demnitar orășenesc sau nu, și Hal călca uneori în străchini, ca oricare alt bărbat. Zâmbi, tot fără chef. Mare păcat că mama lui nu-l vedea pe Hal ca pe un om obișnuit. La naiba, când apărea el, avea impresia că se

despărteau apele.

Noah se strâmbă în sinea lui, când un nou trăsnet păru să zgâlțâie întreaga clădire. Dacă intensitatea furtunii rămânea neschimbată, cabana avea să rămână fără curent electric. Dar era mai bine nici măcar să nu gândească așa – de teamă să nu compromită toată seara.

Privi încruntat pagerul. De ce nu-l sunaseră de la Vanderbilt Memorial? În fond, era medic chirurg, la dispoziția lor. Dar îi părea bine, se asigură el fără entuziasm, reproșându-și acreala. Simplul fapt că nu-i plăceau nunțile – după ce trecuse și el prin așa ceva – nu însemna că voia să bage bețe-n roate celei mai importante seri din viața surorii sale.

Gândul la Randi îl făcu să se încrunte și mai mult. Se uită la ceas. Unde naiba era? În cinci minute, trebuia să defileze pe

covorul dintre scaune, dându-se în spectacol ca niște caraghioși. Dar, din nou, mama lor avea să se lăfăie în plină glorie.

Poate că sora lui se hotărâse totuși să renunțe la ceremonie, își spuse el, pentru început în glumă. Dar, deodată, se opri să se gândească serios.

Nu mai departe de săptămâna trecută, fusese chemat acasă la Melissa pentru a rezolva o problemă neînsemnată care era clar că ar fi putut să mai aștepte. Dar se dusesse totuși, cu acel simț de răspundere care începuse să i se dezvolte de la moartea tatălui lui, cu un an în urmă.

Întâmplător, era acolo și Randi. În timp ce mama lor vorbea la telefon cu o prietenă, Noah o întrebase direct pe sora sa de ce arăta așa de abătută.

— Ți-e rău, sau ce e?

— Ce vrei să spui?

— Ei, haide, știi bine la ce mă refer.
Sau, mai degrabă, arăți ca un câțel bătut.

Randi deveni țeapănă.

— Nu-i frumos să vorbești așa.

— Cine-a zis că eu mă port frumos?
glumi Noah, ridicând nepăsător din umeri.

— Eu.

— Mulțumesc, dar tu ești subiectivă.

— Probabil, însă ne-ai stat alături.

Tăcu o clipă.

— Când a murit tata...

Vocea i se frânse, în timp ce făcea un efort să-și regăsească autocontrolul. Peste câteva secunde, continuă:

— Tu ai preluat frâiele familiei.

Într-adevăr, deși nu-i fusese deloc ușor. Mama lui se considera mai grozavă decât multe alte persoane, în ciuda faptul că nu stăteau deloc bine cu banii. Noah nu putea înțelege de unde-i venise ideea asta.

Tatăl lui fusese un muncitor de rând, câștigând abia atâta cât să-și câștige existența. Melissa, pe de altă parte, nu se pricepea la nimic și nu muncise niciodată.

Noah realizase totul muncind din greu și cu ajutorul burselor. Era al dracului de mândru că răzbiise prin forțe proprii. Și nu-l deranja să-și ajute mama, dar Melissa îi puneă adesea răbdarea la încercare. De câte ori îi spusese el să mai coboare de pe treapta scării sociale unde singură se cocoșase? Parc-ar fi vorbit cu pereții.

Când își dădu seama că se lăsase furat de gânduri, spuse:

— Nu voiam să-mi râd de tine, surioară. Se întâmplă ceva ce-ar trebui să știu și eu? Dacă nu cu ursitul tău, atunci poate cu mama? adăugă el mai încet, pentru ca Melissa să nu-l audă, deși râdea

în hohote la telefon.

Randi oftă, răsășindu-și cu degetele buclele negre, rebele.

— Chiar dacă și din cauza mamei mă urc pe pereți, mă tem că problema mea e mai serioasă.

— Deci, au nevoie de sfaturile fratelui mai mare, mm?

— E ceva ce-ar trebui să rezolv singură.

Sprâncenele negre ale lui, Noah se îmbinară.

— Ceea ce înseamnă că e în legătură cu Hal.

Randi roși.

— Se vede chiar atât de clar?

— Numai pentru mine.

Noah tăcu o clipă.

— Ești sigură că nu treci doar prin proverbialele nevricale de ultim moment?

— Nu știu, murmură ea, cu ochii săgetându-i spre mama ei, care continua să râdă în receptor.

— Ascultă, dacă tu nu știi, cine vrei să știe?

Randi își țuguie buzele.

— Lucrurile nu sunt întotdeauna albe sau negre. Și-n plus, dacă acum creez complicații, mamei au să-i vină crizele.

— Și?

— Și-mi va face viața imposibilă.

Văzându-l că era gata s-o întrerupă, clătină din cap:

— Știu. Dar, în fond, nici tu nu mă lași să mă bag în viața ta.

— Și e timpul să n-o mai lași nici eu pe ea să se bage într-a ta. Stai pe picioarele tale.

— Ți-am mai spus, nu numai de mama e vorba.

— La naiba, dacă nu vrei să te măriți cu Hal, atunci, pe toți sfinții, contramandează nunta.

Randi expiră scurt.

— Nu-i chiar atât de simplu.

Apoi, tăcând o clipă, înclină capul.

— Pe-asta ar trebui s-o știi și tu?

— Mda, făcu Noah, dar eu nu mă declar model pentru nimeni.

Sora lui se aplecă și îl sărută pe obraz, cu un zâmbet trist, dar recunoscător.

— Îți mulțumesc că m-ai ascultat, însă acum e prea târziu ca să mai dau înapoi. M-am făcut prea mare.

— Aiurea, nu ești decât prea bună ca să-ți vezi interesul.

Așa era, într-adevăr, dar Noah nu avea cum s-o ajute. Randi avea să facă ceea ce știa că trebuia. Nu putea lua el

hotărâri în locul ei. Și-n plus, avea deja destule pe cap. Și. Așa cum subliniase Randi, nu era un om care să poată da sfaturi. Nu-și compromisese el propria lui viață?

Revenind în prezent, Noah ridică privirea, pentru a-l vedea pe viitorul său cumnat ieșind dintr-o cameră de lângă holul alăturat.

Hal Stuart era înalt, cu păr blond spălăcit și ochi căprui. Era chipeș și prezentabil, fără a fi charismatic, calitate pe care Noah ar fi considerat-o obligatorie pentru un demnitar. Dar, în fond, ce știa el? Nimic, decât că nu-l plăcea pe Hal, ceea ce era cu atât mai rău, întrucât acesta avea să fie în curând un membru de vază al familiei.

— Îți vine să crezi, ce vreme e afară?
întrebă Hal.

— Nnț.

— Peste tot, numai apăraie. Mare noroc avem dacă nu ne iau torențele.

— De-asta trebuie să-i dăm drumul odată, replică Noah, fără a se osteni să-și ascundă nervozitatea din glas.

— Eu sunt gata, răspunse Hal, uitându-se în jur. Unde-i Randi? Și maică-mea?

— Habar n-am.

Buzele lui Hal se subțiară.

— Vin imediat.

— Unde...

Noah își înghiți restul frazei, când Hal dispăru pe hol.

— Nemaipomenit, mormăi el.

— E semn rău, să știi.

La auzul glasului îngroșat de whiskey, Noah se răsuci în loc, pentru a-l vedea venind spre el pe Pitser Bowman,

bancher și președinte al consiliului de administrație al spitalului, care arăta ca un șobolan înecat. În pofida echipamentului impermeabil, făptura lui masivă se udase până la piele.

Noah fu mirat să-l vadă, deși știa că Hal avea prieteni sus-puși. Se părea că dintre aceștia făcea parte și Pitser.

Buzele lui Noah se subțiară.

— Te referi la faptul că vorbesc singur?

— Se-ntâmplă și-n cele mai bune familii, replică Pitser, cu cauciucul de rezervă din jurul taliei scuturându-i-se de răs.

— Ești un adevărat erou, c-ai ieșit pe vremea asta.

— Un adevărat nebun, mai bine zis.

Pitser se uită la ceas.

— Dacă tot întârzasem, mi-am zis că

să mă strecor neobservat.

— Toți întârzie, spuse nervos Noah.
De fapt, încep să...

Se întrerupse, făcând un gest cu mâna, incapabil să-și stăpânească frustrarea dar nedorind nici să-și vorbească de rău sora pentru nepunctualitate.

— Firește, faci spume la gură că nu ești la spital.

— De fapt, mă și mir că nu m-au chemat pe pager.

— Așteaptă doar puțin.

Noah dădu din cap:

— Mă bucur c-ai venit.

— Apropo, comitetul a restrâns numărul candidaților pentru postul de șef al chirurgiei la doi, continuă Pitser, privindu-l drept în ochi.

Lui Noah i se opri un moment inima

în piept.

— Așa...?

— Tu și Malcolm Riley.

În timp ce Noah căuta un răspuns potrivit, Pitser rânji.

— Mai bine mă duc să-mi ocup locul.

Noah, care rămăsese cu gura căscată, o închise, rămânând însă încremenit un moment, cu gândurile ajungându-i cam greu din urmă pulsul scăpat de sub control.

În viața lui nu visase c-avea să candideze pentru o funcție atât de prestigioasă, responsabilă și riscantă, deși și-o dorea din toată inima. În acel moment, ar fi fost în stare de orice ca s-o obțină.

Deocamdată, însă, nu se putea gândi la asta. Avea destul timp, după afurisita de ceremonie, să mediteze la ceea ce-i spusese Bowman și să-și planifice

strategia. Concurentul său, Malcolm Riley, era un ticălos bogat și sclifosit care nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a obține postul.

Era de așteptat să urmeze o luptă strașnică, își spuse Noah, după care porni printre scaune spre mama lui, care îl privea cu o expresie descumpănită.

Măcar o dată, reflectă el, Melissa avea dreptul să fie abătută. Unde erau sora lui și mirele ei? se întrebă Noah, observând degetul încovoiat discret al mamei sale.

Peste câteva secunde, Noah se așeză pe scaunul rezervat mamei miresei, Olivia, pentru a privi altă pereche de ochi albaștri, care scăpărau de furie.

În împrejurări mai puțin tensionate, Melissa, la șaiszeci și trei de ani, ar fi putut fi considerată frumoasă, cu făștura ei

înaltă și zveltă, părul argintiu și pielea neridată. Acum, însă, acea piele arăta străvezie și crispată.

— Ce se întâmplă? întrebă ea în șoaptă, printre dinți.

— Credeam c-ai să-mi spui tu. Ești ultima care a văzut-o pe Randi...

Noah se uită la ceas.

— ...Când, acum zece minute?

— Și era gata. Patsy tocmai îi finisa părul.

În calitate de cea mai bună prietenă a lui Randi, Patsy Fuller avea să-i fie singura domnișoară de onoare. Iar acum, că venise vorba despre ea, Noah se întrebă unde era cavalerul de onoare al lui Hal. *Sau, ce mama dracu', unde-i toată suita de nuntă?*

— Și ce vrei să fac? întrebă el.

— Bate la ușă, pentru numele lui

Dumnezeu.

Deși nu înălță capul, Melissa continuă:

— Vezi și tu ce nervoși sunt cu toții. Dumnezeu e martor că vremea asta-i destul de urâtă și fără să complicăm noi lucrurile. În plus, voiam ca totul să meargă perfect.

— Mamă...

— Lasă-mă cu mamele tale! Șansa asta e unică în viață pentru sora ta. Nu-mi vine să cred c-ar fi în stare să facă ceva care să strice totul.

— N-o să facă.

Noah își dorea să fi putut fi sigur. Poate că Randi se gândise *serios* la căsătoria cu Hal, mult mai serios decât simplele pandalii prenuptiale. Dar, așa cum îi spusese, o putea înțelege – și, spre deosebire de mama lor, n-avea s-o judece

nicicum.

— Ia măsură, te rog.

— Dar mama lui Hal? Nici ea nu-i aici.

— Treaba ei, replică Melissa, pe cel mai trufaș ton. Simplul fapt că-i atât de nemanierată nu înseamnă că la fel trebuie să fie și fiica mea.

Noah își stăpâni cu greu nervii.

— Dumnezeu, mamă, mare figură mai ești.

Înainte ca Melissa să poată riposta pe măsură, Noah se ridică și porni în lungul naosului, conștient de privirile și zâmbetele îndreptate spre el. Își impuse să rămână civilizat.

Antreul improvizat era tot pustiu. Noah bombăni o înjurătură.

Cuvintele, însă, îi fură acoperite de un nou tunet asurzitor, în timp ce ploaia,

amestecată cu grindină, răpăia ca un asalt cu rafale de mitralieră. Dintr-odată, lămpile din afara sălii luminate de lumânări se stinseră.

Un alt blestem i se desprinsese de pe buze, tocmai când de după colț apărură Patsy. Un moment, stătu neclintită, luminată de lumânări pe fundalul întunecat, în timp ce ochii ei scrutau împrejurimile cu intensitatea unui radar. Când îl găsiră, se repezi spre el, îl înhăță de ceafă și-i trase capul în jos, cu urechea spre gura ei.

— Ei, da' ce...

— Taci și-ascultă, începu Patsy, scurt.

Peste câteva momente, Noah se ridică la loc, trăgând aer în piept, cu furie. În sfârșit, răspunse încet, fără intonație:

— Mulțumesc, am eu grijă.

Lăsând-o pe Patsy să-și muște buzele

și să-și frângă mâinile, Noah porni înapoi pe culoar, pentru a se opri un moment să-i vorbească mamei sale, care își înăbuși un țipăt, cu mâna la gură.

Apoi, Noah trecu în partea din față a capelei.

— Doamnelor și domnilor, vă rog, un moment de atenție.

În timp ce aștepta să înceteze sporovăielile, o privi pe mama lui, care părea să fi primit un pumn drept în gură. Ceea ce i se și întâmplase, iar lui Noah, mare minune, chiar îi părea rău pentru ea.

Apoi, observând că toți ochii din sală se ațintiseră asupra lui, își dresе glasul și vorbi limpede, pe un ton ferm.

— Regret nespus, dar *nu* va mai avea loc nicio nuntă. Mireasa a dispărut!

Capitolul 2

Avea s-o calce o mașină.

Atâta lucru era sigur. Nu rămânea decât întrebarea: *cine* urma s-o lovească?

Dar, în fond, la ce putea să se aștepte, când stătea în mijlocul șoselei? Ploaia rece lovea atât de tare obrajii lui Randi, încât o înțepa ca niște mici șocuri electrice. Dinții din față i se înfipseseră în buza de jos, până la sânge, ceea ce o împiedica să vorbească. Dar nu asta era problema, de vreme ce oricum nu avea cu cine sta de vorbă.

Era singură.

Încă un suspin îi dilată nodul din gât, exact în momentul când văzu farurile unui vehicul ce se apropia, despicând întunecimea și ploaia. Slavă Domnului! Cineva *era* destul de curajos ca să circule

pe vremea aia câinească. Dar, se preveni ea printre dârdâieli, numai bucuroasă n-ar fi trebuit să fie. Doar nebunii ieșeau la drum într-o asemenea noapte.

Totuși, era recunoscătoare că apăruse încă o ființă omenească, deși în minte îi reveni un avertisment din copilărie: nu te urca în mașină cu străinii. În climatul actual, acel sfat avea o pondere și mai mare. Dar Randi nu mai era un copil și oricum nu avea de ales.

O împingea de la spate disperarea. Și frica. Și frigul. Nu mai ținea minte să mai fi fost vreodată înghețată până la oase, ca acum. Ploaia, devenind dintr-odată mai violentă, n-o mai înțepa doar: îi străpungea pielea ca niște țurțuri ascuțiți.

Fără a mai sta pe gânduri, Randi își ridică poalele rochiei lungi și o luă la fugă spre autovehicul. Neluând în seamă faptul

că era un autocamion cu optsprezece roți, trecu în fața farurilor, agitându-și înnebunită o mână.

În primul moment, nu crezu că mașina avea să oprească. Apoi, își dădu seama că șoferul trebuia să cotească pentru a n-o lovi. În sfârșit, după ce trecu de ea cu câțiva metri, omul apăsă pe frânte, dar nu opri. Pneurile continuară să se rotească la nesfârșit pe șoseaua mai alunecoasă decât sticla.

După ce camionul opri, scrâșnind, Randi se repezi spre ușă, cu rochia ridicată, încercând să nu-și ia în seamă teama. Din nou, dacă omul de la volan era un violator? Sau chiar mai rău?

Se opri o secundă, după care, lăsând deoparte orice prudență, întinse mâna spre clanța portierei. În același timp, omul se aplecă și o deschise.

— Urcă sus până nu te-neci!

Deși îi era greu în rochia voluminoasă de nuntă, Randi se cățără în cabina caldă. Nu știu cât timp stătu acolo, neputând decât să tremure. Avea senzația că-i exploda pieptul, respirând în rafale. În cele din urmă, își rezemă capul de spătar, înfruntându-și un val de amețeală.

— 'R-aș al naibii, duduie, nu cumva ai să-mi leșini aicea, nu?

Randi auzi glasul răgușit al șoferului, vorbind cu un accent din Sud. Îi simți și ochii ațintiți asupra ei, dar nu putu da niciun răspuns.

Cumva, însă, trebuia să-și vină în fire. N-o putea ține așa la nesfârșit. Timpul era de o importanță critică. Totuși, îi datora o explicație, iar șoferul probabil n-avea să se clinească până n-o auzea. Dar trebuia să plece naibii din Grand Springs.

Imediat.

— Dudaie, ai ceva-mpotrivă să-mi explici și mie ce se-ntâmplă?

— Vă rog, am putea porni? îl imploră Randi printre dinții care-i clănțăneau. Nu știa dacă principalul vinovat era frigul amarnic, sau frica. Dar nu conta. Din nou, nu conta decât să meargă mai departe. Cum îl putea face pe acel cowboy să înțeleagă?

Cu acest gând în minte, întoarce capul spre el, privindu-l. Lumina feroce a unui fulger alese chiar acel moment ca să sfâșie cerul, ajutând-o să-i vadă trăsăturile. Era un bărat masiv, trecut de cincizeci de ani, un cowboy cu pălărie, blugi și cizme. Și un cocoloș de tutun prins între buza de jos și gingie.

Puah!

Randi întăarse capul la loc, nu

înainte de a-l vedea luând cutia de cafea pusă alături, pe scaun, pentru a scuipa în ea. Un fir de salivă înnegrită lovi tabla, cu zgomot.

Înc-un puah.

I se întoarse stomacul pe dos și, un moment, crezu că avea să verse. „Inspiră adânc”, își spuse Randi, gândindu-se că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că venise cineva care nu numai că n-o călcase, ci o mai și luase în mașină.

Deși ea nu mesteca tutun, n-ar fi câștigat niciun concurs de frumusețe, nici pe departe. Chiar și fără oglindă, era gata să bage mâna-n foc că semăna cu un personaj de film horror. Părul îi atârna în lațe pe lângă obraji. Fardul i se ștersese, spălat de ploaie și lacrimi. Iar rochia albă, cândva atât de frumoasă, era stropită cu noroi, candidând direct pentru lada de

gunoi.

Și pantofii - ei bine, parc-ar fi fost două bărci cu apă la bord, care abia se mai țineau înțeleate.

Și totuși, era în siguranță... Oare?

— Vă rog, porniți, domnule.

Vocea îi era la fel de tremurătoare, deși căldura din camion începea să i se infiltreze în oase, risipind durerea.

— La naiba, mă gândeam să trag pe dreapta până trece mizeria asta.

— Nu se poate! exclamă ea, cuprinsă de panică.

Omul păru s-o înțeleagă. Pe un ton mai blând, spuse:

— Chiar și-un cowboy texan bătrân și prost se prinde când dă cu ochii de-o belea. Ai dat de dracu', este?

Randi ar fi izbucnit în râs, dacă situația nu era atât de gravă. Dăduse oare

de dracu? Bineînțeles, de toți dracii dăduse, îi venea să strige. Chiar dacă acel veteran al șoselelor n-avea obiceiul de a culege necunoscute rătăcite, îmbrăcate în rochii de mireasă pline de noroi.

— Vrei să-mi povestești treaba? întrebă el, privind-o scurt, pătrunzător, înainte de a reveni cu ochii spre drum.

— Nu! Da! Adică, nu vreau decât să mergem.

— Apropo, pe mine mă cheamă Alton Evers.

Randi dădu din cap.

— Și pe matale?

— Ăă, Randi.

— Bine, Randi, vrei să mergi undeva anume?

Clătină iar din cap:

— Merg oriunde te duci dumneata.

Alton își împinse pălăria pe ceafă,

scărpinându-și fruntea.

— La naiba, ce chestie! O dată nu mi-a zis o femeie așa, mai ales una-mbrăcată-n rochie de mireasă.

Chicoti.

— Păi, eu, știi, mă duc la Phoenix.

Stomacul lui Randi mai făcu un salt mortal. Dacă ar fi avut de ales, ar fi sărit jos din camion. Dar nu avea încotro. Trebuia să stea cuminte și să se roage ca Alton Evers să ambreieze și să pornească.

Așteptă cu răsuflarea tăiată, aproape simțind gustul curiozității lui. După ce porneau, avea să-i povestească ce i se întâmplase. Acum, nu putea decât să-l roage, din privire, să nu-i pună nicio întrebare – doar să demareze. Dintr-odată, se chirci, când încă un trăsnet căzu în apropiere, zguduind mașina.

— La naiba, dac-aș fi un ageamiu, aș

zice că mai bine mi-era acasă-n Texas. Știi, în fiecare primăvară avem furtuni din astea. Unele-s și mai rele, dacă-ți vine să crezi. Păi, s-au văzut trăsnete care să pârlască părul omului de pe brațe, pe cinstea mea.

— Te rog, vrei să pornim?

Alton părea pe punctul s-o contrazică, dar renunță. În schimb, băgă în viteză și reveni pe șosea.

— Ascultă-mă pe mine, spuse el în tăcerea care se lăsase, aplecat peste volan, o să mergem mai încet decât curge-n sus melasa. N-am de gând să-mi paradesc nici mașina, nici pe mine, pentru nimeni și nimica.

— Înțeleg, răspunse Randi, cu vocea sugrumată. Îți mulțumesc că m-ai luat.

— Nu-i problemă. Îmi pare bine de companie, mai ales într-o noapte ca asta.

Atâta doar că n-avea deloc o companie plăcută, își spuse Randi. După cum avea să reiasă curând.

Deși făcea tot ce putea pentru a rămâne în toate mințile, era ușurată că în sfârșit începuseră să se îndepărteze de Grand Springs.

Când se gândea la ce făcuse, i se încheaga sângele în vene. Nu numai că fugise de Hal, viitorul ei soț, înainte de nuntă, dar își părăsise și familia.

Hal era livid, nu încăpea nicio îndoială. Fratele ei, Noah, binecuvântat să-i fie sufletul, își ieșea din minți de îngrijorare. Iar mama lor, Melissa, era și lividă, și îngrijorată. În acel moment, Randi refuza să se gândească la sentimentele lor. Oricum, și-ar fi irosit degeaba energia, o energie pe care trebuia să și-o conserve, întrucât n-avea

idee ce-i rezerva viitorul.

O străbătu încă un fior.

— Mai ți-e frig, duduie?

— Nu, mi-e bine.

— Mhm, sigur, mormăi Alton, înainte de a reveni cu atenția asupra drumului înșelător.

Era destul de rău că, în ultimul moment, conchisese că nu putea face nunta, dar...

— Ai chef de vorbă?

Glasul lui aspru îi risipi gândurile. Gâtul i se contractă din nou.

— Nu prea.

— Ce ți-a făcut babacul matale, te-a luat la trosneală?

— Poftim? exclamă Randi, șocată de întrebare.

— Te ținea numa-n pumni, sau ce?

— Nu... nu.

— Atunci, de ce-ai șters-o?

În sfârșit, se întoarse spre el:

— Ascultă, îți mulțumesc că m-ai ajuat și, când voi putea, am să te răsplătesc, dar...

— Vrei să nu-ți mai pun întrebări?

— Exact, răspunse ea, cu voce slabă.

— Nu-i problemă.

Numai de-ar fi fost atât de simplu. Numai de n-ar fi auzit fără voie avea conversație. Dar o auzise. Își ținu respirația, nedorind să se gândească la ceea ce se întâmplase în continuare.

Cine erau acei bărbați pe care-i auzise vorbind? După ce-și dăduseră seama că îi auzise, se luaseră după ea. Și amândoi erau înarmați!

Doamne sfinte, în ce nimerise?

Dacă nu s-ar fi întrerupt curentul chiar în acel moment, și o găseau, oare ar

fi omorât-o?

Da.

După expresiile lor amenințătoare, era sigură că ar fi ucis-o. Deocamdată însă, își spuse ea, privind din nou spre sofer, era în siguranță.

Grație acestui gentleman texan care mesteca tutun, îl lăsa în urmă pe bărbatul cu care nu voia să se mărite, precum și pe cei doi care, din cine știe ce motiv, voiau să-i scurteze zilele.

Capitolul 3

Amanda Jennings se retrase de lângă targă, zâmbindu-i pacientului, un tânăr care fusese adus la urgenă după ce primise o lovitură puternică în cap. Făcea ore suplimentare, la o fabrică locală. Cel

mai probabil, fusese neatent din pricina oboselii.

Amanda putea împărtăși cauza, dar nu și efectul. În meseria ei, nu era permisă nici cea mai mică neatenție. Ținea în mână viețile unor oameni, responsabilitate pe care n-o luase niciodată în glumă.

— Te simți mai bine, domnule Epps?
îl întrebă ea.

Tânărul îi zâmbi fără vlagă:

— Mult mai bine, doamnă doctor.
Mulțumesc.

— N-ai pentru ce. Încearcă și te odihnește, da? Radiografia prezintă o ușoară comoție, așa că te vom ține sub supraveghere.

Amanda își îndreptă privirea spre prietena ei, Karen Sloane, internistă rezidentă care lucra într-un schimb suplimentar la Secția de Urgență.

— Să mă anunți dacă observi vreo schimbare la domnul Epps. Sunt în cabinetul meu.

Karen dădu din cap, apoi se întoarse spre pacient, cu o licărire în ochii ei cenușii.

— Gata, de mine nu mai scapi.

— M-am plâns eu de ceva? Ce mama dracu', sunt între două femei frumoase...

— Ă-auu, exclamă Amanda, e clar că merge pe calea cea bună.

Cu un râs ușor, ieși din camera de tratament, în holul spitalului Vanderbilt Memorial, unde lucra peste program, în al doilea schimb la rând.

Având în vedere furtuna de afară, în secția de urgență, unde Amanda avea postul ei permanent, domnea o liniște neobișnuită. „Așeaptă numai puțin”, își spuse ea, arcuindu-și în jos buzele pline. O

asemenea vreme era ocazia ideală pentru accidente de circulație și de multe alte feluri, fiind în plus seara de vineri care, indiferent de împrejurări, era întotdeauna agitată.

Amanda urcă până în cabinetul ei de la etajul întâi, unde secția de internări și cea de urgențe erau închise. După ce intră în mica încăpere, abia suficient de încăpătoare pentru a conține un birou, un dulap și un pat, oftă și-și împinse după ureche o șuviță groasă de păr blond.

Dumnezeule, obosită mai era, dar totuși nu voia să plece acasă. În plus, aveau nevoie de ea. Din cauza vremii oribile care începuse nu demult, spitalul funcționa cu personal redus. Inundațiile și alunecările de teren făcuseră ca multe drumuri să devină impracticabile. Poliția și alte oficialități orășenești le

recomandaseră oamenilor să rămână acasă.

Până aici, toate bine, își reaminti Amanda, deși n-avea de gând să se culce pe-o ureche. Expresia „Liniștea dinaintea furtunii” îi veni în minte tocmai când nu trăsnet zgâlțâi pe neașteptate clădirea. Amanda tresări, apoi se încruntă. Așa cum prevăzuse, răgazul nu durase mult. În toții anii de când locuia în Grand Springs, adică aproape de-o viață, era cea mai groaznică vreme prin care trecuse vreodată acel oraș cu șaizeci de mii de locuitori.

Dacă ploaia nu înceta curând, Amanda își imagina mica localitate turistică dispărând, măturată de torente. Desigur, una ca asta n-avea să se întâmple – sau, cel puțin, așa se ruga ea. Turismul era o sursă importantă de venituri,

întrucât orașelul se afla aproape de cele mai bune pârtii de schi, lacuri și trasee turistice din Colorado.

Totuși, avea să se bucure când furtuna trecea și situația revenea la normal. Nervii tuturor erau întinși la limită, inclusiv ai ei.

Dar agitația Amandei nu era cauzată numai de condițiile atmosferice. Ar fi vrut... Nu. N-avea să-și facă sieși așa ceva. Refuza să-și lase gândurile să se abată pe calea interzisă. Nu se putea complăce în așa ceva, când era mai mulțumită ca oricând de sine însăși și de munca ei. Îi plăcea profesiunea de medic și iubea orașul Grand Springs.

— E cineva acasă?

Intervenția neașteptată o făcu să se întoarcă. Directorul secției de urgență, Carl Stanley, deschisese ușa și îi zâmbea

din prag.

— Înăuntru sau afară? replică ea, surâzând la rându-i.

Carl pricepu mesajul, căci râse:

— Nu te simți prost. Și eu sunt cu gândurile vraiste.

Nici nu și-ar fi putut dori un șef mai isteț sau mai drăguț, deși Carl numai a doctor nu arăta. Era înalt și voinic, cu barbă și plete stufoase. De fapt, adesea arăta de-a dreptul șleampăt, ca și cum n-ar mai fi făcut un duș de luni de zile. Amanda bănuia că era din cauza degetelor înăsprite și a dinților îngălbeniți de tutur. Totuși, nimic nu-i putea întrece agerimea minții și îndemânarea.

— Intră, îl pofti Amanda, deși mă pregăteam să merg la bufet, la o cafea.

Doctorul Stanley deschise și mai larg ușa, după care se retrase într-o parte, cu

un gest larg:

— Să mergem. Nici mie nu mi-ar strica una.

Ajunși în salonul spațios, ocupat de un frigider, un cuptor cu microunde, o masă metalică, scaune și un pat deloc confortabil la înfățișare, nu-și vorbiră decât după ce se așezară la masă, cu câte o ceașcă de cafea tare.

— Apropo, îți mulțumesc pentru schimbul al doilea.

— Nicio problemă, răspunse Amanda.

— Tare-aș mai vrea ca toți subalternii mei să fie la fel de harnici și săritori ca tine.

— În cea mai mare parte, așa sunt.

Carl tăcu un moment, frecându-și barba.

— Cum ți-ar plăcea să-mi fii asistentă?

Amanda făcu ochii mari, cu o ușoară exclamație:

— Îți arde de glume?

— Nnț. Spitalul Vanderbilt e pe cale să primească o subvenție enormă, care va crea o asemenea posibilitate, atât de plan profesional, cât și financiar.

— Păi, sigur, sunt flatată.

— Dar...?

Cu toate că roși, Amanda nu-și mută privirea în timp ce răspundea:

— Ai auzit, nu-i așa?

— Că vrei să pleci de la urgență, ca să lucrezi pe cont propriu - în medicina sportivă, mai exact. Ai dreptate, am auzit. Și nu mă bucur deloc.

— Deci, ăsta e modul tău de a mă ține legată de Vanderbilt?

— Și ce, e rău?

— Nu, e chiar foarte măgulitor și mă

simt onorată.

— Atunci, ajunge să spui da.

Amanda se ridică, pentru a merge la fereastră, continuând să soarbă din cafea. Asemenea lui Carl, avea nevoie de efectul cafeinei. Un moment, păru fascinată de ploaia care bătea în geam.

— Nu-mi pot imagina spitalul ăsta fără tine, continuă Carl.

Tăcu o clipă, apoi tuși.

— Nu pleca. Te rog.

Amanda se răsuci în loc.

— Nu-ți pot promite nimic. Intrarea în practica medicală sportivă a fost și este visul meu suprem. Dar ceea ce-ți pot promite e că n-am să plec prea curând.

— Slavă Domnului. Mă gândeam că, poate, întoarcerea lui Noah...

Clătinând din cap, Amanda îl întrerupse:

— Noah nu are *nimic* de-a face cu deciziile mele.

Vorbea pe un ton la fel de rece ca temperatura corpului, care-i scăzuse brusc.

— Iartă-mă, n-am vrut să insinuez că...

— N-ai insinuat nimic, răspunse ea, nepăsătoare, dar pe același ton înghețat. În momentul de față, simt că am nevoie de mai multă experiență înainte de a-mi începe practica particulară, ceea ce înseamnă că mă voi gândi serios, cu siguranță, la oferta ta, *dacă* va sosi subvenția.

Directorul își goli ceașca, apoi se ridică, din nou zâmbitor.

— Ai încredere-n mine, va sosi. Până una alta, eu mă duc acasă. Dacă se-mpute treaba, voi încerca să mă-ntorc.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ai grijă, pe drumurile astea alunecoase.

— Mă descurc eu. N-aș fi plecat, dar sunt gata să adorm pe picioare, ce censeamnă că ar fi riscant să mă ating de vreun pacient.

Nu-l putea contrazice. Oboseala era un factor critic în S.U., unde era nevoie de decizii prompte, minți limpezi și mâini sigure. Ca prin miracol, Amanda continua să le aibă.

— Ai grijă, mai strigă ea în uma lui.

Carl îi făcu cu mâna, apoi închise ușa.

Un moment, se întrebă dacă să stea la bufet, sau să se întoarcă în cabinetul ei. Preferă să rămână unde se afla, atâta vreme cât era liniște. Dar, în fond, nu de liniște avea nevoie; îi lăsa prea mult timp să gândească.

Lua-l-ar dracu' pe Carl, de ce adusesese vorba despre Noah Howell?

Se uită la ceas și văzu că tocmai urma să aibă loc nunta de la cabana Squaw Creek. Se mărita sora lui Noah, Randi, și erau invitați toți cetățenii de vază ai orașului. Toți, cu excepția ei, mai bine zis, își spuse Amanda, cu un zâmbet răutăcios. Dar era mai bine așa. Squaw Creek era ultimul loc unde ar fi vrut să se afle.

Prefera locul unde se găsea, făcându-și meseria. Mai bine zis, prefera să nu se gândească la nunți – ale oricui. Totuși, nu-și putea alunga din minte ziua de mâine și semnificația sa. Ar fi trebuit să fie prima aniversare a nunții *ei* – dacă Noah n-o lăsa cu buzele umflate în fața altarului.

I se opri respirația în plămâni și închise strâns ochii, sperând să-și alunge

gândurile nepoftite. Tactică greșită. În cameră păru să se ivească duhul lui Noah. De ce trebuia să se gândească la el tocmai acum, când era singură? Așa, înnebunea de furie, de furie și frustrare.

Întoarcerea lui la Vanderbilt fusese ca o lovitură pe la spate. De ce, dintre toate spitalele regionale mici care aveau nevoie de chirurghi buni, unele mult mai prestigioase decât Vanderbilt Memorial, alesese să se întoarcă tocmai acasă? De ce îl primise înapoi consiliul de administrație? La a doua întrebare, răspunsul era simplu – era cel mai bun în meseria lui. Avea mâinile unui chirurg cu ani de experiență. *Era* un chirurg cu experiență. Mare păcat că acest talent nu se regăsea și în viața lui personală.

După plecarea lui Noah, Amanda se rugase ca, prin cine știe ce minune, să nu-l

mai vadă niciodată. Aproape începuse să se convingă că rugăciunea ei își primise răspunsul, când prinsese de veste că Noah se întorcea. Prima ei reacție fusese aceea de a demisiona pe loc.

Apoi, rațiunea și mândria îi veniseră în ajutor. În niciun caz n-avea să-i mai acorde vreo șansă de a-i distruge viața, ocmai acum, când începea să-și dreagă inima și să regăsească fericirea.

Ia mai ducă-se la dracu' Noah, cu întoarcerea lui cu tot!

— Grrrh! mârâi ea, dezvelindu-și dinții, hotărâtă să-și țină în frâu gândirile rebele. Slabe șanse. Mintea i se oprise asupra trecutului și n-avea de gând să-l lase în ace.

În ziua aceea fatidică, Noah apăruse la ușa ei, cum făcuse de un milion de ori înainte. Erau invitați la un picnic cu

hamburgeri, organizat de alt medic și familia lui. Niciunul dintre ei nu voia să se ducă, dar se simțeau datori. Astfel, la sosirea lui Noah, Amanda îl aștepta, gata îmbrăcată.

În clipa când îi deschisese ușa, văzându-i chipul, știuse că era ceva în neregulă. Un alt semn era faptul că n-o luase în brațe s-o sărute, fierbinte și pasional cum obișnuia, după ce n-o mai vedea câteva zile. În acea perioadă, tocmai se întorsese de la un seminar de chirurgie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Amanda, fără niciun preambul.

Noah intră pe lângă ea, mergând până în mijlocul camerei, unde se întoarse, cu trăsăturile transfigurate. Amandei i se opri un moment inima în piept. Nici chiar după ce îi murea câte un pacient, nu-i

văzuse vreodată acea expresie chinuită pe trăsăturile dăltuite aspru. Inima ei mai întârzie câteva bătăi.

— Noah, rosti ea, cu răsuflarea tăiată.

— Nici nu știu cum să ți-o spun.

— Ce să-mi spui?

Tăcere.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mie poți să-mi spui orice.

Cumva, cuvintele reușiră să se desprindă de buzele ei uscate.

— Nu mă pot însura cu tine.

În primul moment, Amanda nu făcu decât să clipească din ochi, apoi clătină dn cap, ca și cum nu l-ar fi auzit bine.

— Ce-ai spus?

— Am contramandat nunta.

Glasul lui era atât de încordat și scăzut, încât abia reușea să-l înțeleagă.

Totuși, Amanda făcu un pas înapoi, clătinându-se, ca și cum ar fi plămuit-o.

— Nu poți vorbi serios.

— Ba sunt cât se poate de serios.

— Dar de ce? Adică...

Amanda nu mai putu continua. Cuvintele i se opriră în gât.

— Ai încredere-n mine, e mai bine să nu știi. Nu numai atât, fii sigură că-ți va fi mult mai bine și fără mine.

— Bine, dar e cea mai mare nebunie pe care am auzit-o vreodată, Noah. N-are niciun sens ce spui. Trebuia să ne căsătorim peste trei luni.

— Iar eu îți repet că asta n-o să se întâmple.

— Fir-ai al dracului! Dacă-mi întorci spatele, nu crezi că măcar îmi datorezi o explicație?

— Consideră doar că ai noroc și-atât.

Îți fac cea mai mare favoare din viața ta.

Amanda parcurse distanța care-i despărțea, apucându-l de braț.

— Nu știu ce se întâmplă, dar de-un lucru sunt sigură: că mă iubești.

Noah gemu:

— Nu-ncepe, Amanda.

— *Să nu-ncep?* își auzi Amanda propria voce ridicându-se la un nivel isteric, dar fără a se putea stăpâni, cum nu-și putea opri nici inima să-i moară în piept. Asta-i tot ce ai de spus?

— Da, repetă Noah, în timp ce-și muta privirea, rămânând țeapăn și intangibil.

— Bine. Îți voi accepta toate explicațiile astea ridicole, dacă-mi poți spune, privindu-mă în ochi, că mă iubești.

Un moment, Noah nu spuse nimic, ceea ce-i umplu inima de bucurie.

— Vezi, știam eu...

— Nu te mai iubesc.

Cuvintele lui, rostite încet dar accentuat, răsunară ca explozia unei bombe. Amandei îi venea să urle; îi venea să se repeadă la el; îi venea să fugă undeva, să se ascundă de durerea pe care o simțea.

Nu făcu nimic. Se retrase doar cu un pas, privindu-l ca și cum ar fi fost ultimul gunoi. Cine naiba se credea, să intre-n casa ei din bun senin și să-i spună calm că n-avea să se întoarse cu ea, că n-o mai iubea?

Un ticălos clasa-ntâi, care n-o merita.

Înfruntându-și lacrimile, Amanda își repezi bărbia înainte. Mai degrabă ar fi murit, decât să-i dea de înțeles cât de adânc o rănise atacul lui.

— Bine, cum dorești.

— Amanda...

— Nu! Să n-aud o vorbă.

Își scoase inelul și-l aruncă la picioarele lui. Ricoșând dintr-o gheată, inelul căzu pe covor.

Noah nu se clinti.

— Ridică-l, fir-ai ai dracului, și ieși afară! Nu vreau să te mai văd.

Fără a-și desprinde dinspre ea ochii albaștri, Noah se aplecă, luă inelul, apoi porni spre ușă. Abia după ce o închise în urma lui, Amanda înțelese cu adevărat cele întâmplate.

Cât ai clipi din ochi, viața ei se schimbase. Noah nu mai făcea parte din ea. Se prăbuși pe podea, plângând până îi secară lacrimile.

Și nici acum, după atâtea luni, nu avea idee de ce o părăsise. A doua zi dimineață, la spital, aflase că Noah își

luase concediu fără plată pentru un an.

Cumva, cu ajutorul prietenilor apropiați, reușise să-și vadă de viața ei, în ciuda prăpădului lăsat de trădarea lui Noah.

Iar acum, se întorsese. Cu câteva luni mai devreme decât anunțase.

— De ce, canalie? șopti Amanda, înfigându-și unghiile în palme. De ce te-ai mai întors?

Capitolul 4

Amanda simți vibrația pagerului aplicat pe șold. Micul aparat parcă turbase. Ar fi trebuit să știe că scurtul respiro fusese prea frumos ca să fie adevărat.

O căutau de la S.U., dar asta era

bine. Avea nevoie de muncă. Peste câteva minute, intra pe ușa dublă automată.

— Traume unu, doamnă doctor! îi strigă un asistent.

Harold Epps. Era clar că se întâmplase ceva rău. Grăbind pasul, Amanda se repezi în salon. Doctorița Sloane și un infirmier țineau pacientul imobilizat pe targă; acesta se zvârcolea în convulsii violente.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Amanda, cu voce fermă, dar controlată, apropiindu-se de brancardă.

Doctorița Sloane era vizibil tulburată.

— Doar... o secundă m-am întors cu spatele. Imediat, am auzit sunetul ăsta oribil și am știut că avea o criză.

Amanda începu să emită ordine:

— Băgați-i ceva în gură, ca să nu-și înghită limba.

În timp ce căutau un obiect potrivit, Amanda îi examinează ochii cu lanterna. Erau dați peste cap.

— Harold! Ce s-a-ntâmplat cu soțul meu?

Neluând în seamă vocea înnebunită de lângă ea, Amanda mai dădu un ordin. În câteva secunde, Harold se liniști, dar curând fu luat la radiologie, pentru un examen amănunțit.

Abia acum, Amanda se întoarce și o privi pe tânăra gravidă, albă la față, care stătea în cameră lângă ușă. Lângă ea era una dintre surorile de gardă de la urgență, Liz Roberts.

După ce o încredință pe femeie că soțul ei dormea liniștit, Amanda o pofti să ia loc și-i spuse ce se întâmplase.

— O, Doamne! șopti doamna Epps, cu lacrimi în ochi. O... o să moară?

În capul Amandei se declanșă un semnal de alarmă.

— De ce mă-ntrebați asta?

— Nu v-a spus?

— Ce să-mi spună? se interesă Amanda, și mai îngrijorată.

— Are... are epilepsie.

— Și de ce să nu ne fi spus?

Femeia își mușcă buza de jos; părea să-și iasă din minți de spaimă.

— Fiindcă așa e el. Mereu se preface mulțumit, ca să nu lipsească de la serviciu.

Lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji.

— Știți, noi nu... nu prea avem bani, iar eu nu pot lucra, când se apropie nașterea și așa mai departe...

Suspina de-a binelea, iar Amanda o consolă:

— Va fi totul bine. Ștergeți-vă

lacrimile și în curând vă voi lăsa să-l vedeți. Până atunci, sora Roberts vă va conduce în sala de așteptare. Dacă e nevoie, vorbim mai târziu.

— Vă mulțumesc, doamnă doctor.

După ce dădu dispoziție să fie ținută la curent cu starea lui Harold, Amanda îi controlă pe alți doi pacienți rămași sub observație, apoi se întoarce în cabinetul ei, unde își dădu seama că tremura.

Acei doi tineri o impresionaseră. Se temea că, nu peste mult, avea să se înăsprească prea tare ca să-i mai pese. Dacă se întâmpla vreodată asta, urma să-și depună licența. Un medic indiferent nu făcea două parale.

Așezându-se la birou, Amanda își rezemă capul în mâini, numai pentru a tresări când un nou fulger dansă pe cer, urmat de un bubuit amenințător. Chiar n-

avea de gând să înceteze mizeria asta? se întreabă ea, simțindu-se tot mai stânjenită. De obicei, vremea urâtă nu avea niciun efect asupra ei, poate fiindcă se obișnuise să aibă de-a face cu crizele. Era posibil ca și copilăria ei să fi contribuit la alegerea profesiei medicale, întrucât fusese la fel de sălbatică și traumatizantă ca furtuna de-acum.

Dar știa de ce avea nervii în pioaneze. Din cauza lui Noah. Exista însă un Dumnezeu, de vreme ce încă nu se întâlnise cu Noah față-n față. Dar, în fond, ea însăși își impusese să *nu-l* vadă, deși nu-i fusese deloc ușor. Mare noroc că nu se văzuseră în hol – sau, mai rău, nu nimeriseră unul lângă altul la vreo ședință.

— Nu te mai chinui singură așa! șopti Amanda, trăgând adânc aer în piept, ceea

ce-i mai încetini oarecum galopul inimii. Își făurise o nouă viață. Asta era cheia supraviețuirii.

Își găsisese un alt bărbat.

Gordon Bishop era un vis al femeilor împlinit, un bărbat care știa cum să iubească – și care o iubea pe *ea*. Era broker de investiții, cu un cont gras în bancă, deși pentru Amanda asta nu avea nici cea mai mică importanță. Fără a fi bogată, câștiga bine și își putea permite aproape orice, cu excepția deschiderii unui cabinet particular. Pentru așa ceva, era nevoie de sume fabuloase, pe care ea nu le avea.

Cea mai remarcabilă și importantă calitate a lui Gordon era aceea că, pe lângă că o iubea, dorea să-o ia de soție. Deși nu-l iubea la fel de mult cum o iubea el pe ea, fapt pe care nu-l ținuse secret,

întrucât nu dorea să fie altfel decât absolut cinstită, Amanda dorea totuși să facă acest salt de credință și să se mărite cu el.

Se temea, recunoscând că dezertarea ușuratică a lui Noah îi lăsase răni adânci. Gordon, însă, era la fel de diferit de Noah ca lumina zilei de întuneric. Amanda știa că putea avea în el cea mai deplină încredere. O încredere care nu-i venea deloc ușor. Nici la început, și nici acum. Tumultuoasa ei copilărie avusese grijă de asta.

Amanda oftă, dezolată că își făcea reproșuri în continuare, întrebându-se de ce nu se ducea în S.U., unde gândurile și emoțiile aveau să i se concentreze asupra pacienților ei și necesităților acestora.

Degeaba. Nu se clintea. Trecutul o ținea pe loc, insistând să reînvie. În locul

lui Noah și al acelei expresii reci și străine din ochii lui, îi vedea acum pe cei ai mamei sale, ostili și goi de orice sentimente. O podidiră lacrimile, aproape orbind-o.

Curios, nu-și dăduse seama că mai avea lacrimi ca să plângă.

Când era vorba de copilăria ei, bănuia că bagajul amintirilor de care nu se putea dezbara conținea obligatoriu și lacrimi. Oricât de mult îl iubise pe Noah, avusese momente când cuvintele brutale ale mamei ei continuaseră s-o bântuie.

— Nesimțitul s-a cărat, îi spusese mama ei, cu cinci minute înainte de a lua autobuzul spre școală.

Mintea fetei de șase ani se chinuise să înțeleagă la ce se referea Mary Jennings.

— Tăticul, adică?

— Mda, „tăticul”, o îngână Mary, cu o strâmbătură de silă.

— Unde... unde s-a dus? se bâlbâi Amanda, cu ochii mari și inocenți.

— De unde naiba să știu eu? replică mama ei, cu trăsăturile schimonosite hidos. Nu-ș’ decât că-n casa asta nu mai pune picioru’.

— O, mămico, nu! țipă fetița, strângându-și ghiozdanul la piept. Tăticul trebuie să se întoarcă. Trebuie, și gata.

— Termină cu smiorcăiala, m-auzi ce-ți zic, că de nu, pui cureaua pe fundu’ tău!

— Momico!

— S-a cărăbnit! Nu se mai întoarce. I-un bețivan de nimica, azi dimineață mi-a zis că nu mai are chef nici de mine, nici de tine.

— Dar mă iubește!

Mary pufni, cu un sunet deloc potrivit

pentru o doamnă.

— Nu te iubește. Pe niciuna din nou nu ne iubește, niciodată nu ne-a iubit și nici n-o să ne iubească.

— Dar, mămico...

În acel moment, sosise autobuzul, iar șoferul clacsonase, punând capăt conversației. Dar Mary Jennings avea dreptate - tatăl Amandei nu se mai întorsese niciodată acasă.

Deși mama ei continuase să tune și să fulgere în legătură cu nevrednicia bărbaților, nu era în stare să-i ocolească. În anii rămași din copilăria Amandei, amândoi părinții ei se recăsătoriseră de mai multe ori. Avea mai mulți frați și surori - unii pe jumătate, alții complet vitregi - iar povara creșterii a trei dintre aceștia căzuse pe umerii ei.

Amanda se cutremură, amintindu-și

anii care urmaseră, ani ce o confruntaseră cu suferințe inutile, făcând-o să se maturizeze mult mai rapid decât ar fi fost firesc.

Nu avea pe nimeni pe care să se bazeze, în afara ei însăși. Numai muncind zi și noapte, și cu ajutorul burselor, își putuse împlini visul de a ajunge medic.

Și, în pofida vieții ei familiale destrămate și a neîncrederii afective în bărbați, era o doctoriță extrem de bună. Nu se compara cu nimeni.

Cât despre păriții ei naturali – aceștia nu-i mai creau probleme. Amândoi muriseră demult, la un an diferență – mama ei de cancer, iar tatăl, de hemoragie cerebrală. Pe-atunci, Amanda era studentă, departe de ei și de familia ei extinsă, cu care acum nu se mai vedea decât la ocazii deosebit, întrucât cu toții

locuiau în diverse state.

În principiu, trăia singură. Ba nu, se corectă Amanda în sinea ei. Nu era singură. Îl avea pe Gordon. Convinsă dintr-odată că, dacă-i auzea glasul, urma să-și revină, seduse la telefonul de pe birou și-i formă numărul.

— Salut, spuse ea.

— Salut ești tu, glumi Gordon, chicotind.

În ochiul minții, îl văzu așezat la birou, cu un aspect la fel de dezorganizat ca hârtiile din jurul lui. Deși dedicat meseriei, nu era un maniac al muncii la fel ca ea, ceea ce era cu atât mai bine. În eventualitatea în care ceda și se mărita cu el, aveau să formeze o echipă compatibilă.

Căsătoria cu un alt medic ar fi fost o mare greșeală.

— Ei, mai ești acolo? întrebă Gordon.

— Scuză-mă. Aveam doar un minut liber și am vrut să-ți aud glasul.

— Foarte frumos, dar ești sigură că totul e-n regulă? Pari cam abătută.

— Din cauza vremii, minți ea, cuprinsă imediat de remușcare. De fapt, o luasem pe calea amintirilor. Și, cum bine știi, direcția aia e tabu.

— Ai nevoie să ieși un timp din spitalul ăla. Îneebunesc la gândul că stai acolo, pe vremea asta îngrozitoare. De fapt, nici măcar n-ar trebui să vorbim la telefon.

— Ca medic, cred că pe-asta eu o știu cel mai bine. Just?

Gordon chicoti:

— Just. Te iert, dar numai dacă-mi promiți că-mi gătești o lasagna, cu prima ocazie.

Fusese și mâncarea favorită a lui

Noah. Amanda își încleștă mâna e receptor, într-o strânsoare de moarte. În acel moment, cel mai puternic trăsnet de până atunci zgâlțâi toată clădirea, care se cufundă imediat într-un întuneric total.

Maică Precistă! Numai asta le mai lipsea - să rămână fără curent. Dar Amanda avu confirmarea, când auzi țiuitul generatorului de urgență, care intra în funcțiune.

— Gordon!

Știa că eforturile de a relua conversația erau zadarnice, telefonul fiind mort. Amanda n-avea timp să se mai preocupe de asta; vaietul unei sirene se luă la întrecere cu furtuna.

— Ă-auu, a-nceput cursa.

Și, răsucindu-se pe călcâie, o luă la fugă spre S.U., știind că urma să se dezlănțuie iadul pe pământ.

— La dracu'!

Pagerul lui Noah țipa ca scos din minți, dar nici maică-sa nu se lăsa mai prejos. Stăteau față-n față în fundul capelei întuencate, ca doi adversari porniți să verse sânge - nu ca două rude de sânge.

Piuitul pagerului reîncepu, mai tare ca oricând, deși Noah se miră că-l auzea peste vacarmul din capelă, cauzat atât de anunțul lui, cât și de pana de curent, precum și de vremea groaznică de-afară.

— Închide blestemăția aia! îi ceru Melissa, cu ochii reci ca două cioburi de gheață.

Noah își stăpâni nervii, deși abia la limită. În orice moment, puteau să-i scape de sub control. Dacă știa cineva cum să-l manipuleze, aceea era mama lui, acum pe

cât de tulburată, pe-atâta de furioasă.

— Ascultă, trebuie să plec.

— Să *pleci*?

Vocea Melissei ajunsese la nivelul zbieretelor.

— Cum adică, să pleci? Nu poți să ieși pe ușă, lăsându-mă singură să plătesc oalele sparte de sora ta.

Se întoarse să privească spre mulțimea nuntașilor.

— Cu toți oamenii ăștia cum rămâne?

— Se vor duce acasă.

— Cum poți fi atât de... atât de neserios?

— Nu sunt neserios deloc.

Melissa pufni:

— Ba ești.

— Ce naiba, mamă, n-am încotro. Sunt chemat la spital, depind de mine viețile unor oameni.

— Și a surorii tale, nu?

Colțurile gurii lui Noah se arcuiră în jos.

— Haide, mamă, fii serioasă. Mă îndoiesc că viața ei e în joc.

— Trimite pe altcineva în locul tău, nu se lăasă Melissa, pe un ton trufaș.

— Nu pot. Și-n plus, pe vremea asta, mare noroc voi avea dacă reușesc să ajung măcar eu acolo.

— Sora ta a dispărut, pentru numele lui Dumnezeu, replică Melissa, trecând la un ton smiorcăit, lingușitor. Cu siguranță, e mai importantă decât serviciul.

Noah nu se osteni să discute acest subiect, știind cât de egoistă era mama lui, fapt care nu s-ar fi schimbat în veci, oricare ar fi zis sau ar fi făcut el.

— Nu te-ai gândit niciun moment că s-ar putea ca Randi să fi dispărut fiindcă

așa a vrut ea?

Melissa clătină din cap:

— Bine, dar asta-i cea mai mare nebunie pe care-am auzit-o în viața mea. Îl iubește pe Hal, și-n plus, nu mi-ar face mie una ca asta. S-a întâmplat ceva. Știu eu, continuă ea, frângându-și mâinile. Și Hal, el unde e?

— De unde vrei să știi eu?

— Cum îți permiți să-mi vorbești pe tonul ăsta! replică Melissa, cu ochii scăpărându-i. Randi și cu mine suntem responsabilitatea ta. Trebuie să-l ajuți pe Hal s-o găsească.

Pagerul lui Noah piui din nou.

— Trebuie să plec.

Când mama lui dădu să-l întrerupă, adăugă:

— Ascultă, și eu sunt la fel de îngrijorat pentru Randi ca tine. În

momentul de față, însă, mă duc la Vanderbilt.

— Dar...

Tonul lui Noah se îmblânzi.

— Hal e pe-aici pe undeva. Găsește-l. Va ști el ce e de făcut. Tu stai cuminte, și ținem legătura.

Se aplecă s-o sărute pe obraz:

— Curaj, Randi nu va păți nimic, și nici tu.

— Noah Howell!

— Îți repet, ținem legătura.

Nu peste mult, Noah năvălea pe ușile secției de urgență unde, așa cum se așteptase, domnea nu numai aglomerația, ci și haosul. Telefoanele sunau. Membrii personalului restrâns alergau care-ncotro. Iar generatorul de rezervă nu părea deloc hotărât să meargă. Dacă și nenorocitul ăsta se strica...

Cineva scoase un țipăt de durere. Împotriva propriei voințe, Noah se strâmbă. Momentele ca acestea îl făceau să-și dorească o altă profesiune – ceea ce era fals, își spunea el. Vindecarea trupurilor zdrobite era meseria lui și, oricât de grea ar fi fost, nici nu se putea gândi că ar fi preferat altceva. Era un salvator de profesie.

În viața personală, era un ratat.

— Slavă Domnului că ați venit, domnule doctor, îl întâmpină Bethany Kent, o soră de la urgență, cu vocea încordată la maximum.

— Unde merg mai întâi?

— La traume, doi. E vineri noapte și tocmai au fost aduși doi adolescenți care s-au accidentat cu mașina.

— Am nevoie de încă cineva, răspunse Noah, răspicat. Cheamă-l pe

Malcolm Riley. Zi-i să vină aici un-doi.

Sora Kent o luă la fugă mărunț, pentru a ține pasul cu el.

— Am și încercat, dar n-am prins legătura.

— La dracu', înjură Noah, cu fălcile strânse. Nu-mi rămâne decât să fac tot ce pot de unul singur.

— Mă rog, nu sunteți singur, slavă Domnului.

— Pe vremea asta, e un adevărat miracol, comentă Noah, fără să încetinească pasul. Cine-i de gardă în weekend?

Sora Kent nu apucă să-i spună. Noah ridică privirea tocmai când de după colț apărea Amanda.

Se opri ca trăsnet, în același timp cu ea. O fracțiune de secundă, ochii li se întâlniră. Urmă o tăcere încărcată, enorm

de grăitoare.

Noah deschise gura, dar nu ieși niciun sunet. Fu nevoit să-și dreagă glasul, pentru a șopti în sfârșit:

— Bună seara, Amanda.

Capitolul 5

Lui Noah îi venea să ia pe cineva la pumni – preferabil, pe sine însuși.

La dracu', nu suporta să fie luat pe nepregătite. Și tocmai asta se întâmplase. Amanda. În persoană. Și arătând mai frumoasă decât o văzuse vreodată. Nu se așteptase la o asemenea întâlnire – cel puțin, nu în seara asta. Dar, ce naiba, n-ar fi trebuit să se mire. Existaseră toate șansele să fie de gardă, chiar și fără actuala criză. La urma urmei, secția de

urgență era domeniul ei.

Și totuși, Noah presupusese că, atunci când aveau să se reîntâlnească, totul urma să se întâmple în condițiile stabilite de el. Atâta despre stăpânirea situației, își spuse, cărându-și încă un pumn figurativ.

Deși nu avu nevoie de mult timp pentru a observa cum se schimbase, știu că ulterior avea să-și amintească fiecare detaliu. Deocamdată, trebuia să treacă peste veninul ce iradia din ochii ei albaștri precum cristalul, ochi care reușeau întotdeauna să-i trezească dorința de a ști oare ce pândeă înapoia lor.

Acest lucru nu se schimbase.

Înjură în gând, tocmai când Amanda spunea, pe un ton repezit:

— Să ne apucăm de treabă. Avem de lucru.

Perfect. Jocul se putea practica în doi. Dacă Amanda dorea să se comporte ca doi străini, lui Noah îi convenea de minune. În plus, strategia ei era cea mai potrivită: doi medici muncind să salveze viața unui pacient – în cazul de față, două vieți.

— Vin și eu imediat, replică Noah la fel de pragmatic, apreciind deja situația din sala de traume.

Surorile Kent și Roberts erau ocupate cu victimele accidentului, un băiat și o fată, îmbrăcați în hainele bune, de vineri seara. Dar momentul nu avea nimic sărbătoresc. Tânărul gemea, iar fata plângea. Amândoi păreau să fie în stare critică și cu dureri mari.

— Numai ei erau în mașină? întrebă Amanda.

— Da, doamnă doctor, răspunse sora

Roberts. Cel puțin, în mașina asta.

— Ce vrei să...

— Îi scade pulsul rapid, domnule doctor! interveni sora Roberts, întrerupându-l pe Noah.

Dar cea care îi răspunse fu Amanda:

— Dă-i cinci centimetri cubi de demerol. Pe urmă, anunță la chirurgie că vine. Are hemoragie internă.

— Și băiatul? întrebă Noah, în timp ce se apropia de el, întorcând capul spre Amanda, care stătea în cealaltă parte a târgii.

— Are pulsul stabil, iar rănila par să fie superficiale, dar vom ști mai multe după ce-l spălăm.

— Să sperăm că ai dreptate.

Buzele lui Noah se întinseră într-o linie subțire.

— Ai zice că niște puști ca ei au mai

multă minte decât să bea și să conducă, într-o noapte ca asta.

Amanda clătină din cap:

— Niciodată nu se-nvață minte.

— Pot face ceva?

Noah și Amanda ridicară amândoi capetele, în timp ce pe ușă intra grăbită Karen Sloane, cu fața crispată de îngrijorare. Noah știa de ce; avea o fetiță de opt ani, care putea ca într-o zi să zacă și ea pe o targă, în aceeași stare cu cei doi adolescenți.

— Dumnezeu, ce s-a întâmplat? întrebă Karen, cu privirea alergându-i de la un rănit la altul.

— Se pare că s-au luat de-un copac și-au pierdut partida. Dar nu știu nimic sigur.

Amanda ridică privirea spre Karen:

— Aici totul e clar, ai putea vorbi cu

polițiștii? Cred că sunt prin apropiere.

Toată camera mirosea a sânge și alcool. Când se gândea cât de prosteste se purtaseră, lui Noah i se întorcea stomacul pe dos. Dar nu avea el căderea să-i judece – nu avea decât datoria de a remedia daunele.

— Altceva? întrebă Karen.

— Da, răspunse Amanda. Să-i anunțe cineva pe părinții lor. Imediat.

Doctorița Sloane se răsuci pe călcâie și ieși grăbită, exact în timp ce luminile se stingeau un moment.

Toți cei prezenți părură să încremenească.

— La dracu', dacă dinamul ăsta cedează...

Ochii lui Noah se ațintiră asupra tuburilor de neon, parcă sfidându-le să mai clipească o dată.

— Nici să nu te gândești, spuse repezit Amanda. Dacă s-o întâmpla, vedem noi atunci ce facem.

Mereu practică și implacabilă, își aminti Amanda - numai în pat tu. *La naiba!* Gândul îi venise din bun senin, ceea ce îl și șoca, dar îl și înnebunea ca toți dracii. Nu era momentul să se gândească la altceva decât la cele două vieți tinere aflate în joc.

— Ce recomanzi, doamnă doctor Jennings? întrebă Noah încet, pe un ton aspru.

— Examen radioscopic.

— Se face.

— Domnule doctor Howell! Fata cedează!

— La naiba, șopti Noah.

Mai lătră câteva ordine, înainte de a adăuga:

— Haideți, la chirurgie cu ea!

— Succes, o auzi el pe Amanda urându-i, în timp ce ieșea din salon împreună cu sora Roberts.

O oră mai târziu, Noah îi scoase halatul și mănușile însângerate, apoi intră în sala de așteptare. Un cuplu între două vârste porni spre el, parcă mișcându-se cu încetinitorul.

Femeia, scundă și brunetă, cu ochii plini de lacrimi stăpânite, era leită fiica ei – sau, cel puțin, așa fusese până la accident.

— Suntem soții Collier, domnule doctor, spuse bărbatul, întinzându-i mâna.

— Fiica noastră, Laura, este...

Vocea doamnei Collier se frânse în suspine.

Soțul ei o cuprinse pe după umeri, trăgând-o lângă el, fără a-și desprinde un

moment privirea din ochii lui Noah.

— Nu voi încerca să reduc gravitatea situației, doamnă Collier. Pe moment, starea ei e critică, dar stabilă. Deocamdată, mai mult nu putem spera.

— O, Doamne! strigă femeia, rezemându-se de soțul ei.

Noah le făcu un semn spre canapea:

— Să luăm loc, și vom sta de vorbă.

— O să moară? întrebă domnul Collier, după ce se așezară.

Noah se instală pe marginea scaunului.

— Îmi pare rău, dar nu pot da niciun pronostic. Are multe hemoragii interne și numeroase fracturi.

— O putem vedea?

— Desigur, răspunse Noah, ridicându-se. Aranjez imediat.

— Vă mulțumim, domnule doctor, oftă

domnul Collier. Cred că polițiștii vor dori să discute cu noi.

— Și eu cred.

Sperând să atenueze realitatea prea hidoasă, adăugă:

— Nu uitați, dacă aveți nevoie de mine, sunt pe-aici.

Se întoarce și porni spre cabinet, trântind ușa după el. Mare noroc avea dacă prindea cinci minute să-și revină. Auzea deja altă sirenă apropiindu-se. Din clipă-n clipă, aveau să-l cheme din nou.

Între timp, trebuia să-și stăpânească impulsul de a-și rezezi un pumn prin peretele subțire, ca să-și descarce enervarea. Unele tragedii erau inevitabile. Dar accidentul suferit de acești tineri nu făcea parte dintre ele.

Mare noroc ar fi avut Laura Collier să supraviețuiască până dimineața. Așa ceva,

însă, era impsoabil. Noah scrâșni din dinți, în timp ce-și masa ceafa, gândindu-se la chipurile distruse ale soților Collier. Doamne, ce ușor putea înțelege o asemenea durere, pe care nu i-ar fi dorit-o nici celui mai neîmpăcat dușman.

Cu gândurile abătându-i-se pe acest teritoriu interzis, își strânse ceafa ca și cum durerea fizică ar fi putut alunga chinul sufletesc care-i strângea țeasta ca într-o menghină.

Făcu un efort să-și îndrepte privirea spre un lucru palpabil și văzu patul, ispititor. Era frânt de oboseală, însă trebuia să dea uitării odihna, bazându-se pe cafea pentru a se ține pe picioare. Și-n fond, pe cine încerca să prostească? Putea să se culce, nici vorbă, dar somnul l-ar fi ocolit; demonii lui erau într-al nouălea cer.

— La dracu', mormăi, dezolat să

simtă că-și pierdea autocontrolul. Se uită la ceas, cu speranța că mama lui era încă la cabană. De fapt, spera să petreacă noaptea acolo, dacă tot închiriaseră camera. Detesta gândul s-o știe pe drum, într-o noapte ca aceea.

Din păcate, nu putea ști niciodată ce avea să facă Melissa. La un moment dat, se comporta ca o femeie-scai incapabilă să facă ceva de una singură. În clipa următoare, devenea încăpățânată și neclintită ca un bloc de beton. Tatăl lui, care murise în urmă cu un an, o răsfățase, încurajându-i starea de dependență.

Pe patul de moarte, Albert Howell spusese:

— Fiule, promite-mi că fetele mele nu vor duce lipsă de nimic, cât vei trăi.

Avea glasul și trupul atât de slăbită, după ce zăcuse luni de zile imobilizat și cu

insuficiență cardiacă, încât Noah abia îl înțelese.

— Tată...

Degetele ca niște gheare ale lui Albert îl apucară de braț, în timp ce-l privea cu ochi sticloși de spaimă și durere.

— Promite-mi.

— Sigur că voi avea grijă de ele. Știi asta.

La scurt timp după ce Noah făcuse această promisiune, tatăl lui își dăduse sufletul. Mama sa, însă, îi îngreunase enorm bunele intenții. Putea fi un cui în cap cât toate zilele, cu tendința ei spre traiul pe picior mare, insistând ani de zile ca Albert să-i dăruiască „fel de fel”, când munca lui de mecanic nu îngăduia un asemenea stil de viață.

Noah, într-o oarecare măsură, continuase să le facă pe plac mamei și

surorii sale. Astfel, își putea păstra distanța la nivel emoțional. Totuși, ținea mult la amândouă.

Gândul la Randi îi strânse și mai tare nodul din stomac. Unde naiba se dusesese? Nu putea decât să creadă că pur și simplu nu suportase căsătoria cu Hal și fugise. Dar, în fond, unde putuse dispărea, într-o asemenea noapte?

Lui Randi nu-i stăteau în caracter atitudinile atât de îndrăznețe. Dacă el, Noah, ar fi făcut o asemenea figură, nu s-ar fi mirat nimeni. Deși se considera responsabil – altfel n-avea cum, când ținea bisturiul în mână – era un jucător care nu se temea să mizeze la risc.

Randi nu era deloc așa. Mama lor, autoritară și dominatoare, știa cum s-o țină din scurt și o făcea destul de des, în ciuda faptului că Randi nu avea stofă de

parvenită și oscila încontinuu între a-i face plăcere mamei sale și a-și face plăcere sieși.

Noah refuza să intre între ciocan și nicovală, ceea ce o scotea din minți pe Melissa. Totuși, își iubea mama și era capabil de orice pentru ea – numai că n-o lăsa niciodată să-l domine.

Își îndreptă privirea spre telefon, instinctul spunându-i că ar fi trebuit s-o sune pe Melissa ca să afle dacă nu cumva o găsiseră pe Randi. Fuga ei îl îngrijora și-l irita. Indiferent de situația dintre Randi și mama lor, Melissa nu merita un asemenea tratament.

Noah se apropie de telefon și ridică receptorul, dar linia era atât de încărcată cu paraziți încât nici nu putu forma numărul. Poate că ar fi fost mai bine să se întoarcă la cabană. Din păcate, nu putea.

La naiba, era singurul chirurg din clădire și nu s-ar fi mirat dacă tânăra victimă a accidentului avea nevoie de încă o operație.

Totuși, Noah era sfâpiat între familia și slujba lui, situație care nu-i cădea deloc bine. Și la fel de mult îi displăcea și faptul că trebuia să lucreze cu Amanda.

Făcu o mutră lungă. A dracului, scorțoasă mai fusese. Ce scorțoasă, ostilă de-a binelea! Chiar și acum, încă îi mai simțea dușmănia înjunghiindu-l ca un cuțit.

— Și la ce te-ai așteptat, Howell, mormăi el cu voce tare, să-ți sară de gât?

Mhm, sigur, își spuse, cu un râs lipsit de haz. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult Amandei decât să-l strivească sub picior ca pe o gănganie veinoasă. Și bine i-ar fi făcut. O merita.

Da, numai că o asemenea atmosferă nu era deloc prielnică muncii împreună. Însă cine avea de ales? În niciun caz ei, când întregul oraș era amenințat să se dărâme sub povara apei, cu tot cu pana de curent pe deasupra, ajungându-se astfel la situația ca alți chirurghi să nu mai poată ajunge la spital.

Totuși, esențialul era că revederea cu Amanda fusese ca un pumn neașteptat în plex. Ceea ce se întâmplase între ei luase sfârșit. Avusese el grijă, și se crezuse împăcat cu această concluzie. Dar, când Amanda îl privise ca și cum nici n-ar fi existat, se simțise îngrozitor de lezat.

Și parfumul ei. Doamne, o clipă îi simțise mirosul, iar simțurile i-o și luaseră razna. Era același parfum care în trecut îl excita fără greș, mai ales în momentele când știa că în curând avea să-

i simtă gustul dulce-amărui pe pielea ei.

— Bagă-ți minți-le-n cap, omule, se răsti Noah, cu glasul său răgușit reverberând din pereți.

Faptele erau consumate...Oare? Întrebarea îl pocni din nou în burtă, mai ales de vreme ce Amanda încă mai avea puterea de a-l atâța pe plan sexual. Deși îi era rușine să recunoască, reacționase imediat, recunoscător că halatul larg de spital ascunsese fenomenul.

Prima oară o remarcase cu adevărat pe Amanda în timpul unei relații cu altă femeie, deși nu una foarte serioasă – cel puțin, nu din punctul lui de vedere. Rupsesese imediat legătura și începuse relația cu Amanda, îndrăgostindu-se imediat până peste cap – mai ales având în vedere indiferența Amandei față de el, cu totul ieșită din comun.

Dorise dureros de tare să descopere ce se ascundea dincolo de ochii ei tainici și să-i exploreze deliciile trupului ca dinamita. Și reușise. Pentru prima oară în viață, se îndrăgostise. Apoi, lumea lui se prăbușise, silindu-l s-o părăsească și să-și încalce angajamentul față de ea, fără nicio explicație.

În acest sens, nu regreta nimic. Încercase s-o protejeze. Fusesse obligatoriu ca Amanda să-l urască, pentru a-și putea vedea de viața ei – căci pentru Noah nu existase altă ieșire.

Situația nu se schimbase – cel puțin, nu pentru el și Amanda. Pagerul sună, întrerupându-i șirul gândurilor. Trase adânc aer în piept, mulțumindu-i lui Dumnezeu pentru micile miracole.

Panaceul lui era munca.

Capitolul 6

— Hai, doamna doctoră, că-mi curge borșu' ca la un porc înjunghiat.

Auzind analogia făcută de pacient, Amanda își dădu ochii peste cap, deși nu-și putu stăpâni zâmbetul care-i destinse trăsăturile.

— Așa e, domnule Osburn. Dar sper să vă punem la punct cât ai zice pește.

Frank Osburn, un țăpinar noduros care locuia într-o rulotă, în munți, avusese o altercație cu nevastă-sa. Din nefericire, ieșise cam șifonat.

— Aveți noroc că n-ați ajuns în sala de operație. Ați suferit doar o rană la pielea capului.

— Păi și dacă-i numai atâta, doamna doctoră, atuncea de ce dau așa pe

dinafară?

— Rănile la cap au adesea hemoragii puternice, domnule Osburn.

Frank Osburn întoarse privirea spre Liz Roberts, pieptoasa soră căruntă care o ajuta pe Amanda.

— Chiar așa?

Amanda întâlnește ochii lui Liz peste capul pacientului și zâmbiră amândouă.

— Are dreptate, sigur că da. Doar e doctoriță.

— Asta nu-nseamnă nimica, replică el. Ba chiar, nici nu-mi prea place de femeile doctore.

— Ei, îmi pare rău că sunteți de această părere, domnule Osburn, răspunse Amanda, fără nicio undă de regret, dar n-avem ce face.

— Într-o noapte ca asta, adăugă și sora Roberts, bucurați-vă că e cineva aici

care să vă ajute.

— Boarfa dreacu'! Stai numai că pui eu mâna pe ea!

— Cred că vă referiți la persoana care care v-a făcut asta, spuse Amanda.

— Mdea.

— Nu v-aș recomanda să încercați vreo revanșă, domnule Osburn. Pe polițiști nu-i impresionează încăierările în baruri.

Osburn pufni, apoi își frecă barba, care după părerea Amandei arăta de parcă nu fusese spălată niciodată. Paria că avea și păduchi. În sinea ei, închină o rugăciune pentru inventatorul mănușilor.

— Cât mai durează, doamna doctoră? întrebă Osburn, începând să se foiască.

— Nu vă mișcați, vă rog, răspunse Amanda, executând încă o cusătură meticuloasă în tăietura adâncă de deasupra ochiului stâng.

— Au!

— Regret, dar sticla aia de bere...

— Sticlă de bere, pe dreacu'! i-o reteză el, cu glasul răgușit de whiskey și mai îngroșat. Afurisita de femeie m-a pocnit. Păi, aia-i și mai barosană ca mine, și mai forțoasă.

Amanda își înfrână imboldul de a-i face încă o tăietură și deasupra celuilalt ochi. Probabil că bruta căpătase ceea ce merita, dar în atribuțiile ei nu intra și judecarea celor pe care-i îngrijea. În plus, știa că omul avea dureri mari. Dacă plaga era mai adâncă, acum s-ar fi aflat sus, în grija lui Noah.

Noah.

Se încordă din tot trupul și, o secundă, mâna i se opri în aer, ceea ce atrase imediat privirea nedumerită a surorii. Amanda nu-și putea permite să

pășească în acea cursă. Orice gând neprofesional la adresa doctorului Howell era strict tabu.

Și, oricum, cine avea timp să stăruie asupra problemelor personale? În niciun caz ea, și cu atât mai puțin în noaptea asta, când tot orașul era în criză. Vremea se înrăutățea, iar urgențele de la Vanderbilt sporeau. Îngrijirea și responsabilitatea secției de urgență le reveneau ei și doctoriței Sloane.

Crainicii de la radio repetau comunicatele poliției, insistând ca oamenii să stea în casă, fără a se aventura afară decât dacă era absolut necesar. Atâta despre cooperare, își spuse Amanda, gândindu-se la pacientul ei, care gloncănise prin cârciumi.

— Gata, domnule Osburn.

— Erea și timpul, bodogăni el,

ridicând mâna spre bandaj, numai pentru a și-o coborî imediat la loc. Fi-ți-ar da' ce mai doare!

— Am să vă scriu o rețetă de analgezice. În câteva zile, va trebui să consultați medicul.

— Io n-am doctor.

— Atunci, reveniți aici peste două săptămâni, ca să vă scot cusăturile.

Osburn mormăi ceva printre dinți, apoi se dădu jos de pe masă și ieși cu pași târșiți, chiar când din apropiere începea să se audă sunetul unei sirene.

— Nu se mai termină odată noaptea asta? întrebă sora Roberts, cu fruntea încrețită de nemulțumire.

Amanda clătină din cap:

— Nu pare să dea semne. Adineaori a sosit încă o ambulanță.

— Păi, eu mă duc să văd ce se-

ntâmplă. Dacă am nevoie de ajutor, o chem pe Beth. Până atunci, luați o pauză și schimbați-vă halatul. Avea dreptate urâtul ăsta. Sângera ca un porc înjunghiat.

— Mulțumesc, Liz. Dar nu e numai sângele urâtului.

— A, da, remarcă Liz, pe un ton mai sobru. I-ați tratat și pe copiii ăia.

Gura Amandei se arcui în jos.

— Sper ca fata s-o scoată la capăt. Ceea ce-mi amintește că trebuie să-l examinez și pe băiat.

— Merge bine. De fapt, doctorița Sloane a spus că s-ar putea ca părinții lui să-l ia acasă.

— Dacă reușesc să ajungă aici.

Sora Roberts se încruntă din nou:

— Zău că da. În cincizeci și cinci de ani de când mă ști, vreme ca asta n-am mai văzut.

— Nici eu.

— Ei, da' dumneavoastră n-aveți cincizeci și cinci, zâmbi Liz.

— Poate nu ca ani, replică Amanda, dar ca experiență de viață... asta-i altă poveste.

— Haideți, plecați, ordonă Liz. Dacă e nevoie, vă chem pe pager.

Amanda zâmbi scurt, apoi porni spre ușă.

— Mă găsești la bufet.

Peste zece minute, luase pe ea un halat curat și sorbea dintr-o cutie cu suc pe care o expulzase automatul. Se gândea să ronțăie și un pachet de crochete cu brânză, dar bănuia că stomacul ei nu le-ar fi suportat. Deși îi era foame, întrucât sărise masa de seară, numai de mâncare nu avea nevoie. Nu avea nevoie decât ca acel coșmar de furtună să se sfârșească și

situația să revină la normal.

Și chiar mai mult decât atât, voia să-și închipuie că nu-l văzuse pe Noah. Dar îl văzuse și se părea că venise pentru mult timp, arătând mai bine decât oricând, deși așa ceva nu i se părea posibil.

Ceea ce rămânea posibil era faptul că, în cele câteva secunde cât îi luase ca să spună „Bună seara, Amanda”, noua viață pe care și-o făruise îi păruse în pericol de a se nărui în jurul ei.

Răvășindu-și cu mâna liberă şuvițele de păr blond și mătăsos, Amanda se așeză pe canapea, numai pentru a constata că nu avea șanse să-și odihnească nici trupul, nici mintea. Peste câteva secunde sări în picioare, când un nou trăsnet zgudui clădirea. Și făcu să pâlpâie luminile.

— Doamne Dumnezeule, Te rog, nu lăsa să se strice generatorul, se rugă ea,

începând să se plimbe înapoi și-ncoace.

Știa că trebuia s-o controleze pe tână Collier. Oare era încă în secția de chirurgie? Oricum, se afla pe cele mai bune mâini, literalmente. Indiferent ce simțea Amanda pentru Noah pe plan personal, la nivel profesional era cel mai bun chirurg din tot spitalul.

Însă, chiar și cu talentul său inegalabil, Amanda nu era convinsă că putea săvârși miracolul de a salva fata, după ce suferise leziuni interne atât de grave.

Se înfioră, nu din cauza frigului, ci dintr-o situație imposibilă. Nu putea rezolva toate problemele lumii. Atașamentul față de tână Collier se datora faptului că răspunsese de soarta a trei copii atât de mult timp, încât nu mai putea să se dezbrace de acest obicei.

Nici în privința lui Noah nu stătea cu mult mai bine. Nu voia să lucreze cu el. Nu voia nici măcar să se afle în aceeași cameră cu el, pentru numele lui Dumnezeu! Momentul când îl privise peste brancardă, chiar și după atâtea luni, îi reînviase un miriad de stări emotive dureroase: neliniște, spaimă, teamă nelămurită – ca să amintească doar câteva.

Însă cele care o înfuriau cel mai mult erau instinctele primare. Nu-și putuse împiedica palmele să se umezească – și nu din cauza mănușilor. Nici boroboanele de sudoare formate între sâni nu și le putuse stăpâni – și nici acelea nu erau provocare de sutien.

Din nou, întâlnirea lor neprevăzută o descumpănise complet – lucru la care, cu toate sinceritatea, nu s-ar fi așteptat

nicicând. Dar trupul lui cizelat arătase atât de masculin și familiar și *bun* încât Amanda simțise dușumeaua clătinându-i-se sub picioare. Iar când ochii li se întâlniseră, parcă i s-ar fi desprins fundul stomacului. Și mai neplăcut fusese momentul când îi văzuse mâinile – acele mâini care-i exploraseră trupul centimetru cu centimetru – palpând pacienta.

Amanda se ridiculiza singură pentru această reacția. Ce naiba se alesese de mândria ei? Doar zdrențe, pe moment. Și totuși, refuza să se lase amăgită iarăși de frumusețea lui capricioasă și atracția sexuală atât de puternică.

Oricum, îl avea pe Gordon, fapt care o consolă imediat. N-o fi fost el la fel de charismatic și fascinant, dar cine avea nevoie de așa ceva? Gordon era un om loial și de nădejde – pe când Noah nu era

niciuna, nici alta.

Și nici stabil nu era. Poate că alții ar fi contrazis-o în acest sens, dar Amanda știa ea ce știa. Un om stabil n-ar fi făcut ceea ce-i făcuse el. Iar stabilitatea însemna totul. Avusese deja parte de destulă discordie în viața ei ca să-i ajungă până la sfârșitul zilelor.

Țelul ei, de a trece la practica medicală privată, părea mai ispititor ca oricând. Gura i se strâmbă, posomorâtă. Oricum, n-avea de gând ca Noah să afle acest lucru. Deși urma să-l evite în continuare, nu intenționa să se lase intimidată.

Avea să procedeze exact la fel ca înainte – ca și cum nimic n-ar fi avut importanță.

— Măiculiță, nu-mi vine să cred că ești aici – și singură, pe deasupra!

Cola din cutie se vărsă pe halatul alb, în timp ce Amanda gemea. Întorcându-se, își privi încruntată prietena, Doris Conner, șefa secției de fizioterapie.

Doris era mignonă, brunetă și cu niște ochi care se strângeau când zâmbea. Și zâmbea mult. Amandei i se părea că semăna cu o păpușă fragilă, deși personalitatea și competența ei nu aveau nimic fragil.

— Ai văzut ce-am făcut din cauza ta?

Doris chicoti, apoi tresări, când un nou trăsnet lovi undeva în apropiere.

— Fir-ar să fie, a venit sfârșitul lumii, sau ce?

Amanda nu se osteni să răspundă. În schimb, clătină doar din cap, zâmbind, în timp ce se întreba ce-ar fi făcut dacă nu o avea pe Doris ca să-i plângă pe umăr, literalmente, după ce o părăsise Noah. Se

împrieteniseră la o săptămână după angajarea Amandei la Vanderbilt, iar prietenia lor se strângea încontinuu.

Doris, care era originară din Texas, avusese efectul unui mic uragan asupra spitalului, cu accentul ei texan și toate celelalte. Amandei îi plăcea enorm s-o asculte vorbind, căci folosea unele expresii neprețuite. Era logodită cu un tip spilcuit care, slavă Domnului, știa de ce comoară avea parte.

— Cum de mai ești aici? o întreabă într-un târziu Amanda.

Doris se trânti pe canapea.

— Glumești? Charley mi-a spus să stau pe loc, așa că nici nu m-am gândit s-o iau cu mașina spre casă, pe vremea asta mizerabilă.

— Are dreptate, crede-mă. N-ai de unde știi câte străzi s-or fi inundat.

— Și tu? întrebă Doris, ciupindu-se de șaua nasului. Când ieși din tură?

— Niciodată.

— Aud?

— De fapt, mă și mir că nu-mi zbiară pagerul chiar acum, în timp ce vorbim.

— Lasă-l numai puțin, replică Doris, pe un ton glumeț.

Un moment domni tăcerea, apoi Doris vorbi din nou:

— Și, cum a fost?

— Ce să fie? i-o întoarse Amanda, prefăcându-se neștiutoare, întrucât nu dorea să redeschidă vechea rană. Dar știa cât de tenace era prietena ei. Nici în ruptul capului nu se dădea bătută.

— Mai scutește-mă, bine?

— Mi-a venit să-l cârlesc. Poftim, ești fericită?

Doris zâmbi poznaș:

— Mhm! Dacă ăsta-i adevărul...!

— De fapt, nici n-a fost mare lucru că l-am revăzut, minți Amanda, pe un ton pe care-l spera cât mai convingător. Nu se putea îndura să menționeze prima reacție provocată de Noah, nici chiar în fața lui Doris. După ce trecuse prin atâtea din cauza lui, era prea umilitor.

— Mă rog, știam amândouă că ziua asta era inevitabilă, spuse Doris. Nu-mi doresc decât să nu fi fost pe o vreme așa de nenorocită, când ești obligată să lucrezi împreună cu el.

— Nu te contrazic.

Doris înclină capul:

— Deci, chiar n-ai nicio problemă?

— Niciuna.

De astă dată, vocea Amandei era plină de convingere.

— Ei bine, eu am una. Nimic nu mi-ar

plăcea mai mult decât să-i ard vreo două.

Amanda chicoti:

— Tu să-l pălmuiești pe Noah? Ei, asta tare-aș mai vrea s-o văd. Ar fi ca și cum ai da cu-o pană într-un urs.

— Ha, ha.

— Mă rog, ăsta-i adevărul, continuă Amanda, deși fără a mai zâmbi. Și, cu toate că-ți mulțumesc sincer pentru loialitate, să știi că e deplasată. L-am lăsat pe Noah în urmă, departe, așa că poți sta liniștită.

Doris sări în picioare, pornind spre ușă.

— N-am să uit ce-ai spus.

— Nu pleca.

— Trebuie. Dac-ai vedea câte hârtoage am pe birou, mi-ai plânge de milă.

— M-ai convins.

Totuși, deși deschise ușa, Doris nu ieși. În schimb, se răsuci în loc, spunând:

— Nu voiam să ți-o spun, dar...

— Ce să-mi spui?

— Ceva ce-am auzit imediat după întoarcerea lui Noah și nu știam dacă să-ți spun sau nu.

Amanda ridică din umeri:

— Ai încredere, mie-mi poți spune orice.

— Se zvonește că s-a însurat cu alta.

Capitolul 7

Noah, însurat? Cu alta?!

Imposibil, își spuse Amanda. Pur și simplu nu se putea. Bârfe de spital, proteste și nedemne de încredere, nimic mai mult. O *mare* greșeală. Doar dacă nu

cumva... Cât ai clipi, îi îngheță sângele în vene.

Pe lângă că o părăsise, îi mai fusese și infidel? Dacă da, era ea oare singura care n-o știuse? O, Doamne, îi venea să verse. Dacă Doris n-ar fi privit-o ca o pisică pândind șoarecele, nu s-ar fi putut abține.

— Ce faci, fato, nu ți-e bine? o întreabă Doris, și ea destul de nefericită, ca și cum și-ar fi regretat cuvintele.

Amanda făcu un gest vag, clătinând din cap, în timp ce trăgea adânc aer în piept.

— Fii sigură că mi-e bine. De ce nu mi-ar fi?

— Ți-aș putea înșira o mulțime de motive, dar n-am s-o fac, având în vedere că factorul de stres ți s-a ridicat deja destul, în pofida afirmațiilor tale contrarii.

Doris tăcu o clipă, lăsându-și capul într-o parte, cu privirea ațintită asupra Amandei.

— Dacă te consolează cu ceva, balivernele astea nu le cred nici eu.

— Nu? întrebă Amanda, coborându-și garda involuntar.

— Nnț. O fi având Noah multe cusururi, dar trădător nu e. Și-n plus, până a plecat din oraș, aș fi putut să jur că te iubea mai mult decât viața însăși.

— Doris, te rog...

— Lasă-mă să vorbesc până la capăt, și pe urmă am să-mi țin gura.

Amanda strânse din buze, dorindu-și însă să-și fi putut astupa urechile. Conversația devenise mult prea deplasată.

— Nu știu ce naiba s-a întâmplat cu el, dar te iubea. De asta am să rămân convinsă până-n ceasul morții.

Zâmbi din nou:

— Deci, acum îmi știi părerea.

— Știi vorba aia despre păreri...

Intenționat, Amanda lăasă fraza neterminată.

— Bine, gata. Te-am înțeles.

— În cazul ăsta, Doris Conner, fă bine și ieși de-aici cât mai ai timp.

— Altfel, mi-ar putea fi în pericol integritatea fizică, așa-i?

Amanda zâmbi forța, mai mult de-amorul mândriei.

— Pe bune.

Un nou surâs ștrengăresc se ivi pe buzele lui Doris, înainte de a redeveni brusc serioasă.

— Dacă-ncearcă, freacă-l cât mai mult...

— Doris!

— Bine, bine, mă duc. Mai vorbim.

După ce ușa se închise în urma fizioerapeutei, Amanda nu mai putu face nicio mișcare. Implicațiile celor pe care le aflate o loviseră la fel de tare ca anunțul lui Noah despre contramandarea nunții.

Căsătorit! Cuvântul îi ricoșa prin craniu, până când avu impresia că nu mai suporta durerea. Apucându-și capul între mâini, închise ochii. Nu mai putea face față nici unei vești legate de Noah. Toate aveau o limită. De când îl revăzuse, trecutul o bombarda încontinuu.

Și totuși, la fel ca Doris, nu credea nicio clipă că Noah se căsătorise. Așa ceva era de-a dreptul ridicol. Noah o iubise pe ea. Nu se îndoise de asta. Și, tot ca Doris, nu avusese idee ce nu mersese bine, ce anume îl schimbase. Și nu aflate nici până acum.

Diferența dintre trecut și prezent era

că acum nu-i mai păsa.

Trăgând concluzia că era timpul să se întoarcă la S.U., Amanda își privi pata maronie de pe halat. Cu atât mai rău, nu-i rămânea decât s-o îndure și pe asta. Tocmai o lua din loc, când ușa se deschise.

Amanda înțepeni, oprindu-se neputincioasă, în timp ce intra Noah.

Când ridică privirea și o văzu, se opri și *el*, cu un picior în aer. Amanda ar fi vrut să-i întoarcă spatele, lui și halatului său mânjit de sânge, dar nu putea.

Intensitatea acelor ochi înguști și leneși, ascunși după evantaiele genelor negre, o ținea imobilizată. În clipa următoare, își adună forțele și luă inițiativa.

— Tocmai plecam, spuse ea, extrem de mândră când îi reuși un zâmbet, rece ca gheața.

— Nu te deranja din pricina mea, răspunse Noah aparent nepăsător, deși Amanda îl cunoștea prea bine ca să se lase amăgită.

— Ai încredere, nu din cauza ta plec.

De astă dată, nimerise drept la țintă. Fălcile lui Noah nu se încleștau în acel fel decât când îl deranja rău de tot ceva. Iar când trecu spre automatul de băuturi, se mișca smucit, alt semn că riposta ei tăioasă, drept în față, nu-l încânta deloc.

Pentru Amanda, era o victorie găunoasă. Ideea că Noah încă îi mai putea tulbura liniștea sufletească era aceea care o irita atât de mult. Detesta gândul că, de fiecare dată când îl vedea, o cuprindea panica și-i venea să fugă, mai mult de sine însăși și de propriile ei gânduri, decât de el.

— Deci, cred că pot presupune liniștit

că nu mă mai iubești, replică el, ironic.

Obrajii Amandei se înroșiră. Trase aer în piept, privindu-l crunt.

— Scuză-mă, a fost o lovitură sub centură, complet nepotrivită.

— Ba bine că nu, nemernicule.

Noah își trecu o mână prin părul brunet, mult prea lung, atrăgându-i atenția asupra propriei lui nervozități.

— Nu te contrazic.

Tensiunea din încăpere deveni brusc încărcată și ostilă, la fel ca vremea de afară.

— Ascultă, întrebă Noah, așa se va întâmpla ori de câte ori ne nimerim în aceeași cameră?

— Nu știu la ce te referi.

Gura lui se arcui sardonice.

— Ba știi foarte bine.

— Trebuie să plec, spuse scurt

Amanda, observând că ochii lui îi urmăreau mișcările nervoase ale mâinilor, în timp ce și le vâra în buzunare, cu pumnii strânși. Conversația asta nu...

— Nu rezolvă nimic. Nici că ți-aș putea da mai multă dreptate. Atunci, de ce n-am declara un armistițiu, dacă tot...

— N-aș crede că...

— Ascultă, n-ai vrea să mă ascuți până la capăt?

Amanda își țuguie buzele, gândindu-se că acela era ultimul lucru pe care ar fi vrut să-l facă. Din nou, nu voia să se afle nicăieri în apropierea lui, mai ales când Noah își scotea tricoul verde, lăsând-o să-i vadă pieptul și abdomenul gol. Printre firele de păr i se distingeau striatiile solide ale mușchilor.

Dintr-odată, o altă parte a minții ei și-l imaginează în blugi, îmbrăcămintea lui

favorită din afara spitalului, care i se mulau pe coapse și-i cuprindeau drăgăstos sexul...

Doamne sfinte, ajungea din lac în puț. Cum avea s-o scoată la capăt? Trebuia să ia distanță. Prezența lui părea să fi absorbit tot aerul și energia, din cameră și din ființa ei. Pentru propria sa protecție, trebuia să iasă, nu să schimbe insulte sau să încerce discuții raționale.

Sau, și mai bine, ar fi trebuit să-l întrebe de-a dreptul dacă zvonul era adevărat. Dar mai degrabă și-ar fi tăiat limba, înainte de a-l întreba dacă se căsătorise cu altă femeie.

Noah, însă, nu părea să aibă asemenea scrupule.

— Ești în relații cu altcineva?

Îi aruncă o privire lungă, nevenindu-i să-și creadă urechilor, apoi se răsti:

— Nu te privește.

— Ai dreptate, nu-i treaba mea.

În glasul lui se simțea o adâncă tristețe, iar chipul îi era nespus de chinuit. Amanda se întrebă ce se întâmplase între timp, pentru a-i provoca asemenea stări.

— Ascultă, e clar că vom lucra împreună până se termină tot coșmarul ăsta, spuse el, risipindu-i gândurile neliniștitoare. Așa că...

Se opri, parcă neștiind cum să încheie fraza, frecându-și bărbia țepoasă. Abia acum Amanda observă începuturile unei umbre pe linia maxilarelor, ceea ce nu făcea decât să-i sporească frumusețea chipului.

— Ei, și? întrebă ea, întorcând capul în altă parte, în timp ce înghițea în sec.

— Deci, încheiem un armistițiu? Deja e o noapte de iad.

— Și ăsta-i numai începutul, completă Amanda cu voce crispată, întrebându-se din nou de ce mai stătea la discuții cu el.

— Nu mă refer la situația din spital.

Amanda nu răspunse.

— A dispărut Randi.

Cuvintele lui, rostite încet dar ursuz, o prinseră complet pe nepregătite.

— Poftim?

— Mda, asta a fost și reacția mea.

— Vorbești fără sens, Noah, spuse Amanda, deși nu se îndemna deloc să converseze cu el.

Noah oftă, apoi își răsuci umerii înainte și înapoi, ca și cum ar fi încercat să-și alunge oboseala care-i amorțea. Amanda vru să închidă ochii, la vederea degetelor lui prelungi și înguste înfigându-se într-un umăr - în aceeași carne pe care

ea o mușcase în joacă, pe când...

Cerule, trebuia să-și bage mințile-n cap, altfel ajungea drept în cămașa de forță, înainte de ivirea zorilor.

— Știai că Randi urma să se mărite în seara asta, nu?

— N-o știa toată lumea?

Înerșunarea nedisimulată din tonul ei îl făcu să înalțe sprâncenele, iar când continuă, vorbe cu voce înceată:

— Ar fi dorit să fii și tu de față.

— Nu prea cred că aveam ce căuta acolo.

Grosolănia ei era evidentă, iar gura lui Noah se crispă într-o linie subțire.

— Oricum, tocmai când ar fi trebuit s-o conduc prin naos, domnișoara ei de onoare, Patsy Fuller, a venit în fugă și mi-a spus că Randi dispăruse, că nu era nicăieri.

Tăcu o clipă.

— După câte se pare, a tras conclua
că nu voia să se mărite cu drăgălașul de
Hal, și a șters-o.

— Serios?

Privirea lui Noah se opri spre curba
gurii ei.

— Asta-i tot ce ai de spus? Cândva,
voi două ați fost prietene.

— Și încă mai suntem, dar...

— Chiar nu-ți pasă *deloc* de
problemele familiei mele?

— N-aș lua-o tocmai așa.

— Atunci, cum ai lua-o? nu se lăsă el,
pe un ton neînduplecat.

— Bine, așa simt. Nu mă mai
interesează familia ta - sau, mai bine zis,
tu.

— Într-adevăr, replică Noah, cu
amărăciune. Ce prost am fost, să uit.

— Ce vrei să spui, Noah?

Când el deschise gura să răspundă, Amanda ridică o mână:

— Nu, nu-mi răspunde. Oricum nu mai contează. De fapt, nu vreau s-aud nimic din ce ai de spus, decât pe plan profesional.

— Deci, relații profesionale sau nimic?

— Exact.

Trăsăturile lui se schimonosiră, un moment arătând și mai bătut și doborât. Amanda făcu un efort să-și înăbușe orice sentiment de compasiune față de el. Era dușmanul. Nu putea uita niciodată asta.

— De ce naiba nu m-oi fi ducând eu să mă culc pe calea ferată, ca să treacă un tren peste mine și să termin odată cu toate?

Făcu un pas spre ea, cu nările

palpitându-i.

— Ai fi foarte fericită, așa-i?

— Aș fi foarte fericită, ripostă ea, bucuroasă că între ei se așternuse o nouă mantie de ostilitate, dacă n-ai mai face pe victima și-ai pieri din ochii mei.

Apoi, înlăturând orice panică, de vreme ce era din nou stăpână pe situație, trecu pe lângă el.

— Ce dracu', Amanda...

În loc de a termina propoziția, o înhăță de mână, cu degetele lui senzuale.

— Nu putem continua așa, adăugă el, calm dar cu o anumită disperare în glas.

Amanda se chinui să-și păstreze luciditatea, copleșită să constate că atingerea lui încă mai avea puterea de a declanșa înăuntrul ei un cutremur tăcut.

Unde o atingeau degetele acelea, pielea îi tremura și o ardea, ca și cum ar fi

fost înțepată cu ace fierbinți, propagându-i senzații nedorite prin tot trupul. În acea fracțiune de secundă, mâna lui părea să fi devenit focarul întregii ei făpturi.

Inima îi bubuia în gât.

— Dă-mi drumul.

Încerca să nu exagereze, știind că astfel n-ar fi făcut decât să-i ofere și mai multă muniție contra ei însăși.

— Amanda, te rog, nu e nevoie să procedăm așa.

— Să nu-ndrăznești să mi te smiorcăi, șuieră ea, smucindu-și mâna dintr-a lui, cu pumnul strâns, ca să nu-i ardă o palmă în obraz. Suntem obligați să lucrăm împreună. N-avem ce face. În rest, stai dracului cât mai departe de mine. E clar?

Chipul lui Noah era la fel de neînduplecat ca al ei.

— Deci, așa vrei?

— Numai așa se poate.

Și ieși, trântind ușa în urma sa.

Capitolul 8

— Va fi bine?

Josie! Olivia Stuart recunoscuse vocea tinerei care-i era ca o a doua fiică. Slavă Domnului că se afla acolo.

— Te rog, răspunde-mi, se tângui Josie.

De ce puneă Josie o întrebare atât de prostească? răcni Olivia în sinea ei, încercând să-și pună gândurile în ordine. Sigur că avea să fie bine! Și totuși, știa că n-o auzea nimeni, că protestul ei rămăsese mut.

— Îmi pare rău, nu pot spune.

Infirmerul abia dacă o învrednici cu

o privire pe femeia înnebunită, înainte de a trânti portiera ambulanței, după care merse grăbit spre locul de lângă șofer și se așeză.

— Dar...

— Doamnă, vă rog, tre' să plecăm!

Unde mergem? urlă din nou Olivia în gând. Dar nu-i răspundea nimeni. De ce? Voia să nu mai vorbească de parcă ea n-ar fi fost de față, de parcă nu i-ar fi putut auzi.

— Olivia, te iubesc!

Auzi vaietul chinuit al lui Josie, în același timp în care se porni o tânguire îngrozitoare. Deși nu putea să identifice zgomotul, suna ca o sirenă.

Ce i se întâmplase? Unde era? Avea să moară? *Murise deja?* Oare tânguirea aceea era a îngerilor? Nu. Dacă murea, acum ar fi fost complet împăcată, nu? S-ar

fi aflat în cer, unde nu mai exista durere.

Și, în acele momente, avea niște dureri îngrozitoare. Își simțea pieptul de parcă i l-ar fi strivit cineva în picioare. Atunci, însemna că ajunsese în infern?

— O, Te rog, Doamne...

— Gata, doamnă, nu vă faceți griji.

Olivia își linse buzele uscate, încercând să deschidă ochii pentru a vedea cine îi vorbea. Știa că era un bărbat. Fiul ei oare, Hal? *Unde era Hal?* De ce nu stătea lângă ea? Avea atâta nevoie de el.

— Suntem în drum spre spital, doamnă Stuart, spuse din nou glasul. Încercați să rezistați.

Nu era glasul fiului ei. O, Doamne! Se zvârcolea dintr-o parte în alta.

— Încercați să stați nemișcată, bine?

— Vă rog... ajutați-mă!

Olivia își linse buzele uscate, dar

ochii nu și-i putea deschide.

— Mă... doare.

— V-am dat ceva contra durerilor.

— Mă doare... pieptul!

— Șșșt, făcu din nou glasul. Ar fi mai bine dacă nu v-ați mișca.

— Nunta!

— Doamnă?

Olivia încercă să vorbească în continuare, dar cuvintele nu mai voiau să iasă. Durerea. Era insuportabilă, mai ales în piept și în braț. Trebuia s-o facă să înceteze.

Ochii i se deschiseră brusc, dar nu vedea nimic. Parcă s-ar fi aflat într-o debara, cu o pătură udă legată în jurul capului. Nu putea să respire...

— Pieptul meu! țipă ea. Brațul!

— Aveți o perfuzie, doamnă.

— Scoateți-o...

— Îmi pare rău, nu se poate.

Olivia privi în jur, cu pupilele dilatate.

— Unde sunt?

— Într-o ambulanță, în drum spre spital.

— De ce...? murmură ea.

— Se pare că ați suferit un infarct.

Olivia își duse o mână la piept. Nu putea avea niciun infarct. Inima ei era sănătoasă!

— Nu! se zbatu ea într-o parte și-n alta. Greșiți!

— Stați, nu vă agitați. Trebuie să stați nemișcată.

— Ba nu! Trebuie... să ajung la nuntă. Am întârziat... vă rog...

Cu ochii tot mai mari și mai înnebuniți, Olivia se agăță de brațul bărbatului, strâns, pe viață și pe moarte.

— E-n regulă. Sunteți pe mâini bune,

o asigură el, pe un ton liniștitor, desfăcându-i mâna și punându-i-o ușurel lângă trup.

— Ba nu-i... nu-i în regulă!

Olivia ridică din nou mâna, căutând sursa durerii.

— Nu nu! o preveni infirmierul, pe un ton alarmat.

Prea târziu. Olivia își smulse acul din braț, apoi țipă, când un nou junghi de durere o fulgeră prin toată ființa, Izbucni în suspine.

— Nu-i nimic. V-ați scos acul, dar vi-l punem la loc.

— Nu! N-am... nevoie! îl vreau... pe Hal! Nunta!

— Aproape am ajuns, spuse omul. Nu mai e mult.

Dintr-odată, autovehiculul coti, se smuci, începu să se învâртеască. Olivia

gemu, în timp ce omul de lângă ea mugea:

— Băi Mac, ce naiba faci?

— Am derapat, fir-aș al naibii. Asta fac!

Olivia deschise gura și, cu toate că nu putea vorbi, îl auzi pe cel de lângă ea mormăind:

— La naiba.

Gemu din nou, când o izbi un nou val de durere.

— Ajungem imediat, vă promit.

Puțin îi păsa. Hal! Trebuia să meargă la nuntă. De ce nu era în stare idiotul ăsta s-o înțeleagă?

Încă un junghi, și mai cumplit decât toate celelalte, îi străpunse pieptul. Olivia tipă.

— Am ajuns! Acum veți primi îngrijiri.

Nu conta. Era pe moarte. Asta

trebuia să fie – dar ea nu voia! Erau atât de multe pe care dorea să le facă, atâtea pe care încă le mai avea de făcut. Munca ei! Trebuia să împiedice mineritul să distrugă dragul ei Grand Springs. Trebuia să-și însoare fiul. Trebuia să-și ia în brațe primul nepot. Trebuia să...

Ducându-și mâinile la inimă, Olivia țipă:

— Ajutor, nu vreau să mor!

— Doctor Howell, prezentați-vă la S.U! Doctor Howell, prezentați-vă la S.U!

Difuzoarele bolboroseau numele lui Noah, lucru care nu se întâmpla decât rareori, ceea ce însemna că se petrecuse un eveniment important. Vitejii osteniți n-au parte de răgaz, își reaminti Noah, în timp ce o lua la fugă din salonul tinerei Collier, care abia mai respira.

În timp ce alerga spre secția de urgență, continuă să simtă ochii părinților ei implorându-l să-i salveze viața. Cu câteva momente înainte de a fi chemat, o atinsese pe doamna Collier pe umăr, spunându-i:

— Nu vă pierdeți speranța.

Femeia zâmbise amar, strângându-i cu putere mâna. La naiba, se simțea atât de neputincios, deși făcuse totul. Soarta feței depindea de o putere superioară.

— Doctor Howell, la S.U!

— Vin, vin, mormăi Noah, grăbind pașii. Indiferent ce se întâmplase, era nevoie de competența lui. Altminteri, s-ar fi însărcinat Amanda, judecă el, numai pentru a-și aminti imediat că erau prea puțini medici. Putea fi chiar și un caz de rutină. Deși se îndoia, ținând cont de sentimentele Amandei față de el. În plus,

ea o avea și pe Karen Sloane, care era o internistă excelentă.

Noah aruncă o privire spre ferestrele enorme de plexiglas. Fulgerele continuau să sfâșie cerul, în timp ce ploua torențial. Dacă vremea nu se cumințea cât mai curând, tot orașul și mai ales spitalul aveau să sufere îngrozitor, și mai rău decât până atunci. El și Amanda n-o puteau ține la nesfârșit în acel ritm.

Mai mult ca sigur, nici el n-ar fi vrut să-l îngrijească un internist sau un chirurg extenuat. Dar, în fond, America era uluitoare. Dacă putea face ceva imposibilul, ea era aceea.

Amanda. Dom'le, ce figură îi făcuse! Deși nu-l încântase deloc să se fie ținta acelei biciuiri verbale, nu putea să nu-i admire tăria.

Cum de o părăsise? Privind în urmă,

efectiv nu înțelegea cum de reușise s-o facă, și să supraviețuiască.

Rectificare. Nu supraviețuise. De fapt, nu. Nu făcuse decât să existe, de pe o zi pe alta, rugându-se să-l răpească întunericul.

Dar niciun moment nu fusese destul de întuneric pentru a-i înăbuși visele. Chiar dacă lăsase în urmă acea parte dezastruoasă din viața lui, nu putea continua așa la nesfârșit – mai ales acum, după ce o revăzuse pe Amanda. De-atunci, nu făcuse decât să bată pasul pe loc.

Aceste gânduri aproape îl făcură să râdă. La ce se așteptase? Când își tai o parte din trup, cu propriile-ți mâini, trebuie să suporti consecințele. Amanda îi spusese foarte clar că era un gunoi și nu-și cruțase eforturile de a-l sfâșia în bucăți cu limba ei ascuțită.

Simplul gând îl făcea să se zgârcească în sinea lui. În tot timpul pe care-l petrecuseră împreună, atât de des pe cât le-o permitea programul de la spital, nu-i văzuse niciodată această față. Pe-atunci, ea fusese întotdeauna blândă la vorbă, înceată la mânie și hipersensibilă față de sentimentele altora.

Gata cu toate astea - cel puțin, în ceea ce-l privea pe el. Îi crescuseră colții. Și, după ceea ce-i făcuse, cine ar fi putut-o condamna? El în niciun caz, dar totuși îl durea. Iar faptul că-l durea îl scotea din minți.

Nu voia să-i pese de gândurile ei. Dar îi păsa.

Nu voia să-l intereseze înfățișarea ei. Dar îl interesa.

Nu voia s-o dorească. Dar - Doamne!
- cât o mai dorea.

Ultima mărturisire aproape că-l făcu să cadă în genunchi, știind că niciodată nu putea să mai fie *a lui*. Și totuși, nu putea uita cât de frumoasă fusese când îl pusese la punct.

Furia îi înroșise obrajii, adăugând o nouă dimensiune tenului ei oricum fermecător. Și, pentru a doua oară, Noah nu-și putuse abate privirea dinspre relieful tonifiat al sânilor ei. Și o plătise scump. Tensiunea de sub pânțecă fusese îngrozitor de incomodă.

Dar și ea se simțise incomod, chiar dacă nu în aceeași zonă, poate, deși Noah era gata să pună prinsoare. Când o apucase de mână, simțise tremurul străbătându-i brațul, iar autocontrolul rigid îi slăbise întrucâtva.

La naiba, probabil că era la fel de *umedă* pe cât fusese el de *întărit*.

Ceea ce ar fi fost absolut firesc, Noah observându-i șocul, nesiguranța și vulnerabilitatea.

Gândurile care i se frământau prin cap îl copleșeau. Și îl dezgustau.

Slavă Domnului că ajunsese în sfârșit la ușa secției de urgență, unde fu întâmpinat cu strigăte de doi infirmieri care împingeau o brancardă spre traume trei.

O văzu pe Amanda ieșind în calea târgii.

— Ce-avem aici?

— E primărița.

— Primărița!

Amanda se răsuci în loc, tocmai când Noah ajunsese lângă ea. O fracțiune de secundă, ochii li se întâlniră, iar Noah îi văzu pe-ai ei umplându-se din nou de ostilitate. Strânse din fălci și-și ținu gura.

— Ce s-a-ntâmpat? întrebă Amanda, apucând targa de un capăt.

— Prezintă toate simptomele unui atac de cord, răspunse brancardierul. N-ajunge că mersul pe străzi a fost un iad, că și ea a făcut ca toți dracii.

Se întrerupse, inspirând adânc.

— Tot vorbea ceva de-o nuntă.

— Cât de grav e? se interesă Noah, înțelegând abia acum de ce Olivia nu mai apăruse la cabană, deși era clar că se îndreptase într-acolo. Rochia ei de mătase, în culoarea penelor de lișiță, era tipică pentru nunți.

— Să vină Garland! strigă pe neașteptate Amanda.

Sora Roberts clătină din cap:

— Adineaori am vorbit cu el și nu poate pleca. I-a căzut un buștean în mijlocul casei.

— Nemaipomenit! bombăni Amanda.

— Să anunțăm poliția? întrebă celălalt infirmier. La urma urmei, e primărița.

— Las-o-ncolo de poliție, replică Noah, pe tonul lui categoric. Mulțumim, băieți, de-aici o luăm noi în primire.

Amanda se întoarse spre el:

— Ce facem dacă-i inima? Fără Garland...

Lăsă fraza în aer, dar sensul era clar. Garland Harvard era cardiologul principal. Noah știa că el ar fi trebuit să se ocupe de Olivia.

— Cu Dickens ce e? se răsuci el spre sora Roberts. Chemați-l pe el.

— Am încercat. Nu răspunde.

Glasul și ochii lui Noah se întunecară.

— Fi-ți-ar...!

— Nu ne rămâne decât să facem ce putem, interveni Amanda. Mă rog să fie de-ajuns atât.

Privirea lui Noah se repezi spre monitor.

— O pierdem! Aduceți defibrilatorul!

Amanda îl privi peste masă. Noah dădu din cap.

— Haide.

Fără o vorbă, Noah îi înmână polii.

Toți ochii se îndreptară spre ea, când Amanda îi apăsă peste inima primăriței, apoi strigă:

— Înapoi!

Și-i aplică Oliviei primul șoc electric.

Nicio reacție. Noah își ținea răsuflarea; înjură.

— Mai încercă.

O puteau salva? Sau ajunese prea târziu? Numai timpul o putea spune - și

competențele lor combinate.

Trecu lângă Amanda, cu o expresie sumbră.

— Vrei să-ncerc eu?

— La naiba, de Garland avem nevoie!

— Regret, răspunse Noah. Mă tem că
ăștia suntem.

Amanda se îndepărtă de targă,
dându-i fără ezitare polii defibrilatorului
cardiac.

Noah se aplecă peste primăriță.

— Haide, Olivia, nu te da bătută.

Îi aplică din nou polii pe piept, iar
trupul femeii zvâcni.

Toate privirile se întoarseră spre
monitor.

Capitolul 9

Cabana Squaw Creek și ocupanții ei nu păreau să resimtă până de curent, nici vremea câinească. Ochii Melissei Howell se învârteau prin sala mare unde recepția de nuntă era în plin avânt, *minus mirele și mireasa*, spunându-și că atmosfera rustică din cabană ar fi fost perfectă.

Desigur, era *departe* de a fi perfectă. Tot ce putuse ieși prost, așa ieșise, tuna și fulgera în sinea ei Melissa, convinsă că era una dintre cele mai nefericite zile din viața ei. Cea mai neagră fusese ziua când murise soțul său, Albert.

Privirea i se opri spre pianul cuibărit în colț, lângă interminabilele ferestre cu vedere spre curte. În beznă de-afară, frumusețe peluzei cu terase se pierdea, dar același lucru era valabil și pentru toate celelalte.

După ce Noah făcuse surprinzătorul

anunț că Randi dispăruse, undele de șoc străbătuseră toată mulțimea. Melissa se rugase ca podeaua să se deschidă și s-o înghită, dar nici vorbă de-așa ceva. Trebuisse să facă față nu numai inoportunei dezertări a lui Noah, ci întregii situații de la cabană.

Își îndreptase umerii și pornise pe culoarul nesfârșit dintre scaune, spre platforma improvizată. Într-o clipă, în sală se lăsase tăcerea, toți ochii ațintindu-se asupra ei. Se simțea ca un monstru expus într-o baracă de bâlci, dar nu-și arătase sentimentele.

— Îmi pare rău, dragi prieteni, că nunta s-a contramandat. Oricum, vremea fiind așa cum e, aș dori să așteptați până trece furtuna și să vă serviți din mâncăruri și băuturi.

Tăcuse, așteptând până când un alt

val de murmure străbătea mulțimea, pentru a înceta apoi. Cu un zâmbet forțat, continuase:

— Curentul electric fiind întrerupt, alimentele se vor strica. Așa că, vă rog, serviți-vă și simțiți-vă bine.

Acum, când îi contempla pe oaspeții care dăduseră curs invitației – dansând, râzând, mâncând și bând în aura plăcută a lumânărilor – Melissei îi venea să urle de îngrijorare și neputință.

Deși știa că trebuia să rămână pe loc, dar fi dat orice pentru a se afla oriunde în altă parte. Situația devenea tot mai insuportabilă cu fiecare secundă.

Melissa era sigură că, după ce oaspeții începuseră să se ospăteze din toate bunătățile și să se amestece între ei, șușoteau despre întreaga situație, întrebându-se ce se întâmpla de fapt.

Tare i-ar fi plăcut s-o știe și ea, mai ales după ce căutaseră minuțios prin toată cabana, cu speranța de a o găsi pe Randi. Melissa își imagina cele mai cumplite scenarii, unul mai îngrozitor decât altul.

Dacă Randi leșinase pe undeva și zăcea fără cunoștință? La urma urmei, nu era un lucru ieșit din comun ca miresele să fie atât de emoționate. Nu demult, asistase la o nuntă unde mirelui i se făcuse rău în timp ce depuneau jurămintele.

Dacă îi făcuse cineva ceva? Melissa alungă imediat această posibilitate. Cine-ar fi făcut una ca asta? Toți cei prezenți erau prieteni ai ei și ai lui Hal. Iar din personalul cabanei, cu siguranță, nimeni nu s-ar fi atins de ea.

Totuși, prea multe lucruri erau neclare. Nu lipsea numai Randi, ci și

Olivia, ceea ce Melisei i se părea de neiertat, chiar și cu toată vremea de-afară. Dacă ea înfruntase vântul și ploaia și ajunsese la cabană, Olivia ar fi putut face același lucru. Faptul că era primărița, persoană însemnată și prestigioasă, și nu venise, era o nouă palmă în fața ei.

— Doamna Howell?

Întorcându-se, Melissa o văzu pe Patsy Fuller, cea mai bună prietenă și domnișoara de onoare a lui Randi. Fața lungă a lui Patsy părea și mai alungită acum, în timp ce-și masa fruntea pe sub bretonul cu şuvițe neregulate. Pătul ei prea lung avea tendința de a-i acoperi ochii negri, ascunzându-i gândurile.

Dar, pe moment, gândurile acelea nu puteau fi ascunse. În ochi i se citeau îngrijorarea și anxietatea.

— Vreo veste? întrebă Melissa,

auzindu-și nesiguranța din voce, pe care n-o putea suferi. O făcea să se simtă vulnerabilă și neprotejată, emoții cu care nu era obișnuită. Numai de n-ar fi murit Albert. Cum îi putuse face una ca asta?

— Nimic, răspunse Patsy, și mai încruntată. Nu mai pot de îngrijorare, cum știu că te simți și tu.

Tăcu o clipă, înfigându-și dinții în buza de jos.

— Unde s-o fi putut duce Randi, într-o noapte ca asta?

— Și eu mi-am pus aceeași întrebare de-o sută de ori.

— Noah ce crede?

Melissa scoase un sunet neelegant.

— Nici el n-are habar, dar ai observat că s-a dus înapoi la spital, deci e clar că nu-și prea face griji.

— Păi, ăă, sunt sigură că sunt multe

cazuri de urgență, din cauza vremii, spuse pe un ton plouat Patsy.

Melissa știa că prietena lui Randi era jenată de criticile la adresa lui Noah. Puțin îi păsa. În momentul de față, nu era deloc mulțumită că fiul ei o lăsase singură, să se descurce cu toată acea debandadă bizară și penibilă.

— Aș vrea doar să știu ce i s-a întâmplat, scânci Melissa, atingându-și în același timp coafura impecabilă.

Patsy, jucându-se cu pliurile rochiei sale din mătase de culoarea lavandei, ridică un moment privirea.

— Randi ți-a spus ceva despre sentimentele ei față de Hal?

Melissa deveni țeapănă.

— Asta ce-ar vrea să-nsemne? Și Noah a făcut o aluzie că s-ar putea ca în relația lor să fie niște probleme, ceea ce

nu-mi vine să cred. Randi îl iubea pe Hal și voia să se mărite cu el. Nu mă îndoiesc de asta.

— Eu, da, replică Patsy, pe un ton direct.

Cealaltă femeie își arcui sprâncenele:

— Ce vorbești?

— Nu voi trăda încrederea lui Randi dar, având în vedere toată situația asta, pot spune că ea și Hal aveau problemele lor.

Melissa își ȣuguie buzele:

— Și-atunci, mie de ce nu mi-au spus?

— Sunt sigură că Melissa nu voia să te tulbure.

— Să mă tulbure! râse Melissa ascuțit, ca un chițait. Ce mai glumă! Dacă așa înțelegea ea să mă menajeze, e de neiertat. Nu-mi place să fiu ȣinută în beznă

și nici făcută de răs.

— Sunt sigură că s-a întâmplat ceva îngrozitor, de-a făcut-o pe Randi să fugă.

— Orice-ar fi fost, ceea ce mi-a făcut ea mie e crud și nedrept.

— Îmi pare rău, răspunse Patsy, cu fața crispată și palidă. Aș vrea să pot face ceva.

— Ce-ar fi să anunțăm poliția?

— M-am gândit și eu la asta. Dar nu vor mișca un deget, dacă nu a dispărut de douăzeci și patru de ore.

— Iar atunci, de obicei, e prea târziu.

— Într-adevăr, iar într-o noapte ca asta, urgențele solicită toate efectivele poliției.

Melissa n-o putea contrazice, știind că poliția n-ar fi dat nicio atenție dispariției fiicei sale, decât... Dar la asta nu voia să se gândească. Nu putea. Nu

suporta ideea că lui Randi i se putuse întâmpla ceva cu adevărat grav. Și, în același timp, îi venea s-o strângă de gât pentru figura pe care i-o făcuse.

— Doamnă Howell...

Se întoarse, pentru a-l vedea pe Alex Bennett, un prieten vechi și apropiat al lui Noah. Era înalt și puternic, cu o atitudine cizelată, de intelectual. Melissa îl găsisese întotdeauna cam impunător, dar îi plăcea această calitate la un bărbat. Părea să știe ce voia în viață și nu îl descuraja nimic. Era un magnat de succes al petrolului.

— Noah mai e pe-aici? întrebă el.

— Nu, a trebuit să se ducă înapoi la spital.

— Și Hal?

— Dacă stau să mă gândesc, răspunse Melissa, simțind că-i venea să se încrunte dar stăpânindu-se, de teama

ridurilor, nu l-am văzut nici pe el.

— Nimeni nu l-a văzut.

Melissa îl privi neîncrezătoare.

— Vrei să spui că a dispărut și el?

— Așa spune Todd, cavalerul lui de onoare.

— Acum, că tot ai adus vorba, interveni Patsy, îmi dau seama că nici eu nu l-am zărit.

— Mă gândeam că poate mă evită, din cauza faptei lui Randi, spuse Melissa, cu voce încordată.

Alex își atinse nodul cravatei.

— Am îndoielile mele. Din moment ce nu e pe-aici, toată lumea presupune că o caută pe Randi.

Melissa oftă.

— Dacă așa e, să sperăm c-o s-o găsească.

— A, cred că de-asta putem fi siguri,

o încredință Alex. În curând, vom face haz cu toții pe seama celor întâmplare.

Se aplecă, sărutând-o pe obraz.

— Salutările mele lui Noah. Până atunci, curaj! Randi n-a pățit nimic. Sunt convins de asta.

Melissa zâmbi pentru prima oară după multă vreme, influențată de optimismul lui.

— Mulțumesc. Sper să ai dreptate.

Alex dădu din cap spre Patsy, apoi se îndepărtă.

— Te mai pot ajuta cu ceva? întrebă Patsy, risipind tăcerea tensionată.

— Aș vrea să găsesc și altceva de făcut decât să stau aici cu mâinile-n sân, ca o neghioabă.

Patsy se strâmbă vizibil.

— Să-ncerc să-l sun pe Noah? Precis vrea să știe dacă nu s-a aflat nimic.

— Nu cred că vei da de el. E prea ocupat cu ale lui. Lasă-l în pace.

— Merg să văd dacă-l găsesc pe Hal, bine? Pe urmă, plecăm de-aici.

— Ești o scumpă, îi spuse Melissa, înghițindu-și lacrimile nedorite. Îți mulțumesc că-mi stai alături.

— Nicio problemă. Randi e cea mai bună prietenă a mea și-s îngrozitor de alarmată. Nu-i stă în fire așa ceva.

— Ai dreptate. N-am crescut-o să fie atât de necugetată.

Melissa își trase nasul, apoi căută o batistă în poșetă.

Patsy îi strânse mâna stângă, înainte de a se întoarce să plece. Melissa și-ar fi dorit și ea curajul de a circula printre oameni, de a se vedea cu prietenii. Dar era mult prea sensibilă pe plan emoțional ca să le suporte mila și întrebările, întrebări

la care nu avea răspunsuri.

Lua-te-ar dracu' Randi! Unde Dumnezeu ești?

Și Noah. Cu el nu terminase, nici vorbă. N-avea să-i meargă, după cum se purtase cu ea. Pentru că o lăsase singură, urma să-i plătească scump.

Melissa se uită la ceas. Păreau să fi trecut ore întregi, când în realitate fuseseră abia două. Totuși, nu se zărea niciun semn că s-ar fi schimbat ceva.

Își încovoie în palmă unghiile lungi, manichiurizate cu pricepere, strângând cu putere, recunoscătoare pentru durerea pe care i-o provocau. Cel puțin, îi dovedea că nu amortise complet.

Dar cât mai avea să dureze acel coșmar? Nu știa dacă mai putea să suporte mult tensiunea.

De ce, Randi, de ce?

— Haide, Olivia!

— O pierdem, doctore, spuse Amanda, privind de la distanță, în timp ce Noah îi mai aplica primăriței încă un șoc electric.

— Știu, fir-aș al naibii!

Chipul lui Noah era learcă de sudoare.

— Șterge-i fruntea, soră, ordonă Amanda.

Liz Roberts se supuse, apoi Noah se retrase de lângă targă.

— O să scape? întrebă doctorița Sloane, mutându-și privirea de la Noah la Amanda.

— Să ne rugăm, răspunse Amanda, cu ochii spre Olivia.

În acel moment, văzu buzele primăriței încercând să se miște. Noah

observă și el, căci se aplecă peste Olivia în același timp cu Amanda.

De fapt, ajunseseră atât de aproape încât Amanda îi simțea amestecul erotic de mirosuri, transpirație și colonie. Se dojeni în sinea ei că le remarcase.

— Își mișcă buzele, spuse Noah, agitat. Încearcă să spună ceva.

Amanda își împinse părul pe spate, aplecându-se și mai aproape.

— Ce este, Olivia?

Trecură câteva secunde, fără a primi niciun răspuns. Speranțele Amandei că primărița avea să vorbească se spulberau cu repeziciune. Apoi, Olivia deschise din nou gura și, în același timp, și ochii.

Amanda auzi respirația lui Noah accelerându-se.

— Olivia, ce este? Te rog, spune-ne.

Gura Oliviei se deschidea și se

închidea, chinuindu-se să respire.

— Cărbunele... șopti ea, în sfârșit.

— Ce...

Restul cuvintelor se opriră în gâtul Amandei, când ochii Oliviei se dădură peste cap, iar capul i se răsturnă într-o parte.

Toate privirile se repeziră imediat spre monitor. Pe ecran nu se mai vedea decât o linie dreaptă.

— S-a dus, spuse Noah, cu glas crispat, lipsit de emoție.

Apoi se uită la ceas, adăugând:

— Ora decesului, 9:31 **p.m.**

În cameră se lăsă tăcerea, pe când oamenii se retrăgeau de lângă brancardă, scoțându-și mănușile și măștile.

— A spus ceea ce mi s-a părut și mie? întrebă Liz, vorbind cea dintâi.

— Eu n-am înțeles decât „cărbune”,

răspunse Amanda, înfruntându-și sentimentul de furie și neputință care urma întotdeauna după pierderea unui pacient.

— Și eu la fel, adăugă Noah.

Amanda îi simți ochii îndreptați spre ea, dar refuză să-l privească. Nu voia decât să rămână singură, pentru a asimila noua întorsătură a evenimentelor.

— Credeți că se referea la conflictul legat de minerit, în care era implicată? întrebă doctorița Sloane.

— Habar n-am, spuse Noah.

Amanda își masă ceafa.

— E posibil, desigur. Nu e un secret pentru nimeni cât o revolta ceea ce se întâmpla cu frumusețile din jur și cum se împotrivea sindicatelor și companiilor miniere. Le dădea rău de furcă.

Bravo ei, adăugă în gând Amanda. Și

ea era dezgustată de efectele mineritului în regiune. Mirosul și prezența acidului sulfuric poluau râurile de munte. Pământuri altă dată mănoase și sănătoase erau acum gălbui, sterpe și urâte.

Și totuși, nu-i venea să creadă că, pe patul de moarte, Olivia avusese în minte mineritul. Își exprimă gândul cu voce tare, dar nimeni nu avea ce să-i răspundă.

— Cauza morții? întrebă ea, în tăcerea din jur, silindu-se să-l privească pe Noah.

— Infarct miocradic.

— Voi anunța familia.

Amanda porni spre marile uși batante și tocmai se pregătea să le deschidă, când simți prezența lui Noah în spatele ei.

— Vrei să vorbesc eu?

— Nu. Dar îți mulțumesc oricum.

— Amanda...

— Nu acum, Noah.

Și nici altă dată, ar fi vrut să adauge, dar n-o făcu.

— Vreau să te ajut.

Amanda se opri, întorcând capul:

— Deja ai făcut tot ce poți.

— Dar...

— Mă duc la mine-n cabinet, îl întrerupse ea.

Noah ar fi contrazis-o, dacă-i lăsa timp. Dar Amanda porni pe culoar, fără să se oprească decât după ce ajunse pe teritoriul ei.

În cabinet, ochii i se abătură spre telefon. O secundă, acesta păru s-o sfideze. Dumnezeuule, cât detesta să dea asemenea telefoane, dar făceau parte din meseria ei.

Expirând scurt, se duse la birou și ridică receptorul.

Capitolul 10

Annie Moore se ghemui în poziție foetală pe canapea. Nu voia să asculte urletele iubitului ei, dar avea de ales?

— Te rog, spuse ea, privindu-l cu ochii ei verzi, care cândva putuseră fi considerați frumoși, dar acum erau șterși și adânciți în orbite. Sunt obosită. Vreau să dorm.

— Iar eu vreau să scapi de plodul ăsta!

— E și copilul tău, ripostă Annie.

Todd Stover râse antipatic:

— Poți s-o dovedești?

— Nu e nevoie.

Annie se ridică în capul oaselor, simțind cum copilul i se mișca în pântec.

— Oricum, știi bine că-i al tău.

— Mda, pe-asta cred c-o ştiu. Prima fată mare din viaţa mea.

Roşie la faţă, Annie îl privi încruntată, întrebându-se ce-o fi apucat-o să se încurce cu el. Nu era deloc chipeş. Avea un chip slab şi lung, cu barbă şi mustaţă, care-l făceau să pară şi mai înghesuit. Şi trupul îi era la fel – prelung şi costeliv. Slăbănog chiar, dar asta fiindcă în loc de a mânca, îşi cheltuia banii pe droguri.

Slavă Domnului că n-o putuse convinge să se-apuce şi ea. Ce naiba, avea doar şaispe ani, dar era destul de deşteaptă ca să ştie că așa n-ar fi ajuns nicăieri. Însă trăia cu Todd de când fugise de la orfelinat.

O agăţase la bar, într-o seară, după ce trăsese câteva păhărele. De-atunci, nu se mai despărţiseră, târându-se dintr-o

coșmelie în alta. Todd nu avusese niciodată o slujbă stabilă. Annie nici nu bănuia să aibă vreodată. Considera că lumea-i era datoare – cu ce anume, ea nu reușise să afle niciodată. Când îl întreba, nici el nu era în stare să-i spună, decât că guvernul avea răspunderea să se ocupe de oamenii ca el.

— Mi-e foame, spuse Annie într-un târziu, adunându-și gândurile, cu privirea spre crochetele și borcanul cu unt de arahide de pe masa șubredă, care îi făceau stomacul să se întoarcă pe dos. Doamne, câtă poftă avea de niște *chicken nuggets* de la McDonald's. Dar știa că n-ar fi fost bine să aducă vorba. N-aveau bani pentru un asemenea lux. Oricum, Todd n-ar fi făcut decât să râdă – eventual, s-o și lovească. În ultima vreme, o făcea tot mai des, cu cât se apropia mai mult nașterea.

— Ce vezi, aia capeți, spuse el, cu ridurile feței adâncite ursuz, făcându-l să arate mai aproape de patruzeci și unu de ani, decât de douăzeci și unu.

Întinse mâna să-și ia o țigară. După ce și-o aprinse, îi întinse și ei una. Annie clătină din cap, tresărind când un nou fulger, urmat imediat de tunet, zgudui vechiul bloc de apartamente în care locuiau.

— Haide, o îmbie Todd. O să-ți faci bine.

— Nu-i face bine copilului.

Imediat ce rosti aceste cuvinte, Annie își dori să și le fi putut retrage.

— Cui naiba-i pasă? replică Todd, inhalând profund, după care suflă încet fumul. Oricum, nu-i decât o chestie de timp și, adio copil.

Annie se îndreptă, potrivindu-și după

urechi părul lung și sârmos.

— Ți-am spus...

Todd ridică mâna. Annie se chirci pe canapeaua zdrențuită, mirositoare, scăpând de lovitură ca prin urechile acului. Dar n-avea să-i meargă cu una cu două. Todd se aplecă și o înhăță de păr.

— Auuu! scânci ea, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Las' că vezi tu ce-i aia „au”, dacă nu faci ce-ți zic eu!

— E prea târziu.

Annie se adună pe picioare, astfel încât abdomenul proeminent să-i fie cât mai vizibil, deși Todd știa perfect despre ce era vorba. În fiecare zi înjura grămada aia bună de nimic, cum îi spunea el.

— De unde naiba știi? ripostă Todd, trecându-și mâinile prin părul nespălat. Habar n-ai ce-i aia să faci un plod.

— Știu de la unele fete din cămin, răspunse ea, posomorâtă. Una din de-a murit.

— E, las' că nu n-o să pățești ca ea.

— N-ai de unde ști.

În ochii lui Todd apăru o lucire de răutate.

— Nu știu decât că n-am chef de niciun plod...

Se întrerupse, trăgând încă un fum, prelung.

— Și-n plus, am aranjat totul.

Inima lui Annie căzu până-n vârfurile picioarelor.

— Ai aranjat? Ce-ai aranjat?

Cunoștea răspunsul, dar spera ca, făcând pe neștiutoarea, să câștige timp de gândire. Nu-și închipuise niciodată că ar fi fost prea deșteaptă, dar nici proastă nu era. Trebuia să existe o ieșire din toată

situația, și fără măsuri atât de drastice.

— Un amic de-al meu o să, ăă, știi, o să rezolve.

— De când ai tu amici?

Todd ridică din nou mâna:

— Te cam mănâncă pielea, așa-i?

— Nu, șopti ea, încercând să-și stăpânească lacrimile. Todd nu suporta s-o vadă plângând.

— Atunci, nu mai da apă la șoareci.

— Da' mi-e frică!... se văicări Annie, cu ochii săgetându-i spre fereastră. Doar nu se aștepta să iasă din casă într-o noapte ca asta? Chiar dacă era cea mai proastă casă în care locuiseră vreodată, poate, măcar aveau un acoperiș deasupra capetelor, să-i apere de ploaie. Pe moment, mai mult de-atât nici nu putea să sper.

— Am să stau și eu cu tine, să te țin de mână.

Mincinosul. Avea s-o lase acolo, pentru a se întoarce numai după ce măcelarul ăla o schilodea sau o omora.

— Și maică-ta?

— Ce-i cu ea? i-o întoarse Todd, cu răutate.

Annie știa că abordarea acelui subiect era un joc cu focul, dar trebuia să facă ceva.

— N-ar vrea să ia ea copilul?

Aruncându-și capul pe spate, Todd izbucni în râs:

— Faci mișto de mine? Pe dracu', aia nici pe mine nu m-a vrut. Cum să vrea plodu' altcuiva?

— E nepotul ei.

— Și?

— Și nu vreau să fac asta. Te rog, nu mă forța.

— N-ai încotro. Ți-am zis, e aranjat

deja.

— Pentru când...? întrebă Annie, fără să-și poată stăpâni tremurul din voce.

— În juma' de oră.

Annie scoase un țipăt, apoi își împreună brațele peste abdomen, simțind din nou o mișcare a copilului.

Tremura tot mai rău. Deși nici ea nu-l dorea în mod deosebit, neavând idee cum urma să aibă grijă de el, nu voia nici să moară. Visa ca într-o bună zi să scape de Todd, să cunoască un om cumsecade, poate chiar să se întoarcă la școală și să învețe.

— Ești gata?

Annie se lipi de perete.

— Nu... nu pot.

— Ba cum să nu poți.

— E-o vreme așa urâtă... Dacă ne lovește trăsnetul?

— Ei pe naiba, las' că nu ne lovește niciun trăsnet. Hai, să mergem, că-mi pierd și răbdarea pe care-o mai am.

— Te rog, nu mă obliga să fac asta.

Din doi pași, Todd ajunsese în fața ei, cu chipul schimonosit atât de aproape încât Annie îi simțea mirosul viciat al respirației. Întoarse capul într-o parte. Apucând-o de bărbie, Todd o smuci la loc.

— Sau faci ce zic eu, sau ieși afară din casă și-acolo rămâi.

— Adică... vrei să zici...

— Adică vreau să zic că te cari de-aici. Ți-am mai zis, n-am de gând să-ți înghit niciun plod. Deci, pe cine-alegi? Pe mine sau pe el?

— Nu pot... șopti ea.

Ar fi trebuit să se aștepte. Nu reacționează decât după ce primi dosul de palmă în obrazul drept. O luă la fugă spre

ușă și o deschise.

Când se opri în prag, privind ploaia torențială, Todd izbucni în râs:

— Haide, șterge-o. Am terminat-o.

Annie se răsuci în loc.

— Ești un om rău, Todd Stover. Dumnezeu o să te pedepsească.

Porni spre ea, cu o atitudine amenințătoare.

— Am să te pedepsesc *eu* pe tine, dacă nu piei din ochii mei.

Preferând să nu-și asume riscul de a primi încă un pumn, în burtă de astă dată, Annie ieși împleticită, pe trotuar, strâmbându-se în ploaia începu să-i izbească pielea neprotejată.

Ce să facă? Nu avea unde să se ducă, niciun prieten la care să apeleze. Apoi, îi veni o idee. Își aminti că în apropiere se afla un azil de noapte, deși nu era sigură

în ce direcție.

Lacrimile fierbinți i se amestecau cu ploaia rece, când porni pe trotuar, cu dinții clănțănindu-i. Avea să-l găsească, poate, cu un dram de noroc. Ferindu-și capul, își impunea să înainteze, pas cu pas. Când ajunse la colțul străzii, îi trecu prin minte că era singurul suflet de om pe toată strada. Nu se zărea nicio mașină.

Încă un fulger spintecă bolta. Annie țipă, dar n-o auzi nimeni. Întorcându-se, porni din nou, deși habar n-avea încotro, schilodită de ploaie atât la trup, cât și la suflet.

Ajunsesese la jumătatea cvartalului următor, când o sfâșie un junghi de durere.

— Vai de mine! țipă ea, îndoindu-se de mijloc, cu mâinile peste pânțe.

Ce se întâmpla? Nu sosise termenul

să nască. Mai avea două luni și ceva – cel puțin, așa-i spusese abia în ajun medicul de la clinica gratuită.

Încă un val de durere, și mai cumplit, îi tăie respirația. Primul ei gând fu să se ghemuiască pe asfalt, lăsându-se în voia sortii. Nu mai avea putere să lupte.

Dar, în fond, nu voia să moară, nu acolo, nu așa. Nu putea însă nici să se miște. N-o lăsa durerea. În cele din urmă, cocârjată, se sili să pornească iar, cu pași mărunți.

Ajutor!

Trebuia s-o ajute cineva. Înfruntându-și panica tot mai mare, privi la stânga, apoi la dreapta, în timp ce fulgerele și trăsnetele dansau de jur împrejur. Trebuia să găsească pe cineva care s-o primească în casă.

O lumină.

Continuând să se țină de burtă, își croi drum spre acea rază de speranță. Pe măsură ce se apropia, își dădu seama că era spitalul. Încet, porni spre firma mare, de neon, a secției de urgență.

— Vă rog... ajutați-mă! strigă Annie, printre dinții care-i clănțăneau, în timp ce împingea ușile duble. Cred... că nasc.

Bărbatul se înverzi la față.

— Adu tasa! îi ordonă Amanda surorii Roberts, după care se dădu la o parte.

Liz Roberts abia reuși să-i pună tasa în față, când pacientul își vărsă din nou conținutul stomacului. Slavă Domnului, de astă dată n-o mai nimeri pe ea. Amanda se strâmbă. Deși își schimbase ținuta împroșcată cu un halat, o bluză și o fustă curată, duhoarea dăinuia. Avea nevoie de un duș lung, fierbinte. Slabe șanse. O clipă

e răgaz nu mai avusese, de la moartea Oliviei Stuart înapoi.

Nu era singură. Chiar în acel moment, Noah se afla în blocul operator, extirpând apendicele perforat al unei femei, deși Amanda bănuia că terminase și avea să se întoarcă la S.U., lucru pe care ar fi dorit să-l poată împiedica.

„Nu acum, Amanda”, își spuse ea, scuturând din cap cu furie. Nu era în niciun caz momentul să se gândească la ea. Și totuși, nu-și putea controla gândurile rebele.

Căsătorit! Pur și simplu nu se putea. Dar dacă acesta era adevărul, atunci era mai bine că știa. Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi aflat. Pentru moment, trebuia să și-l scoată din minte pe Noah, cu ultima lui trădare. Profesiunea pe primul loc. Bolnavul avea nevoie de

atenția ei deplină.

— Domnule Boon, vă simțiți mai bine?

— Cred c-am să mor. Nu... nu pot să respir.

— Aveți încredere-n mine, n-o să muriți - cel puțin, nu în următoarele minute.

În ochii individului înalt și mătăhălos se citea neîncrederea.

— Ce naiba-i cu mine, doamnă doctor?

— Dezordine anxioasă acută.

— Ce mama dra...

— Mai pe șleau spus, domnule Boon, ați suferit un acces de panică.

Omul înjură, apoi o privi de parcă Amanda și-ar fi pierdut mințile. Stăpânindu-și un zâmbet, Amanda nu îndrăzni s-o privească pe sora Roberts,

care tocmai își dădea ochii peste cap.

— Sigur n-am un atac de cord?

— Mai mult ca sigur. Dar vă vom ține aici până vi se regularizează pulsul, apoi vă voi da niște medicamente să le luați acasă. Oricum, cât puteți de curând, vă sugerez să consultați medicul personal.

— Slujba aia afurisită. Îi tot spun șefului că mă paște o cădere.

— Ei bine, tocmai ați avut-o, dar vă veți face bine.

— Mersi, doamnă doctor, răspunse el, întinzându-se la loc pe targă.

— Stai cu ochii pe el, soră, mai spuse Amanda, ieșind în hol, unde fu cât pe ce să de dea cap în cap cu Doris.

— Pfi! N-a lipsit mult, comentă prietena ei, încruntându-se. Miroși groaznic.

— Mie-mi spui?

— Ce-ai pățit?

Amanda își arcui o sprânceană.

— Nu ghicești?

— A borât careva pe tine?

— Ai câștigat.

— Halal câștig, mormăi Doris. Ai un minut liber?

— Îți arde de glume.

— Tâmpită întrebare. Iartă-mă.

— Pentru tine, îmi sacrific un minut.

Ce e?

Doris privi în jur, apoi reveni spre ea.

— Eram doar... ăă, îngrijorată din cauza ta, atâta tot.

— N-ai niciun motiv.

— Trebuia să-mi țin gura.

Amanda oftă.

— Gata, calmează-te, bine? Eu am reușit. În plus, nu contează. Noah a ieșit din viața mea. Mă crezi, nu?

Doris ezită.

— Dacă zici tu...

— Ți-o zic eu! Și-acum...

Nu apucă să termine propoziția. Niște urlate o amuțiră pe loc. Se răsuci, pentru o vedea o tânără gravidă care tocmai intra în secția de urgență, cocoșată de durere.

— Hait! făcu Doris. Vorbim mai încolo.

Amanda abia remarcă plecarea grabnică a prietenei sale.

— Doctorul Petrocelli, pe pager! strigă ea, repezindu-se spre noua-sosită.

— Dacă ai nevoie de mine, sunt aici.

Nu era nevoie să se întoarcă pentru a ști cine i se alăturase. Noah. Își impuse să nu reacționeze.

Capitolul 11

— Șșșt, liniștește-te, spuse Amanda, alăturându-i-se surorii Beth Kent, în timp ce duceau pacienta spre cabinetul de examinare. Observase din capul locului că nici nu era femeie, ci abia o adolescentă. Fata nu putea să aibă mai mult de șaisprezece ani, poate nici atâta.

Oftă, gândindu-se din nou cum se ducea încet de izbeliște fibra morală a țării. Dar cine era ea, să judece? Nu știa nimic despre fata aceea, putea fi foarte bine măritată și fericită. Trebuia să-și bage mințile-n cap.

Își punea incapacitatea de concentrare pe seama prezenței lui Noah. De la întoarcerea lui, nu era sigură că mai dusesese un singur gând până la capăt. Cumva, Noah reușea să-i bage bețe-n

roate peste tot.

Iar acum, îi sufla în ceafă.

— I s-au rupt apele? întrebă el.

— Așa cred, dar dacă Petrocelii nu apare imediat, am s-o examinez.

Amanda detesta felul în care-i reacționau toți nervii din trup față de Noah. Din cauza coloniei ăleia afurisite. Mirosul ei îi sporea furia cu încă o dimensiune.

— Am să mor? întrebă fata. Ochii-i erau imenși, pe fața mult prea slabă, și ținea strâns mâna Amandei, înfigându-și unghiile în ea.

— Nu, n-ai să mori, o calmă Amanda, spunându-și că era a doua persoană care se temea că avea să moară, în aceeași jumătate de oră; o asemenea noapte sinistră părea să scoată la iveală toate stările de nesiguranță ale oamenilor,

inclusiv ale ei proprii. Altceva ai să faci – și anume, un copilăș sănătos, adăugă ea, cu o încredere departe de a fi sinceră.

— Cum te cheamă? întrebă Beth Kent, din spatele ei.

— Annie.

— În regulă, Annie, spuse Amanda, acum noi...

— Aoleu! țipă din nou fata.

Amanda îi șterse fruntea.

— Nu-i nimic. Vom avea grijă de tine. Îți promit.

Annie continua să se țină de mâna ei.

— Nu mă lăsați singură!

— Nu te las. Unde-i Petrocelli? întrebă Amanda, cu voce scăzută și calmă, deși sentimentul că era ceva în neregulă nu-i dădea pace, mai ales întrucât tinerei i se rupseseră într-adevăr apele.

— Ce se-ntâmplă? strigă Annie.

— Ți s-au rupt apele.

Amanda nu știe ce anume o făcu să se întoarcă spre Noah, destul că o făcu. Poate un soi de sunet gutural? Nu știa. Nu știa decât că pe chipul lui se ivise o expresie ciudată. Deși nu reușea s-o descifreze, totuși îi tăie respirația. Ce se petrecea?

— Petrocelli e pe drum, spuse un asistent, vârând capul pe ușă.

— Am și venit.

— Era și timpul, bombăni Noah, în timp ce ginecologul intra grăbit.

Întorcându-se, Amanda îl văzu pe doctorul Tony Petrocelli, a cărui barbă nerasă de-o zi dovedea că era în spital de douăzeci și patru de ore cel puțin, în pofida faptului că avea pe el un echipament imaculat.

Oricum, știa că era pe măsura

sarcinii. Ochii lui căprui și pătrunzători se ațintiră asupra pacientei.

— Bună seara, o salută el, cu glas scăzut dar ferm. Se pare că urmează să deveniți mamă.

— Voi muri? șopti Annie.

Petrocelli aruncă o privire spre Amanda, care înălță din sprâncene. N-avea nici cea mai vagă idee ce-i trecea feței prin cap dar, orice-ar fi fost, nu era deloc de bun augur.

Annie nu era numai subnutrită, ci și murdară - mirosea, chiar. Poate că cel mai ofensiv era mirosul învechit de țigări, impregnat în haine, pe care nici ploaia nu reușise să-l alunge. Tutunul și sarcina formau o combinație periculoasă.

Era un copil al străzii, Amanda putea pune pariu. Prezenta toate semnele. Unde era tatăl bebelușului? Zâmbi, dar mai mult

făcând haz de necaz. Poate că nici Annie n-avea habar.

— Cum merge? întrebă Noah, mutându-și privirea de la Annie la Petrocelli.

Ginecologul nu-i răspunse imediat. În schimb, se așează pe scaunul înalt de la picioarele brancardei și începu examenul medical, vorbindu-i cu blândețe pacientei. Peste câteva minute, se ridică și le făcu semn Amandei și lui Noah să-l urmeze afară din cameră.

Hm, nu mirosea deloc a bine. Amanda dădu glas temerii:

— Nu-i a bună, așa-i?

— Mă tem că nu, răspunse Petrocelli, frecându-și fruntea. I-au venit durerile prematur și are oase mici, ceea ce va complica problema.

— Va trebui să sacrificăm copilul?

întrebă Noah.

— Mai mult decât probabil.

— Doctore Petrocelli!

Toți ochii se întoarseră spre sora Kent, care stătea la picioarele patului, cu spatele spre ei.

— Naște!

— S-o ducem la Obstetrică, propuse Amanda.

Petrocelli clătină din cap:

— N-avem timp.

— Dar...

Ginecologul se întoarse grăbit lângă pacientă, urmat de Amanda.

— Avem grijă să meargă cât mai ușor, îi zâmbi el lui Annie, în timp ce sora Kent o ștergea pe frunte.

— Vă rog... îi imploră fata.

Petrocelli zâmbi din nou:

— Ai încredere-n noi, bine?

Ridicând privirea, Amanda observă că Noah rămăsese lângă ușă, părând a se mulțumi să urmărească nașterea de la distanță, lucru care i se păru foarte ciudat. Dar, în fond, obstetrica nu era specialitatea lui.

Totuși, era ceva în neregulă. Din nou avea pe față acea expresie, aceeași din urmă cu câteva momente. La ce se gândea?

Amanda rămase cu privirea asupra lui, în timp ce Noah își răscolea cu degetele slabe părul deja ciufulit, iar privirea îi era atentă, concentrată. Și *prudentă*, în timp ce-l asculta pe Petrocelli vorbindu-i lui Annie, pentru a o convinge să facă ceea ce-i revenea ei.

— Imediat îți vor trece durerile, îi spuse și Amanda, zâmbindu-i.

— Împinge! o încurajă Petrocelli.

Deși urla de durere, Annie încercă să se conformeze.

— Bravo, fetițo.

Exact când începea să apară creștetul copilului, privirea Amandei se abătu spre Noah, tocmai la timp pentru a-l vedea strâmbându-se, după care urmă aceeași expresie stranie. Comportamentul lui inexplicabil o nedumerea enorm, înfățișându-i o față a lui Noah care nu o mai văzuse.

În timpul relației lor, amândoi avuseseră rezerve cu privire la ideea de a face copii, mai ales Noah. Însă chiar și așa, atitudinea lui nu păruse niciodată complet egalvă. Spusese că dorea să fie sigur că își puneau carierele pe baze solide, înainte de a plănuî întemeierea unei familii.

Atunci, ce avea această naștere atât

de deosebit sau aparte?

— Vine!

Glasul calm dar însuflețit al doctorului Petrocelli îi atrase Amandei atenția înapoi spre problema principală, pentru a-l vedea ridicând copilul în văzul tuturor. Era un băiețel foarte mic, dar sănătos, cu plămâni puternici, la fel că ai mamei lui.

Petrocelli îi dădu copilul surorii Kent, a cărei față era numai zâmbet. Curioasă să vadă reacția finală a lui Noah față de naștere, Amanda se întoarse spre el.

I se opri respirația în piept. Lui Noah îi era rău. Se înverzise la față.

— Eu ies de-aici, mormăi el pe neașteptate și, răsucindu-se pe călcâie, plecă.

— Oare ce l-o fi tulburat? se întreabă Petrocelli, încruntându-se.

— Cine știe? răspunse Amanda, cu buzele întinse într-o linie subțire și dreaptă. Bine că nu avuseseră nevoie de ajutorul lui Noah, își spuse ea, rezistând imboldului de a-l urma, ca să-l întrebe ce se întâmpla cu el. Flăcările din pântec i se potoliră dintr-odată, amintindu-i din nou că n-o mai priveau părerile și sentimentele lui.

— Doamnă doctor Jennings, doctorița Sloane are nevoie de dumneavoastră la traume trei.

Amanda se întoarse spre sora Roberts.

— Vin acum.

Tony Petrocelli dădu din cap.

— Du-te. Aici, totul e în ordine. Mama și copilul vor merge sus imediat.

— Bun.

Amanda se întoarse din nou spre

soră, cu o privire întrebătoare.

— Un motociclist. A căzut rău. Cred că ar trebui să vină și doctorul Howell.

— Sună-l pe pager.

— L-am și sunat, da' n-a răspuns.

— Nu poate fi prea departe. Abia a ieșit.

Sora Roberts ridică din umeri:

— Eu nu știu decât că n-a răspuns.

Stăpânindu-și o descărcare nervoasă, Amanda o urmă în camera de traume numărul trei, unde se opri brusc. Dacă spunea că motociclistul arăta în ultimul hal, ar fi vorbit cu menajamente. Era plin de sânge – sau, cel puțin, peste tot unde se vedea. Stătea strâns ghem, gemând.

— Să începem, spuse Amanda.

Peste un sfert de oră, după ce-l spălase și-l examinase complet, Amanda constată că nu părea să fie atât de grav

rănit pe cât crezuse în primul moment. Totuși, trebuia să i se facă radiografiile, iar Amanda dorea să-l examineze și Noah, ceea ce puneă probleme. Noah încă nu se întorsese în S.U.

După ce le mai dădu doctoriței Sloane și surorii Roberts câteva dispoziții pentru tratarea pacientului, porni spre cabinetul lui Noah. Ciocăni o dată, apoi deschise ușa.

Mai târziu, avea să se mire și ea de propriul ei tupeu. În acel moment, nu se gândea – acționa doar din instinct. Cum îndrăznise să nu răspundă la apelul prin pager?

— Ce... începu Noah, numai pentru a se întrerupe când văzu cine era. Ochii i se îngustară.

Abia acum Amanda observă că nu i se schimbase culoarea. Din păcate, nu

remarcă numai atât. Privirea i se opri spre smocurile de păr care se vedeau pe piept, deasupra bluzei descheiate, un păr în care cândva își îngropase buzele umede...

Își strânse genunchii unul într-altul, ca să nu-i tremure.

— De ce ți-ai închis pagerul? întrebă ea, cu o voce care până și-n propriile sale urechi suna nefiresc.

— Nu observasem că e închis.

Mințea.

— Ei bine, este, spuse ea, sec.

— Scuze.

— S-a-ntâmplat ceva rău cu Randi?

Întrebarea ei păru să-l descumpănească.

— Nu... cel puțin, eu nu știu nimic.

Luminile pâlpâiră. Tresăriră amândoi.

— La naiba, dinamul ăsta o să

cedeze, spuse Noah. Știu eu c-o să pice.

— Să sperăm că nu.

Tăcere.

— De ce m-ai întrebat despre Randi?
întrebă Noah, urmărindu-i din privire
degetele nervoase, până când Amanda,
observând, le îndesă în buzunarele
halatului.

— Fiindcă te porți ciudat, de-aia.

Când el nu răspunse nimic, continuă:

— Copilul care s-a născut adineaori,
avea ceva deosebit?

— Ai halucinații, se răsti el, fără s-o
privească.

— Zău?

— Zău!

— N-aș crede.

Pielea lui își schimbă din nou
culoarea. În roșu închis.

Era posibil ca nu doar să se fi

căsătorit, ci să aibă și un copil? Amanda se revoltă la adresa unui asemenea gând, dar nu reuși să și-l alunge. Dintr-odată, fu ispitită să-l confrunte cu suspiciunile ei, să-i pretindă o explicație despre toate secretele lui necurate.

— Și cred...

— Stai, o întrerupse Noah. N-am chef acum să fiu luat la întrebări. Și-n plus, nu te pri...

Îl întrerupse și ea:

— Ai dreptate. Nu mă privește.

— Dumnezeu, Amanda, n-am vrut să...

— Ba ai vrut, și e foarte bine.

— La naiba, nu-mi îngreuna situația și mai mult.

— Iar te smiorcăi, replică ea, convinsă că termenul ales îl înfură suficient de tare pentru a o readuce în

poziția avantajoasă.

Se înșela. Buzele lui Noah se răsfrânseră cu nepăsare, în timp ce o privea de pe canapeaua unde se așezase, punând chiar în acel moment picior peste picior.

— Fiindcă nu primesc ceea ce vreau.

Amanda își mușcă buza, dar refuză să reacționeze în fața acestei afirmații cu subînțeles. În plus, avea altceva în minte – mușchii supli ai picioarelor lui, ce păreau mai lungi și mai puternice decât și le amintea. Abia când privirea i se abătu spre umflătura impresionantă vizibilă sub costumul verde simți că o cuprindea panica.

Gemu în sinea ei, mai ales când ochii lui Noah începură s-o studieze în același stil. Lucrurile nu mergeau deloc conform planului. Oare întotdeauna avea să fie

capabil să-i înfierbânte sângele în vene?

Slavă Domnului că avea pe ea halatul, căci își simțea sfârcurile împungând țesătura bluzei, pe dedesubt. Însă chiar și așa, știa că nu-l păcălise, că vederea lui cu raze X putea distinge ce se întâmpla.

Obrajii i se înroșiră ca focul. Înghiți convulsiv. Un moment, tensiunea din cameră se intensifică și mai mult. Apoi Noah o risipi, ridicându-se.

Amanda își adună controlul, atâta cât putea. Toate acele reacții sexuale față de el trebuia să înceteze. Se făcuse de râs o dată. N-avea de gând s-o mai repete.

— Am nevoie de tine ca să examinezi un pacient, spuse ea, rece.

Noah o privi un lung răstimp, apoi răspunse cu glas îngroșat:

— Să mergem.

Nu-l contrazise.

Capitolul 12

Cu ochi obosiți și frustrați, Amanda îi privi pe Noah și sora Roberts cum porneau cu targa spre blocul operator. Era posibil ca motociclistul să fie a doua victimă din acea noapte grea și nesfârșită.

Când ieșise din secția de urgență, pornind după Noah, semnalele vitale ale rănitului fuseseră stabile. La câteva minute după revenirea ei și a lui Noah în camera de traume, starea pacientului se înrăutățise brusc.

Noah bănuia că avea vătămări la splină. De unde și expedierea rapidă la chirurgie. N-avea să se mai termine odată noaptea aia? se întrebă Amanda, dându-și

la o parte din ochi părul răvășit. Nu numai că urgențele veneau încontinuu, atât majore cât și minore, dar își luau tributul de la membrii personalului redus și asediat de cazuri.

Calmul tuturor se apropia de limită, inclusiv al ei, și nu numai din cauza vremii și a suprasolicitării, deși contribuiau ambii factori. Colțurile gurii i se arcuiră în jos. Nu-și putuse învinge reacția în fața lui Noah. Omul o zgâria pe nervi ca unghiile pe o tablă de scris. Și nu putea face nimic. N-ava nicio ieșire. La naiba, de ce nu putuse fi Malcolm Riley chirurgul de gardă?

Nu era el, și cu asta, basta. Numai de-ar fi putut trece peste intimitatea fierbinte și turbată a fostei sale legături cu Noah. Dar, de fiecare dată când îl vedea, prezența lui îi redeștepta amintiri vechi și

crea altele noi. Faptul că-i tot observa trupul, sexul în special...

Termină! Se chinuia fără niciun rost. Avea pe altcineva, pe Gordon, și se părea că nici Noah nu era singur. Care idee nu-i cădea bine deloc. Gândul că Noah conviețuia cu trup și suflet alături de altă femeie o făcea să-i vină rău.

Știuse că aveau să treacă prin unele momente dificile lucrând împreună, și nu se înșelase. Dar, ținând seama de împrejurări, o scosese la capăt relativ nevătămată. Prin urmare, trebuia să înceteze cu auto-reproșurile. În plus, simțea că toată acea frământare era o sabie cu două tăișuri, față de care nici Noah nu era imun. Din cine știe ce motiv pervers, acest gând îi dăruia o mare satisfacție. Dar o satisfacție găunoasă.

Numai sfârșitul furtunii avea să-i

aducă mântuirea.

— Doctore Jennings.

Dându-și seama dintr-odată că stătea în hol, rezemându-se deperete, Amanda își îndreptă poziția și se întoarse.

Doctorița Sloane era la doi pași distanță, cu o expresie nedumerită în ochii ei cenușii.

— Te simți bine?

Amanda zâmbi forțat, cu speranța că astfel își ștergea parțial tulburarea de pe față. Trebuia să-și păstreze puterile și luciditatea. La urma urmei, ea răspundea de toate. Însă practica privată devenea tot mai ispititoare cu fiecare clipă.

— Rezist, dar nu mai mult decât oricare dintre voi, spuse ea într-un târziu.

— Înțeleg... răspunse Karen, cu un zâmbet care-i risipi îngrijorarea din ochi.

— Deci, cine urmează?

— Ezitam dacă să te deranjez sau nu, dar...

Întrerupându-se, Karen se apropie.

— Nu-ți face griji.

— Un bărbat, în separeul doi, pare mai răvășit decât am văzut pe cineva vreodată.

— Ce i s-a întâmplat?

Internista clătină din cap:

— Tocmai asta-i problema. Nu ne poate spune.

Când Amanda intră în încăpere, bărbatul așezat pe marginea tărgii o privi cu ochi tulburi. Pe lângă un cucui vânăt în frunte și hainele ude, părea absolut nevătămat. Dar, în cazul lui, aparențele erau înșelătoare. Numai teafăr nu era.

Primul gând al Amandei fu că suferea de o comoție păcătoasă. Poate chiar și de amnezie.

— Sunt doctorița Jennings, se prezentă ea, apropiindu-se.

— Bună seara, răspunse omul, cu un glas cultivat.

Sora îl învelise cu o pătură, așa că măcar nu tremura, ceea ce-i împiedica dinții să clănțane.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Liz spuse:

— Am încercat să-i scot hainele astea ude, dar a refuzat.

— Nu mă îngrijorează decât durerea de cap, doamnă doctor, replică omul, după un acces de tuse.

— Cum vă numiți?

— Păi... nu știu.

Aoleu.

— Știți cum v-ați ales cu cucuiul ăsta urât?

Un moment, omul nu răspunse -

Amanda aproape că-i simțea efortul de a-și aminti. Se hotărî să-l cruțe.

— Ajunge deocamdată. Ne putem ocupa de asta mai târziu.

— Eu vreau să știu acum.

Drept răspuns, Amanda îl întrebă:

— Mai sunteți rănit și-n altă parte?

— Nu. Doar la cap.

O privea lung, cu aceeași expresie încordată, dar continuă pe un ton plin de speranță:

— Mă gândeam că eventual cineva de-aici... dumneavoastră, poate... m-ați recunoaște.

— Nu, îmi pare rău. Nu vă cunosc.

— S-ar putea să nu... să nu fiu de pe aici.

— E foarte posibil, răspunse binevoitoare Amanda.

Riicând o mână la lovitură, omul se

strâmbă.

— Nu știu cine sau ce mi-a făcut asta, dar bine a mai nimerit-o.

— Aici aveți dreptate, ceea ce înseamnă că trebuie să vă fac un examen amănunțit la cap, ca să fim siguri.

— Bine, doamnă doctor, și cu memoria mea cum rămâne?

Amanda îi distinsese frustrarea din cuvintele rostite pe un ton aspru și-și dori să-l fi putut asigura că avea să-i revină memoria. Dar nu putea. Nu știa în ce împrejurări se lovise. Și, pe de altă parte, amneziile erau fenomene înșelătoare. Însă nu intenționa să-l alarmeze și mai mult, cel puțin nu înainte de a-i face un examen medical complet.

— Totuși, îmi amintesc ceva, spuse el pe neașteptate.

Amandei i se redeșteptară

speranțele.

— Ce anume?

— Doi oameni, într-o mașină.

— Vă amintiți și unde?

— Pe șosea, poate.

Sprâncenele i se îmbinară, încruntându-se tulburat.

— Of, la naiba, nu sunt sigur.

Nervozitatea i se observa clar, în ton și în comportament. Probabil era un om obișnuit să dețină autoritatea, căruia nu-i plăcea să se dea bătut.

— M-au... întrebat dacă vreau să mă ia cu mașina.

— Foarte bine.

— Ba nu e bine deloc, fiindcă altceva nu mai țin minte.

— Se pare că rămăseserăți în ploaie, iar ei au vrut să vă ajute.

— Ceea ce înseamnă că s-ar putea să

fi avut un accident.

— Exact.

— Și-n continuare ce facem?

— V-am spus, vă facem o radiografie.

Și dacă tot sunteți aici, spitalul va face tot posibilul pentru a vă descoperi identitatea.

Omul răsuflă zgomotos.

— Vă mulțumesc, doamnă doctor.

Amanda făcu un pas înapoi, când un sanitar împinse un fotoliu cu roțile până lângă brancardă. După ce plecară, ridică receptorul și telefonă la poliție.

Apoi, porni spre bufet, gândindu-se ce plăcut ar fi fost să-și cufunde trupul frânt de oboseală într-o baie fierbinte.

Visează cât poțtești, Amanda.

— Splina e. I s-a rupt.

— Ați avut dreptate, spuse sora de la chirurgie, privindu-l pe Noah peste masă.

— Îl deschidem, lătră Noah. Un-doi!

În acel moment, luminile clipiră din nou.

— Fi-ți-ar!

Sora ridică privirea:

— Dacă cedează generatorul...

— Nici să nu te gândești, mormăi sumbru Noah. După criza asta, am să mă ridic în fața consiliului de administrație, să fac un scandal de să mă țină minte.

— Să nu-i iertați, domnule doctor.

Noah zâmbi scurt, apoi se concentrează asupra operației, care consta în extirparea splinei rupte.

Peste câteva ore, motociclistul fu scos din sală, în afara oricărui pericol imediat. La fel ca tânăra Collier, viața lui depindea acum de o putere superioară.

Deși tocmai ajunsese înapoi în cabinet, Noah se gândi să revină la secția

de terapie intensivă, pentru a o controla pe Laura. Pe moment, însă, nu avea putere să le facă față părinților ei disperați. Și, în plus, nu mai avea nimic de adăugat pe lângă ceea ce le spusese.

Principală prioritate era aceea de a-și scoate hainele însângerate, a face un duș și a se îndrepta apoi spre pat, în speranța unui lung respiro. Nicio bere rece n-ar fi stricat, deși nu voia s-o bea singur. Simți un junghi în burtă, când în minte îi reveni o imagine din ziua când el și Amanda se așezaseră pe o stâncă, după escaladarea unui munte. Printre sorbituri din aceeași cutie de bere, își linseseră unul altuia spuma de pe buze...

Noah înjură, apoi intră în baie, să-și facă dușul. Nu peste mult, ieși și începu să se șteargă. Ar fi trebuit s-o caute pe mama lui la telefon, ca să vadă ce mai făceau, ea

și sora lui. Nu-i venea să creadă, câte evenimente se desfășuraseră în seara și noaptea aceea. Privind în urmă spre toate cele întâmplate într-un interval atât de scurt – furtuna, dispariția lui Randi, coliziunea față în față cu Amanda – toate i se păreau prea bizare ca să le înțeleagă.

Neputând și nedorind să stăruie asupra Amandei și a lipsei lui de autocontrol în preajma ei, Noah îmbracă o uniformă curată și tocmai pusese mâna pe clanță, când ușa se deschise. În prag stătea Malcolm Riley, cu o expresie posomorâtă pe trăsăturile sale fără semne distinctive, la fel de amorfe ca personalitatea lui.

Excelent.

Nu-i ajungea că o revăzuse pe Amanda, acum mai trebuia și să dea nas în nas cu Malcolm Riley, își spuse Noah, cu

un geamăt lăuntric. Dacă exista vreun om mai nepotrivit pentru meseria de medic, acesta era. Avea tot atâta sensibilitate cât un gândac. Ba chiar de un gândac îi amintea, cu ochișorii lui negri ca două bobite și trupul în formă de pară.

Însă ceea ce-l râcăia mai rău era atitudinea lui țănoșă, care-i dădea un chef nebun să-i șteargă în pumni fumurile de pe mutră.

— Ei, ei, dacă ăsta nu-i chiar doctorul Howell.

— Nu acum, Randi. N-am stare.

Râsul lui Riley deveni rânjet.

— Și crezi că-mi pasă mie de stările tale.

Stăpânindu-și mâncărimea din palme, Noah se rezumă să spună:

— Dă-te la o parte din calea mea.

— Nu te repezi. Avem de vorbit.

— Ce naiba, dom'le, ești sonat? Numai de vorbe n-am chef, mai ales în noaptea asta. Suntem pân-aici în urgențe.

— Nu-mi spune că ți-e greu să-ți faci meseria.

Noah se înfipse în fața lui:

— Ascultă, băi javră nenorocită, n-am de gând să-ți înghit tâmpeniile, nici acum, nici mai târziu.

— Nu-ți permit să-mi vorbești așa!

— Nu-mi permiți pe dracu'! Tocmai am făcut-o.

— Dacă-ți închipui o clipă doar c-ai să pui tu laba pe postul ăla de șef, poți să aștepți mult și bine.

— În clipa asta, mă doare uite-aici.

Riley clipi din ochi:

— Vrei să zici că-ți retragi candidatura?

— Nnț. Nu vreau să zic decât că le

fac pe toate la timpul lor. Iar acum nu e momentul să discutăm despre asta.

Chipul lui Malcolm se urâți și mai rău.

— Crezi că-ți merge cu toate, nu?

— Ascultă...

— Nu, ascultă tu. Crezi că poți să te cari și să lași departamentul ăsta-n găleată, și pe urmă să te-ntorci țațoși ca și cum nimic nu s-ar fi-ntâmplat. Ei bine, am noutăți pentru tine.

— Ei, nu mă-nnebuni, replică Noah plictisit, dorindu-și din nou să-i fi putut arde una-n cap, ca să-l scutească de necazuri.

— Mhm, s-a cam schimbat treaba. Consiliul nu-ți mai suflă-n fund.

— Ai de ales, doctore Riley, răspunse Noah, pe un ton scăzut, ucigător. Sau pui mâna și m-ajuti, sau îți muți caroseria din

fața mea. Ți-am mai spus, am treabă.

Noah nu avu nevoie de mult timp ca să înțeleagă că-și răcea gura de pomană. Nimic nu avea efect asupra creierului pietros și mărginit al acelui individ. Ocolindu-l pe Riley, ieși în hol.

Malcolm îl urmă.

— Nu știu de ce te-ai ținut cât ai fost plecat, dar am de gând să aflu de ce...

Nu apucă să continue. Noah se repezi, îl apucă de nodul cravatei, ridicându-l în aer, și-l trânti cu spatele de perete.

— Te sfătuiesc să nu-ți bagi nasul unde nu-ți fierbe oala!

— Derbedeule! țipă Riley cu glas ascuțit și ochii ieșiți din orbite. Ia-ți labele de pe mine!

— Noah, pentru Dumnezeu, ce sentâmpl-aici?

Noah se răsuci în loc, pentru a da cu ochii de fața palidă a Amandei.

Capitolul 13

De unde apăruse?

Nu conta. Oricum, era prea târziu ca să-și mai bată capul și cu asta. Situația scăpase de sub control. *El* scăpase de sub control. Brusc, Noah îi dădu drumul lui Malcolm Riley.

— O să-ți pară rău! şuieră Malcolm, cu mutra roșie ca un morcov, în timp ce-și aranja cravata și hainele; nu numai atât, se vedea clar că încerca să treacă și peste penibilul situației, făcând eforturi pentru a-și regăsi demnitatea. Să fi sigur. Ai să zbori de-aici, știi cum? Și de-asta să fii sigur!

Noah reuși să-și țină gura, numai fiindcă Amanda continua să se uite la el cu acea expresie îngrozită. Fir-ar a dracului!

Malcolm Riley nu mai pierdu vremea. Îl mai străpunse o dată pe Noah cu o privire plină de ură și dispreț, apoi se răsuci pe călcâie și porni în lungul holului, lăsând în urma lui o tăcere ostilă.

În sfârșit, Amanda își regăsi graiul.

— Ce mai spectacol.

— Îmi pare rău că l-ai văzut.

— Observă că nu s-a schimbat nimic.

— Poftim?

— Între tine și Malcolm. Și-acum mai poate să te scoată din sărite.

— Ai dreptate, numai că de data asta a mers prea departe. Dacă nu veneai tu...

Expresia Amandei îl tulbura.

— Chiar l-ai fi lovit?

— Cât ai clipi.

— Nu e bine.

— Și ce e bine, mă rog, în noaptea asta? replică Noah. Aud?

— Știu ce simți, dar să vă încălăreați ca doi puștani într-un parking nu e numai necivilizat, ci de-a dreptul ridicol.

— Mulțumesc, răspunse Noah, cu glasul plin de sarcasm. Îmi ești de un mare ajutor.

Deși obrații Amandei se înroșiră, nu se dădu bătută. Ba chiar, își rezezi bărbia înainte.

— Pân-acum nu mi-am dat seama ce nesimțit poți fi.

— E valabil și pentru mine.

De astă dată, glasul îi era scăzut și aspru.

— Ascultă, trebuie să mă duc...

— Nu ești măcar puțin curioasă de ce era Malcolm așa de turbat, sau nici nu-ți

pasă?

Amanda făcu un pas spre el, astfel încât Noah nu numai că-i simți parfumul, ci îi și observă mișcările sacadate ale pieptului. Înghiți în sec, stăpânindu-și impulsul de a o înhăța s-o sărute până-i cerșea să înceteze. Rareori se înfuria, dar în acele momente îl excita invariabil. Ca acum.

Adăugând și încrederea în sine, era mai frumoasă ca oricând. Nevoia de a o cuprinde în brațe, de a se îngropa în carnea ei fragedă, se întetea cu fiecare clipă.

Își pierduse mințile? Dacă Amanda ar fi știut ce gândea...

— În regulă, dacă asta te face să te simți mai bine, ascult.

Totuși, era clar că pe Amanda n-o încânta deloc ideea. Se vedea clar, din

ezitarea vocii și a poziției.

— Concurăm amândoi pentru același post.

— Și anume?

— Șef al secției de chirurgie. James Douglas iese la pensie. Dar sunt sigur că știai asta, clubul de bârfă de pe-aici fiind așa cum e.

— Exact, deși s-a păstrat destul de bine secretul.

— Mă rog, acum știi cine candidează.

— Malcolm are relații.

Noah o țintui cu privirea.

— O fi având, dar eu am mai mult talent.

— Nici asta nu s-a schimbat - aroganța ta.

— Vrei să spui că e mai potrivit decât mine?

Amanda ridică din umeri:

— N-am nicio opinie.

— Minți, replică încet Noah.

Un moment, privirile li se întâlneau, se susținură, apoi ochii ei se aprinseră dintr-odată de indignare.

— Ai vrea tu, spuse, cu un venin nefiresc din partea ei.

Abia în acel moment, Noah își dădu seama cât de mult îl disprețuia. Dar nu putea să i-o reproșeze. Avea tot dreptul. Ceea ce nu avea dreptul era să-l chinuiască, adică exact lucrul pe care-l făcea.

În locul bărbiei, Amanda își repezi înainte sânii. La naiba, de ce nu se încheiase la halat? Lui Noah îi venea să întoarcă într-o parte capul, pentru a nu-i distinge sfârcurile prin bluza subțire și sutien – dacă purta, adică.

În minte îi revenirea nenumăratele

ocazii când *nu-și* pusese acel articol subțire de lenjerie intimă. De fapt, el obișnuia s-o și tachineze, mai ales când avea norocul s-o prindă singură câteva minute.

— Lipsa sutienului ar trebui să fie scoasă în afara legii, șoptise Noah, în timp ce strângea în mâini unul dintre sfârcurile acelea trandafirii, sau pe amândouă, simțind cum se înfierbânta sub fermoarul pantalonilor.

La care, Amanda îl plesnea peste mână, cu un zâmbet sâcâitor pe buze:

— Ia vezi cum te porți, băiatu’.

— Când e vorba de tine, puțin îmi pasă.

Iar acum, revenind la realitate, Noah își dădea seama că dorința pe care i-o inspira era încă un factor care nu se schimbase. Nu mai era a lui, ca s-o atingă

și s-o mângâie în voie, ceea ce era al dracului de rău.

— Poate aş vrea totuși...

Se întrerupse. La naiba, nu-i putea spune ce gândea. Dar știa că se dăduse de gol. I-o dovedeau cuvintele ei usturătoare.

— Las-o baltă! Cu excepția îndatoririlor profesionale, nu vreau să am nimic de-a face cu tine.

Deși vorbea cu aceeași furie și energie dinainte, Noah îi văzu expresia chinuită din ochi, bănuind că nechibzuința lui era cauza.

— Credeam că am clarificat asta, continuă Amanda.

— Ba bine că nu.

— Și ți-am mai spus că am pe altcineva.

Aceste cuvinte îi aplicară încă o lovitură nedorită. Nu voia să vorbească

despre acel „altcineva”. Ea, însă, se părea că da. Probabil găsea o satisfacție negrăită în a-i zgândări rana deschisă. Sau, oare, o interesa atât de mult soarta lui?

Dintr-odată, Noah se întrebă ce-l apucase să se întoarcă la Vanderbilt. Dacă ar fi știut că de traumatizantă avea să fie revederea cu ea, s-ar fi dus la un alt spital. Minunat lucru era intuiția!

— Sper că vei fi fericită, spuse, preferând să n-o privească. Nu era numai ipocrit, ci de-a dreptul mincinos. Dar, în fond, trebuia să facă și el ce putea ca să se apere. Și chiar și așa, nu prea progresa. Cu cât stătea mai mult prin preajma ei, cu atât se adâncea mai mult în mocirla înșelăciunii și a dorinței.

— Sunt extrem de fericită, răspunse după un timp Amanda, masându-și o

tâmplă.

— Mare noroc are tipul.

— Așa cred și eu.

— Și, pe când ziua cea mare?

Amanda clipi din ochi:

— Ziua...?

— Mda, știi, când plutești spre altar.

Mereu ai spus că, atunci când te-avâți, vei face totul ca la carte.

Își mută privirea.

— N-am... stabilit încă.

— Aha, înțeleg.

— Ba nu înțelegi nimic! îl repezi ea.

Nimic nu înțelegi. Numai viața ta te interesează. Așa că fă bine și șterge-ți de pe față zâmbetul ăsta atoateștiutor.

Privirile li se întâlniră din nou. Ostilitatea dintre ei era aproape inflamabilă. În sinea lui, Noah oftă.

— Și cu armistițiul nostru cum

rămâne?

— Armistițiu? râse Amanda. Ce mai banc!

— La naiba, cred că tot va trebui să gălesc calea aia ferată, până la urmă.

— Așa se pare.

O clipă, Noah nu putu decât să stea privindu-i fața rece și de nepătruns, ținut de cuvintele ei scurte și directe.

— Bine măcar că știu cum stăm, spuse el în cele din urmă.

— Credeam că era clar de la bun început.

Amanda își cuprinse trupul cu brațele, când un nou trăsnet bubuitor zgâlțâi clădirea. Gestul ei, însă, nu reuși să-i ascundă tremurul.

Noah se încruntă:

— Ți-e frică?

— De vreme?

„Nu, de mine”, îi veni să spună, dar n-o făcu, știind deja răspunsul. Și-n plus, la ce i-ar fi folosit? Limita era trasată clar – la naiba, fusese trasată încă dinainte, numai că el n-o acceptase. Acum, nu mai avea încotro. Îl lovise drept în față, cu realitatea rece a faptului că-l înlopcuise. Și-n plus, se torturaseră destul unul pe altul.

— Da, de vreme.

— Cred că oricărui om cu mintea întreagă i-ar fi frică.

— Ai dreptate, răspunse el, pe un ton învins. Nu suport gândul că Randi umblă cine știe pe unde, prin iadul ăsta.

Au! Încă o mustrare bruscă de conștiință. Obsesia regăsită față de Amanda le trecuse pe mama și sora lui în planul doi.

— Nici eu, așa că hai să ne rugăm să

fie undeva la adăpost.

Noah se abținu să răspundă; era prea ocupat să-și tragă singur palme.

— Mă anunți și pe mine când afli ceva?

— Te contrazici, replică el, dur. Adineaori, ai spus foarte clar că puțin îți pasă de familia mea.

Gâtul Amandei fu podidit de o ușoară roșeață.

— Ei bine, îmi pasă, măcar de Randi.

— Bine, oftă Noah. Am să te-anunț.

Amanda rămase tăcută, plimbându-și vârful limbii peste buza de jos, ceea ce lăsa în urmă o peliculă umedă. Noah gemu în sinea lui, sub efectul prompt al gestului.

— Amanda...

Pe fața ei apăru o expresie de panică, în aceeași clipă în care pagerul își pierdu mințile.

Nu-i privi ochii.

— Gata, am plecat.

După dispariția ei, Noah nu știe cât timp rămase pe loc. Înjurând, se întoarce și intră în cabinet, dorindu-și să fi fost pe un vapor cu destinația China.

Capitolul 14

Al naibii Malcolm Riley.

Urmele gălcevii cu colegul său stăruiau în mintea lui Noah, ținându-i nervii întinși la limită. Fără îndoială, spitalul avea nevoie de ajutorul încă unui chirurg, dar... Tocmai peste acest „dar” nu putea să treacă. Își dorea ca altcineva, nu Riley, să fi înfruntat intemperiiile, pentru a ajunge la spital.

Totuși, nu-și putea permite să caute

la dinți calul de dar. Dacă numai de Riley avea parte, trebuia să-l folosească, deși era al dracului de hotărât să nu-i mai înghită mizeriile.

Noah nu știa cât avea să dureze acel moment de indulgență neprimeditată. Până una alta, în sala de operație nu era programat nimeni. Situație care putea să se schimbe cât ai clipi din ochi. Dacă așa era, Riley putea cu siguranță să intervină, pentru a-și mai merita și el salariul măcar o dată.

Noah știa că el, unul, și-l merita cu prisosință. Pacientul altuia începuse să aibă hemoragie internă, iar el tocmai ieșise din sala de operație, după ce-l deschisese din nou, ca să rezolve problema. Acum, după ce scoase de pe el încă un rând de haine însângerate, intră din nou sub duș.

Înțepăturile apei fierbinți erau plăcute, deși nu îndrăznea să zăbovească. Nu avea nevoie decât să închidă ochii cinci minute, după care avea să fie gata pentru următoarea rundă de urgențe, în eventualitatea în care Riley se eschiva, ceea ce era foarte posibil. La urma urmei, Riley nu era de gardă, și nici nu reprezenta principalul motiv pentru proasta dispoziție a lui Noah.

La naiba, îi putea face față concurentului său, în pofida faptului că Riley jurase să se răzbune. Privind retrospectiv, lui Noah nu-i venea să creadă că-și pierduse calmul atât de repede. Deși nu avusese niciodată răbdare cu el, ideea de a-i trânti una în bărbie nu i se păruse niciodată o soluție.

Dacă nu i-ar fi întrerupt Amanda...

Slavă Domnului că o făcuse, altfel ar

fi putut fi chemat în fața consiliului, ca să dea socoteală pentru conduită nepotrivită unui chirurg. Ceea ce încă se mai putea întâmpla, dacă ieșea pe-a lui Riley.

Buzele lui Noah se schimonosiră amar. Avea să-și bată capul mai târziu cu asta. Pe moment, avea o altă problemă presantă. Amanda. Ea era sursa nemulțumirii lui.

Ar fi trebuit să-i fie rușine, și-i și era. Totuși, nu era-n stare s-o lase în pace, deși știa că ar fi fost mai bine. Trupul lui dobândise personalitatea unui val seismic scăpat de sub control. N-avea putere să facă nimic altceva decât să călărească pe creasta lui, știind că se îndrepta spre dezastrul suprem.

Să se concentreze asupra meserie, asta trebuia, să rămână cu mintea limpede pentru alte tragedii care aveau să apară

cu siguranță. Chiar în timp ce se săpunea, Noah auzi urletele sirenelor. În plus, sora lui dispăruse, iar maică-sa își pierdea mințile de îngrijorare. Pentru ele ar fi trebuit să se frământe, nu pentru o situație pe care nu putea s-o schimbe.

Și când colo, se adâncise pân-la genunchi în reproșuri pentru ceea ce făcuse cu Amanda. Când ea recunoscuse că avea alt bărbat în viața ei, Noah se îngălbenise de gelozie. Faptul că-și dădea seama cât de infantilă și tembelă era această stare nu i-o tempera cu nimic. O avea înlăuntrul lui, sfâșiindu-l. Amanda era o femeie frumoasă, pe care orice bărbat s-ar fi mândrit s-o aibă.

Doar dacă...

„Pune-i punct, Howell”, își spuse. Numai din cauza propriei lui încurcături o pierduse. Altul culegea roadele semănate

de el. Gemu zgomotos. Când făcuseră dragoste pentru prima dată, Amanda nu fusese fecioară, deși ar fi putut la fel de bine să fie.

Mai târziu, îi spusese că singurul bărbat care mai existase în viața ei nu-și sacrificase niciodată timpul ca să-i facă și ei plăcere, nu numai lui însuși.

— Mă bucur, șoptise Noah cu glas gros, privindu-i fața frumoasă.

— De ce?

Vocea îi era la fel de sufocată, pe cât de mari îi erau ochii.

— Am... am crezut că vei fi dezamăgit.

— Niciodată. De fapt, mă bucur că sunt sunt cel ce ți-a arătat ce minunat poate fi să faci dragoste.

Și ea fusese o elevă eminentă. Pe dedesubtul sfielii, Noah găsisese o matcă de

nevoie pe potriva alor lui, o ardoare pe care o dezlănțuise cu limba și cu buzele.

După acea primă noapte-maraton de dragoste, parcă nu se mai săturau unul de altul. De fiecare dată când era cu Amanda, Noah nu se putea gândi decât la senzația de a fi înăuntrul ei, cu ea deasupra, călărindu-l până rămâneau amândoi secătuiți de puteri.

Își dorea ca același lucru să se întâmple și acum.

O înjurătură rivaliză cu un nou geamăt. O dorea. Dar, fir-ar să fie, nu voia s-o dorească, știind că Amanda nu l-ar fi iertat niciodată pentru ceea ce făcuse. Noah își rezemă capul de peretele boxei, lăsând apa fierbinte să-i lovească în continuare pielea cu înțepături mărunte.

Apoi zâmbi dintr-odată, amintindu-și o ocazie deosebită când făcuseră duș

împreună. De cum ieşise din schimb, se dusesese la ea acasă. Amanda avea o zi liberă. Când nu-i răspunsese la după, intrase, mergând direct în dormitor. Ajuns acolo, auzise zgomotul apei.

Zâmbind, îşi scosese hainele de spital şi intrase în baie. Amanda stătea întoarsă cu spatele şi era clar că nu-l auzise, ceea ce venea în avantajul lui.

Un moment, stătuse pe loc, admirându-i perfecţiunea umerilor, a taliei înguste, şoldurilor şi feselor, toate atinse de degetele şi limba lui, în seara trecută

Înghiţindu-şi un geamăt, se apropiase de duş şi întredeschisese uşa, cu o erecţie fierbinte, dureroasă. Răsucindu-se în loc, Amanda îl privise cu ochii mari şi buzele despărţit. Apoi, coborând privirea, zâmbise, întinzând braţele.

— Eşti frumoasă, şopti Noah, cu gura

lipită de buzele ei umede, flămânde.

— Și tu.

— Mi-a fost dor de tine.

Amanda zâmbi.

— Se vede.

— Asta aveam și eu în cap, răspunse el, cu un chicotit.

— În cap?

Chicotitul lui deveni râs în toată regula. În acel moment, Amanda se repezise la limba lui, apucând-o cu gura. Cu senzația că tocmai scăpărase un chibrit și i-l aruncase în burtă, Noah își coborî mâinile peste coastele ei, spre fese, începând s-o apese peste el înduși, dornic să-și facă simțită bărbăția tot mai dură, să-i dea de știre cât de mult o dorea.

Amanda luă din nou inițiativa, alegând tocmai acel moment pentru a-i suga limba cu tot atâta poftă câtă arătase

el cu sfârcurile ei. Lui Noah i se învârtea capul, îi țiuiău urechile. Dar, mai mult decât atât, îl copleșea o emoție cum niciodată nu mai cunoscuse. În acel moment, știu că n-ar fi suportat s-o piardă vreodată.

— Noah!

— Și eu! răspunse el cu un strigăt la fel de înnebunit, în timp ce o ridica de fese, încurajând-o să-i încercuiască șoldurile cu picioarele ei alunecoase. Se sincronizară perfect; o penetra dintr-o singură mișcare puternică.

— O, da, scânci Amanda, cu buzele topindu-i-se peste ale lui.

Împingând-o în peretele din fibre de sticlă, începu să se miște într-însa, tare și adânc. După câteva mormăieli profunde, explodară amândoi în același timp.

Respirațiile agitate, amestecate cu

aburii fierbinți, îi înconjurau ca o ceață, în timp ce își căutau energia de a se mișca. În sfârșit, Noah își adună destulă voință ca s-o ridice în brațe, ducând-o la pat.

Ajuns acolo, era hotărât s-o sărute iarăși până la uitarea de sine, când Amanda clătină din cap și îl răsuci pe spate.

— E rândul meu.

— Ești sigură?

Dădu din cap, se aplecă și îl luă în gură. Noah îi îndură cât putu de mult fierbințeala buzelor și a limbii, după care întinse mâinile și o trase peste el.

Săltându-se în coate, îi înconjură un sfârc cu gura și începură să se miște. Numai după ce mișcarea ajunsese la o intensitate febrilă îi dădu drumul, pentru a o apuca de umeri, în timp ce carnea se izbea de carne.

— Doamne, Amanda, murmură Noah cu uimire, după ce ea îi căzu pe piept, epuizată. N-aș suporta să mă părăsești vreodată.

Privindu-l cu ochi cețoși, întrebă în șoaptă:

— Ce-ai spus?

— Că te iubesc.

— Așa, simplu?

— Așa, simplu.

— Ești sigur că nu e doar pasiune?

Noah o sărută apăsător.

— A, este și pasiune. Dar, de vreme ce niciodată n-am mai cerut o femeie de soție, e mai mult decât atât. Ai încredere-n ce-ți spun.

Amanda scoase un sunet sugrumat, făcând ochii mari.

— Asta-i o cerere în căsătorie?

— Îți cer să împărțim nu numai patul,

ci și viața și cariera, zâmbi el. Ce zici?

Înfigându-și mâinile în părul de pe pieptul lui, Amanda răspunse:

— Batem palma, amice.

— Deci, s-a făcut.

Peste o lună, târgul făcut era *desfăcut*.

Dintr-odată, Noah își scutură apa din ochi, cu efectul dorit: reveni în prezent.

Înjurând, închise robinetul și păși pe covor. Tocmai întindea mâna spre prosop, când sună telefonul. Gol, își târî picioarele până în cabinet și înhăță receptorul.

Auzi un pârâit de paraziți.

— Alo! spuse el, cu glas sonor.

— Noah!

Randi! Slavă Domnului.

— Noah? repetă vocea, răsunând ca din fundul unui puț.

— Vorbește mai tare, nu te-aud.

Alți paraziți.

— Randi, mă auzi? Ești bine?

— Noah, am...

Deodată, în timpan îl izbi tonul.

— Fir-ai al dracu'! strigă Noah și trânti receptorul, numai pentru a rămâne cu privirea spre el, dorindu-și să sune din nou.

Nu mai sună. Bine măcar că era în viață. Deși nu-și îngăduise să recunoască, îi trecuse prin minte și contrariul. Acum, însă, își putea anunța mama că auzise vocea lui Randi.

Noah ridică din nou receptorul, dar constată că legătura nu se restabilise. O sudalmă vicie aerul, tocmai când pagerul începea să sune.

Peste câteva minute, o lua la fugă spre S.U.

Capitolul 15

Slavă Domnului că avea un răgaz, își spuse Amanda, mișcându-și în sus și-n jos umerii anchilozati. Era frântă de oboseală; nu-și amintea să mai fi fost vreodată atât de istovită. Toți mușchii din trup îi urlau să se milostivească de ei cu un duș fierbinte și un pui de somn.

Dar asta n-avea să se întâmple, nu prea curând în orice caz. Trăsese concluzia că schimbul de gardă era nesfârșit și știa că toți ceilalți gândeau la fel. Totuși, scurta pauză era o binecuvântare, iar echipa de la S.U. Profita din plin.

— Asta a fost cea mai lungă noapte din viața mea, spuse sora Roberts. Pot să jur.

Doctorița Karen Sloane zâmbi, dar fără entuziasm.

— Și eu. Mă simt ca și cum m-ar fi pus cineva să urc un milion de trepte.

Doris Conner făcu o mutră:

— Maică Precistă, așa ceva ar fi mai rău chiar decât ce se întâmplă aici.

Ridică mâna, înainte de a avea cineva timp să comenteze:

— Știu, n-ar strica să fac și eu puțin jogging, dar știți ceva?

— Nu faci, replică Amanda, zâmbind pentru prima oară după foarte mult timp.

— Că bine zici.

— Dacă vreți să știți ce vreau eu, interveni sora Kent, e un pahar de tărie. Puțin îmi pasă că-i zece dimineața.

Doctorița Sloane îi răspunse cu degetul mare în sus:

— Se votează.

— Și eu, orice-ar fi.

Cele patru femei se întoarseră spre Noah, care intră în camera de traume unde stăteau adunate. O secundă, inima Amandei palpită în piept, reacție peste care se întreba dacă avea să treacă vreodată. Dar, în fond, Noah o afectase așa întotdeauna, de prima oară când îl întâlnise. De-asta se îndrăgostise pe loc și total.

Se îndrăgostise. Să fie clar. Trebuia să țină minte asta, mai ales în timpul orelor dificile care urmau. Și n-avea să fie floare la ureche. Devenise deja o trudă sisifică. Se mângâia cu gândul că n-avea să mai stea mult la Vanderbilt. Nu era destul loc, pentru ea și Noah împreună.

Dacă asta însemna că alegea calea lașității, atunci așa să fie. *Era* lașă și nu se codea s-o recunoască.

— Discutam cât de tentantă ar fi o băutură tare, la ora asta, răspunse Doris, risipind scurta tăcere.

Noah zâmbi cu jumătate de gură:

— Și mie mi-ar plăcea câteva beri. La naiba, nu se mai termină odată garda asta?

— Doamn, să ne-audă cineva, replică Doris. Parc-am fi niște discuri stricate.

— Și eu mă simt la fel, spuse ursuză sora Kent.

— Și vremea asta, nu ne mai slăbește odată? întrebă sora Roberts. Eu asta vreau să știu.

— Și eu, i-o întoarse Doris, mai ales de vreme ce lucrez pe gratis. Dar afară e la fel de întuneric ca noaptea.

Ochii Amandei rămaseră îndreptați spre Doris, pentru a nu-l privi pe Noah, care era atât de aproape încât aproape

putea să-l atingă. Și totuși, nu trebuia să se uite la el ca să-i simtă prezența. Toți nervii din trup îi erau acordați pe lungimea lui de undă, percepând faptul că era la fel de ostenit ca toți ceilalți.

Ceea ce o provoca era aparența că trupul lui nu suferise niciun efect negativ vizibil al eforturilor și oboselii. Țepii unei bărbi dese îi conturau obrazul, iar părul nu se mai întâlneau de mult cu pieptenele. Dar aceste neajunsuri nu-i afectau nici cu o iotă aspectul chipeș. Amanda își mușcă ușor buzele.

— Ce te aduce înapoi aici, Noah? întrebă Doris.

Noah ridică din umeri, după care spuse indiferent:

— În blocul operator e liniște. Oricum, acolo e Malcolm.

— Atunci, ar trebui să plecați acasă,

spuse sora Roberts.

— Nu pot, când sunt de gardă oficial. Oricum, numai acasă n-aș vrea să mă duc. Trebuie s-o caut pe sora mea.

— Nicio veste încă, mm? întrebă Amanda, cu senzația că trebuia să spună ceva, nu să stea mută ca o toantă cu buzele cusute. Oricum, reuși să ocolească privirea directă a lui Noah.

— De fapt, Randi a dat un telefon, dar legătura era atât de proastă, încât n-am înțeles ce spunea, și pe urmă s-a întrerupt.

— Mă rog, cel puțin știi că e bine.

— Nu-s chiar atât de sigur. Părea disperată.

Toate îl priveau cu compasiune, când de după colț apăru capul lui Jerry, asistentul de la recepție.

— Vă caută pe linia unu, doamnă

doctor Sloane.

— Măcar știm că și-au revenit telefoanele, spuse Noah.

În cameră se lăsă tăcerea, pe când Karen întindea mâna după receptor. Peste câteva secunde, toți ochii se întoarseră spre ea, la auzul strigătului:

— O, Doamne Dumnezeu, nu!

— Karen, ce s-a-ntâmplat? întrebă Amanda, apropiindu-se, pentru a-i desprinde degetele care strângeau receptorul cu o forță supraomenească.

Fața rezidentei luase culoarea cretei, iar buzele îi tremurau, vinete.

— Victoria... s-a dus...

Amanda clipi din ochi.

— S-a dus?

— Da, s-a dus! Cassidy era... la telefon...

— Continuă, o încurajă Noah, venind

lângă Karen, pentru a o conduce spre cel mai apropiat scaun.

Ieșise să vadă furtuna, cu Wanda June, și alunecase într-o peșteră. Nu fusese acolo... probabil o descoperise ploaia.

— Maică Precistă, exclamă Doris, dându-și ochii peste cap. Furtuna asta e mai periculoasă decât bănuiam. Dar sunt sigură că echipele de salvare vor putea ajunge la Vicky.

— Trebuie să plec acasă, spuse Karen, pe un ton amețit.

Noah se întoarse spre Jerry, care aștepta în ușă.

— Cheamă-l pe Anderson - are o mașină cu dublă tracțiune - ca s-o ducă acasă pe doamna doctor Sloane.

— Se face, răspunse asistentul.

— Îi spun lui Cassidy să mă ia, spuse

Karen.

— Ba nu-i spui nimic, o contrazise Noah. Așa, ai pierde prea mult timp.

Karen nu se mai opuse.

— Ai să faci față? o întrebă Amanda, cu trăsăturile crispate de îngrijorare.

Bărbia lui Karen tremura.

— În clipa asta, nu mai sunt sigură de nimic. Dar Cassidy va ști ce e de făcut.

Amanda își dorea să fi putut fi la fel de sigură. Cassidy era soțul lui Karen, care probabil avea să-și învinuiască soția pentru accident, mai ales dacă feței i se întâmpla ceva. Se opunea muncii lui Karen, susținând că ar fi trebuit să se ocupe numai de copii.

— Anunță-ne și pe noi, îi spuse Amanda, îmbrățișând-o scurt.

După plecarea lui Karen, în cameră rămase o tăcere mohorâtă.

Apoi, sora Kent porni spre ușă, unde se opri, cu un fior.

— Când mă gândesc la fetița aia scumpă, într-o asemenea nenorocire...

— Știu, răspunse Amanda, cu vocea încordată.

Doris se trase de gulerul uniformei boțite.

— Furtuna asta se transformă rapid într-o casă a ororilor.

Amanda își stăpâni frustrarea crescândă.

— Să sperăm că nu se mai întâmplă nimic îngrozitor.

— Eu n-aș băga mâna-n foc, replică Doris.

— Ei, eu trebuie să mă întorc la noul născut, spuse sora Kent. El, cel puțin, se ține bine.

Din cine știe ce motiv neclar, Amanda

alese acest moment pentru a fura o privire spre Noah. Deși își păstra stoicismul, îi văzu durerea fugară ce-i trecu o clipă prin ochi. Ce anume continua să-l afecteze la acel copil.

Ar fi vrut să nu-i pese, dar nu putea. Orgoliul. Acesta era demonul care o dorea, un diavol de care nu reușea să scape.

Zgomotul neașteptat al unei sirene de ambulanță în depărtare o făcu pe sora Roberts să ofteze.

— Ă-auu, hai să ne pregătim. Iar începe asediul.

— De ce n-or sta oamenii ăștia acasă în pat? bombăni Amanda, cu nervozitate.

— Ei, iubito, replică Doris, ar trebui să știi de-acum că astea-s perioadele când ies nebunii din ascunzători.

— Are dreptate, să știi, adăugă Noah. Uite, și eu...

Nu apucă să continue.

Răcnetul lui Jerry clătină toată camera:

— Ei, ia stai așa!

— Acum ce mai e?

Fără a aștepta un răspuns, Noah ieși în goană.

— Ce-o fi și asta? întrebă Doris.

— Merg să văd, răspunse Amanda, pornind spre ușă.

Doris o urmă, spunând:

— Singură, nu. Vin și eu cu tine.

— Atunci, hai.

Exact în acel moment, un zgomot de sticlă spartă o făcu pe Amanda să se oprească brusc, străbătută de un fior. O fracțiune de secundă, nu se mișcă.

Numai după ce Doris o înghionti înainte, spuse:

— Se pare că cineva încearcă să

distrugă traume trei.

— Și n-ar strica să vedem cine, adăugă sora Roberts.

Amanda se repezi la ușă, apoi pe hol. Nu încetini pasul până ajunse la camera de traume numărul trei.

— Amanda, nu intra!

Avertismentul lui Noah sosi prea târziu. Amanda trecu pragul, pentru a se pomeni față în față cu un om plin de sânge, cu ochii demenți.

— Ce-i aici? întrebă ea, zărind cu coada ochiului expresia încordată a lui Noah.

— Droguri! mugi rănitul. Acușica să-m' dați nește droguri!

— De ajutor ai nevoie, replică Amanda pe un ton calm, deși inima îi bătea ca un baros.

Noah ieși din penumbră.

— Asta încercam și eu să-i spun, da' nu vrea s-asculte.

— Nu te-apropia!

Omul își luă o mână de pe rana din piept, apoi se strâmbă.

Nu numai că fusese înjunghiat, observă Amanda, dar plutea pe aripile drogului, mai sus ca un zmeu de Patru Iulie, ceea ce-l făcea mai periculos ca oricând. Reținând acest lucru, cântări posibilitățile.

Slavă Domnului că avea destule ajutoare la îndemână, inclusiv încă un bărbat, deși pe Jerry nu era sigură cât de mult puteau conta. Chipul lui nu mai avea pic de culoare și părea amuțit de frică. Totuși, spera că anunțase paza.

Amanda știa că spaima lui Jerry era motivată. Deși situațiile ca aceea nu erau ieșite din comun, nici nu făceau parte din

viața cotidiană a secției de urgență. O singură mișcare greșită îl putea detona pe nenorocit ca pe-o grenadă.

— Nu vreau decât să te ajut, spuse Noah, pe cel mai calm ton.

Amanda simți că numai calm nu era. Probabil că avea în stomac un gol la fel de mare ca al ei, dar nimeni nu putea ști asta și cu atât mai puțin rănitul.

— Să nu te-apropii de mine! mugi iar acesta. Dă-mi ce vreau și m-am dus.

— Nu se poate, răspunse Noah.

— Nu se poate pe mă-ta!

Și în acel moment, fără veste, cu o mișcare mai iute decât fulgerele de-afară, o înșfăcă pe Amanda de la spate, smucindu-i capul spre pieptul lui însângerat.

Ca un buldozer, Noah se repezi spre ei.

— Stai pe loc că-i frâng gâtul!

Noah se opri brusc. Apoi, când vorbi, glasul îi era liniștit, dar dur ca betonul armat.

— Dă-i drumul.

Deși încerca să nu-și înfigă dinții în buza de jos, Amanda nu reuși. Gustul sărat al propriului sânge aproape o făcu să se înece. Nu putea scoate o vorbă, chiar dacă toxicomanul n-ar fi strâns-o de gât. Duhoarea trupului său însângerat și murdar o lăsa fără grai și fără aer.

Noah porni încet, făcându-le semn celor din spatele lui să stea pe loc.

— Haide, omule, lasă-ne să te ajutăm.

— N-ai cum să m-ajuti decât s-aduci ale droguri d-acolo din dulap.

— Dă-i drumul și mai vedem.

Omul clătină din cap violent. Mișcarea făcu ca pletele lui ude să atingă

obrazul Amandei. Sucurile gastrice acide i se ridicară în gât. „Doamne”, se rugă ea, „ajută-mă să nu-mi pierd firea”.

Ochii lui Noah erau plini de o furie neagră. Totuși, își păstră calmul. Amanda aproape că-i vedea roțițele minții învârtindu-se. Nu se îndoia că Noah avea s-o scape cu bine, deși se părea că era nevoie de vorbe abile și jocuri de picioare din partea lui.

— Drogurile! Acușa! Că de nu, jur că-i rup gâtu' ca p-un băț putred!

Toți ochii celor din cameră stăteau ațintiți asupra Amandei. Numai ai ei îl priveau pe Noah, care îi zâmbea, plin de încredere. Cocea ceva, dar ce? Trebuia să aibă încredere în el – și avea. Totuși, își simțea șira spinării și picioarele înmuiate ca piftia.

— Bine, ai câștigat, consimți Noah și

porni spre dulap, astfel ajungând la o lungime de braț de cei doi.

Amanda îl privi cum răsucea cheia în broască, iar pe drogat îl simți tremurând, pradă unei dureri crunte. Deodată, se înmuie în brațele lui, prefăcându-se leșinată.

Deși nu cântărea prea mult, faptul că devenise dintr-odată inertă îl luă pe nepregătite. Noah se aruncă spre umărul lui cu ambele mâini, trântindu-l în perete.

— Aoleu, nene! țipă toxicomanul, zbatându-se de durere.

— Gura! mugi Noah, întorcând capul spre Amanda. Ești bine?

Amanda își linse buzele uscate.

— N-am... nimic.

Atunci, Noah reveni spre rănit, cu o expresie sumbră:

— Mare noroc ai avut, amice.

— Puneți-l pe targă, ordonă Amanda, doar cu o urmă de tremur în voce. Și duceți-l sus, la chirurgie.

Auzi ciocănitul în ușă, dar preferă să nu-l ia în seamă.

Nu se întoarse nici peste câteva secunde, deși auzise ușa deschizându-se și știa cine se afla în spatele ei. Își strânse brațele împrejurul trupului, într-o atitudine protectoare.

— O să scape, spuse Noah cu glas răgușit, dar liniștitor.

Deși ar fi trebuit să fie preocupată de pacient, puțin îi păsa. Era în schimb preocupată de faptul că din nou rămăsese singură cu Noah. Ar fi preferat să nu vină. Își scosese halatul murdărit, ceea ce o făcea să se simtă goală și vulnerabilă. Ceea ce era absurd, desigur, din moment

ce era complet îmbrăcată, cu excepția sutienului.

— Mă... bucur, spuse ea cu voce mică, rămânând întoarsă cu spatele. Stătea lângă fereastră, lumina fulgerelor scaldând camera care altminteri ar fi fost cufundată în beznă.

Noah scoase un sunet, parcă dregându-și glasul.

— Ești sigură că n-ai pățit nimic?

Amanda refuză să se întoarcă, de teamă să nu-i vadă lacrimile de pe față. Dădu doar din cap.

Un moment, domni tăcerea. O tăcere mult prea adâncă. Plecase?

Deodată, respirația lui caldă îi mângâie urechea.

— Dacă n-ai pățit nimic, de ce plângi?

Răspunse cu voce întretăiată, în timp ce o străbătea un fior pe șira spinării:

— Nu... plâng.

— Ba plângi, șopti el. Dar e firesc, după ce-ai trecut prin așa ceva.

— Te rog, Noah, pleacă.

— Prefer să te țin în brațe.

Respirația i se opri din nou, mai ales când Noah o răsuci încet în loc, pentru ca apoi s-o cuprindă cu brațele, strângând-o la piept.

— Noah, nu...

— Șșșt. Vorbești prea mult. Și-n plus, e foarte bine.

Ba nu e bine deloc! Totuși, nu se mișcă. Făcu greșea de a-l privi, cu buzele întredeschise.

— Doamne, cât te mai doresc, murmură el, cu glas senzual.

— Noah...

Îi atinse obrazul înlăcrimat, chiar în clipa când alt fulger lumina camera, urmat

de bubuitul tunetului. Amanda țipă, iar gura lui fierbinte, umedă, i-o cotropi pe a ei.

Era pierdută, măturată de un val al dorinței primare pe care nu dorea deloc să-l controleze.

— Amanda mea, șopti Noah, apăsându-și și mai adânc buzele printre ale ei, în timp ce cu mâinile îi cutreiera în sus și-n jos spatele.

— Doctor Howell, la urgențe! țipă interfonul. Doctor Howell, la urgențe!

Momentul de nebunie se spulberă pe dată. Amanda se smulse din brațele lui.

— Amanda...

Ridică mâinile, cu ochii imenși pe fața palidă.

— Te rog, nu scoate o vorbă.

Gura lui Noah se crispă:

— Ai să...

— Gura!

Se răsuci în loc și fugi din cameră, urmată de înjurăturile lui colorate.

Capitolul 16

— Dacă mai intră cineva aici vărsând, eu am să...

Liz Roberts arcui o sprânceană, întrerupând tirada Amandei:

— Știu. O să intrați în grevă.

Amanda zâmbi fără vlagă.

— Mda, exact.

— Poate într-o altă viață, mm? replică Liz.

— Dacă am noroc, oftă Amanda.

Tocmai terminase, împreună cu ora Roberts, tratarea unei femei pe care o aduseseră în grabă părinții ei. Amanda nu

văzuse în viața ei o persoană mai bolnavă la stomac. Intoxicație alimentară. Diagnosticul final fusese: salată de cartofi stricată. Deși o internase pentru a o ține sub observație, bănuia că avea să-și revină repede.

Își dorea să fi putut spune același lucru și despre ea însăși. Se cutremură, în timp de ea și război își trânteau trupurile obosite pe canapeaua din bufet.

— Nu doriți o Cola? întrebă Liz, cu scânteia din ochii ei verzi stinsă de mult. Erau tulburi de oboseală, cum Amanda rareori îi vedea. În pofida vârstei – desigur, la cincizeci și cinci de ani nu era *bătrână* – nivelul de energie al lui Liz nu părea să scadă niciodată. Dar seria de accidente schimbase acest lucru. S.U. Devenise un câmp de luptă și, după aproape optsprezece ore, Liz simțea

efectele la fel ca toți ceilalți.

— Poate îmi fac un chef și beau Cola aia, spuse într-un târziu Amanda. Sper că de asta am nevoie ca să supraviețuiesc.

Trăsăturile lui Liz deveniră la fel de grave ca ochii ei.

— De somn aveți nevoie.

— Ai dreptate, răspunse Amanda, răsucindu-și capul în loc, cu speranța de a-și mai dezmoři gâtul. Dar asta n-o să se ntâmple, cum știm amândouă.

— Mă mir că vă mai țineți pe picioare, după ce s-a întâmplat în camera aia, comentând Liz, înfiorându-se și ea de astă dată.

— Și totul, într-o singură zi de muncă.

Liz scoase un sunet sugrumat.

— Ba în ziua mea de muncă, nici pomeneală. De acord, au intrat pe ușă

niște mutre nemaipomenite, dar ăsta a luat caimacul.

— Nu te contrazic; era bolnav la cap.

— Nu v-ați speriat?

— Și da, și nu.

Liz dădu din cap:

— E absolut normal.

Amanda afișă încă un zâmbet jalnic.

— Să știi că așa e, fiindcă știam că Noah...

— ...Avea să rezolve totul, completă Liz în locul ei.

— Cam asta-i ideea.

— Mă rog, ați avut dreptate, deși era nevoie de curaj pentru ce-ați făcut. Dacă nu vă prefăceați că ați leșinat, poate că Noah n-ar fi reușit să-l doboare.

— Ba ar fi reușit. Nu-l cunoști pe Noah. Când își pune ceva în minte...

Se întrerupse din nou.

— Se ia la trântă și cu dracul, până să se dea bătut.

Liz înclină capul într-o parte, cu ochii treziți din nou la viață.

— M-am mirat când v-ați despărțit. De fapt, după cum se uita la dumneavoastră în timpul războiului, mi s-a părut că...

— Las-o baltă, o întrerupse Amanda cu mai multă tărie decât intenționase, apoi își temperă cuvintele, pentru a nu o jigni. Povestea dintre Noah și mine ține de domeniul trecutului.

— Cu siguranță, n-aș vrea să vă mai văd suferind din cauza lui.

— Niciodată.

Urmă o scurtă tăcere, apoi Liz aduse din nou vorba despre vreme.

— Dacă ploaia nu slăbește, Grand Springs va avea dreptul la ajutoare

federale.

Înainte ca Amanda să poată răspunde, se ridică și porni spre automat.

— Nu mă îndoiesc, confirmă Amanda, încruntându-se. Îmi tot spun c-o să se oprească.

— Nu sunteți singura.

Amanda dădu din cap, mulțumind pentru Cola, și rămase tăcută, în timp ce Liz se așeza, picior peste picior. Amanda îi invidia această mișcare, convinsă că mușchii ei nu mai erau atât de flexibili. Pe lângă somn, avea nevoie să alerge cam cinci kilometri. Asta i-ar fi făcut mai mult bine ca orice. Nu mai știa de câte ori se întâlnise cu Noah în parc dimineața, la jogging.

Noah.

O, Doamne sfinte, sărutul acela...

— Ce s-a-ntâmplat?

Amanda văzu în ochii lui Liz o expresie preocupată.

— Ăă... nimic. De ce?

— O secundă, am crezut că vă vine rău. V-ați făcut albă la față, apoi verde. Sigur, intoxicațiile alimentare nu sunt contagioase...

Vocea lui Liz juca pe o notă întrebătoare.

— O fi o reacție întârziată, după sonatul ăla, minți Amanda.

— Să știți că da, plus furtuna asta îngrozitoare. N-ați fi om, dacă n-ar avea niciun efect. Aveți grijă să vă odihniți puțin, altfel vă prăbușiți și praful se-alege.

— Să sperăm că nu, de vreme ce sunt bucătăreasă șefă și spălătoare de vase la S.U.

Liz trase câteva înghițituri prelungi din Cola, apoi se ridică și aruncă la coș

cutia.

— Apropo de S.U., n-ar strica s-o iau într-acolo.

— Vin și eu.

— Ba nici să nu vă gândiți. Vă ordon să stați aici, unde sunteți.

— Și să fac ce?

— Să vă odihniți. Puneți-vă capul ăsta blond pe pernă și lăsați-vă să plutiți până pe altă planetă. Sau, oriunde. Credeți-mă, dacă e nevoie de dumneavoastră, veți fi a doua care află.

Amanda ezită, dar numai un moment.

— Of, bine. Ai câștigat.

— Perfect, zâmbi Liz. Doris va fi mândră de mine.

— Ar trebui să mai încetați cu înhăitările astea contra mea, să știi.

— Cineva trebuie s-o facă și pe asta. Sunteți cea mai bună doctoriță din spital

și nu vrem să vă pierdem.

— Ieși afară.

Liz zâmbi și mai larg:

— Odihniți-vă. E un ordin, doamnă doctor Jennings!

După ce rămase singură, Amanda puse automat capul pe pernă și închise ochii. Dar nu putea dormi. Mintea îi era activată, mai ales după ce duse mâna la frunte și simți mirosul coloniei lui Noah. Pentru numele lui Dumnezeu, i se impregnase în piele.

Cum își putuse coborî garda, lăsându-l pe Noah s-o atingă – mai mult, s-o *sărute*?

Își pierduse mințile? Da. O, cât i-ar mai fi plăcut să dea vina pe pericolele prin care trecuse în S.U., cu dementul ăla. Dar nu putea. Tulburată sau nu, ar fi trebuit să fie mai puternică, să-l țină pe Noah la

distanță. Nu avea nicio scuză pentru că permisesese acelei pasiuni fierbinți și flămânde să erupă între ei.

Închizând din nou ochii, Amanda se apucă de stomac, gândindu-se că, la urma urmei, tot avea să vomite. Dacă interfonul nu-i întrerupea chiar atunci, n-avea de unde ști cât de departe ar fi putut ajunge.

Fusese *umedă*. Iar el fusese *tare ca piatra*.

Amândoi rămăseseră chinuiți de o dorință neîmplinită. Lua-l-ar dracu' pentru că o excita într-un asemenea hal, încât nici nu mai era în stare să lucreze. Lua-o-ar dracu' și pe ea, fiindcă-i dădea voie. Dar incidentul cu toxicomanul înnebunit o zguduise până-n măduva oaselor, iar brațele lui Noah îi dăduseră o senzație atât de liniștitoare, de sigură, de *firească*.

Și totuși, aceste sentimente nu erau o

scuză pentru că-l lăsase să-i perforeze o gaura în blindajul plasat cu atâta grijă împrejurul inimii, mai ales acum, când și vinovăția juca un rol în procesul de auto-flagelare.

Chipul dulce al lui Gordon îi umplu vederea. Niciodată nu-l lăsase s-o sărute așa. Niciodată nu *voise* să fie sărutată de el așa.

Și acum?

Cum avea să remedieze pagubele provocate propriilor ei stări afective? Mai important, cum să-l mai poată privi pe Gordon în ochi, cu conștiința împăcată?

— A, Pitser, chiar mă întrebam când mă suni.

Noah nu intrase de multă vreme în cabinet. Venise aici după ce se despărțise de Amanda, având nevoie să stea câțva

timp singur, pentru a-și reveni. Se lăsase chiar pe podea, făcând câteva flotări, convins că așa avea să dezamorseze bomba cu ceas dintr-însul. O pierdere de vreme.

Erecția nu-l mai slăbea.

— Noah, mă auzi?

Își înghiți încă o înjurătură.

— La limită.

— Nu mă mir. Am mai încercat să dau de tine, dar erau niște paraziți atât de nasoi, încât n-am reușit să prind legătura.

— Știu. Și eu am încercat s-o sun pe maică-mea.

— Ai vreo veste de la sora ta?

Noah îi relatează sumar ce știa.

— La naiba, mare porcărie.

— Știu, dar nu pentru Randi m-ai chemat, așa-i?

— Într-adevăr. Tocmai am vorbit cu

doctorul Riley.

Noah se pregăti să primească lovitura.

— Deci, mă suni ca să mă muștruluiești, este?

— Ce naiba, Noah, doar știi că nu-ți ușurezi situația, și nici mie.

— Riley m-a provocat. Mai mult ce-aș putea spune?

— N-ar strica să spui că-ți pare rău, pentru început.

— Da, numai că nu-mi pare rău deloc. În pofida pârâielilor de pe fir. Noah auzi oftatul adânc al lui Bowman.

— Dacă vrei postul, ține-ți mâinile acasă. E clar?

— Vrei să spui că nu mi-am compromis șansele?

— Din partea mea, nu, ținând seama de atitudinea proastă și toate celelalte.

— Mulțumesc, Pitser.

— Încă nu-mi mulțumi. Până una-alta, ai grijă să nu-ți mai pătezi dosarul. Și lasă naibii-n pace mutra lui Riley.

— S-a marcat.

Noah închise, cu speranța că avea să-și poată ține într-adevăr nervii din scurt. Poate că îi era mai ușor dacă ieșea din cabinet. Pereții păreau să-l apese.

Oprindu-se, stătu un moment să-și tragă respirația, înfruntând oboseala. Era clar că viața nu coopera deloc. Deși nu avea niciun control asupra evenimentelor corozive din jur – dispariția surorii sale, vremea, pana de curent – își putea controla pofta crescândă la adresa Amandei.

Din nou – de ce o sărutase? În ceea ce-l privea pe el, se afla la același nivel cu mîlul de pe fundul bălților. Dar dacă așa

stăteau lucrurile, atunci de ce Amanda îi răspunsese la sărut cu o asemenea ferveare? Știa răspunsul. Jucase necinstit și o prinsese pe nepregătite.

Ultimul lucru de care avea nevoie acum era o relație afectivă cu o femeie. Cariera trebuia să fie singura iubită. Dar, fir-ar să fie, nu mai gândea cu capul.

O ceașcă de cafea neagră și tare, de asta avea nevoie. În clipa când intră în bufet, se opri brusc, stăpânindu-și un geamăt.

Amanda, pe canapea, dormea adânc.

Rățiunea îi spunea să se întoarcă și să iasă. Jumătatea de jos a trupului îl îndemna să rămână. Și învinse.

Îi veni în minte expresia „îmblânzește bestia” - ar fi dat orice ca să fie în stare. Totuși, nu se clinti - ba da: ca să se apropie și mai mult.

Arăta la fel de epuizată pe cât se simțea el, ceea ce nu-i împuțina cu nimic frumusețea. Ba chiar, arăta ca o întruchipare a senzualității feminine, cu buzele umede, despărțite, cărora el le simțise din nou gustul atât de recent, și sâinii savuroși, cu sfârcurile lor toride, pe care voia atât de mult să-i frământa.

Dar ceea ce-i atrase atenția fu linia suplă a picioarelor, vizibilă sub fustă. Îndemnul de a-și plimba mâna în lungul acelor membre ispititoare era aproape irezistibil. Își aruncă pe spate capul, trăgând aer în piept, chinuit de înverșunarea reînnoită a excitației.

Trebuia să înceteze cu acea tortură, contra ei și a lui însuși. Chiar dacă Amanda l-ar fi iertat, nu era sigură că se putea ierta el pe sine.

O încurcase rău și trebuia să

plătească tot restul vieții. Ducându-și păcatele cu el în mormânt.

N-avea să se mai atingă vreodată de Amanda.

— Doctorița Jennings încă n-a ajuns?

Sora Roberts îl privi pe Noah cu o expresie bănuitoare dar respectuoasă, în dreptul ușii de la traume unu.

— Am chemat-o pe pager, spuse Liz. Sunt sigură că apare în curând.

— Eu nu, replică Noah, mai repezit decât intenționase.

Ochii surorii Roberts se dilatară.

— De ce spuneți asta?

— E la bufet. Doarme.

— A, perfect. Speram eu, deși nu-mi vine să cred că a reușit.

— Eram acolo când a sunat pagerul. Nici n-a tresărit.

— Deci, ați lăsat-o să doarmă și ați venit dumneavoastră în schimb, zâmbi sora Roberts.

— Dacă la chirurgie tot e liniște, de ce nu?

— Într-adevăr.

— Deci, care-i problema? întrebă Noah, întorcându-se un cameră, unde un băiețel de vreo trei ani era legat pe o tăblie de papură pusă în mijlocul târgii.

— A căzut în cadă și s-a tăiat la bărbie.

— Nu cred c-a fost prea plăcut, comentă Noah.

— Dacă e să ne luăm după fața sărmanei lui mame, n-a fost deloc. Când au intrat aici, băiatul făcea un scandal groaznic.

— Hai să vedem cât e de grav.

Noah intră în cameră, unde i se

prezentă desperatei mame, o anume doamnă Weems.

— Se va face bine, doctore? întrebă ea, cu o voce din gama decibelică superioară și ochii peste măsură de mari pe fața ei slabă. A pierdut atâta sânge...

— Din cauza locului unde s-a tăiat, îi explică Noah, începând să desprindă de pe bărbia copilului bandajul înroșit.

— Nu! țipă băiatul, smucindu-se, cu capul întors în pernă.

— Ted, scumpule, te rog, lasă-l pe domnul doctor să te ajute, îl imploră doamna Weems.

Noah zâmbi, bătând copilul pe umăr:

— Uită-te la mine, Ted. Cât ai zice pește, te facem ca nou.

În sfârșit, după multe rugăminți și îmbieri din partea lui, tratamentul luă sfârșit, iar copilul reveni în brațele mamei

sale.

Noah îi surâse din nou:

— Măi, da' ce băiat mare ești. Și, vezi, nici nu te-a prea durut, așa-i?

Copilul înălță capul, privindu-l cu ochii săi mari, căprui.

— Prostule! bodogăni el.

— Ted! exclamă doamna Weems, și mai disperată. Cere-ți iertare, în clipa asta!

Sora Roberts coborî privirea, pentru a-și ascunde zâmbetul.

Noah întoarse capul, ascunzându-și propriul lui zâmbet. În acel moment o văzu pe Amanda în ușă, cu un surâs complice pe buzele ei delicioase.

— Mmmm, avem probleme, doctore?

Limba lui i se strecură în ureche, umezeala ei caldă producându-i un adevărat șoc electric în terminațiile nervoase. Gemu, răsucindu-se în calea asaltului.

Mișcările ei instinctive nu rezolvau nimic. Limba devenea tot mai insistentă, mai agresivă, strecurându-i-se pe gât, fără a se opri până lângă sânul plin, înfierbântat. Acolo zăbovi, încercuindu-i pielea din afară înainte de a ținti un sfârc, deja întărit dureros.

Zbătându-se, îl apucă de cap pentru a-l ține captiv, cedând senzațiilor dulci-sălbatice care-i bombardau trupul. Dar când vârful umed al limbii porni mai jos de ombilic, ajungând la destinație, șoldurile i se zbuciumară în sus.

Reacția ei îl făcu să chicotească,

ridicându-și ochii tulburi spre ea:

— Ți-a plăcut, mm?

— Da, murmură, atât de sufocată încât abia mai putea vorbi.

— Și mie.

Coborî din nou capul, iar limba lui își continuă explorarea, chinuindu-i carnea și învâlmășindu-i complet emoțiile. Dar nu-i putea cere să se oprească - n-ar fi suportat sâo facă. Trupul ei îi era destinat lui. Lui îi aparținea, mai ales când limba ajunsese la destinația finală - unde impulsurile ei mărunte, biciuitoare, o făcură să se zvârcolească.

— Oooh! strigă ea, apucându-l de păr, în timp ce măruntaiele topite cuprindeau ca o mănășă limba aceea iscoditoare, tocmai când eliberarea se rostogoli printr-însa cu forța unui val gigantic izbind o stâncă.

Scoase un țipăt.

— Maică Precistă, Amanda!

Amanda se chinui să deschidă ochii, dar așa ceva părea aproape imposibil. Vru să-și acopere urechile, să scape de vocile tuturor celorlalți, mai puțin a ei și a...

— Amanda! Trezește-te!

În sfârșit, vocea nedorită și enervantă învinse. Ochii Amandei se deschiseră dar, un moment, nu știu unde se afla. Fusesse sigură că era acasă, în pat.

Goală.

Cu Noah.

Doris pocni din degete în fața ei.

— Amanda!

Gestul o readuse la realitate. Clipi din ochi, apoi inspiră adânc, sperând să-și încetinească bătăile tunătoare ale inimii.

— Mamă Doamne, da' ce mai vis trebuie c-ai avut.

Amanda îi împinse părul în lături, apoi și-l înfoie, sperând să-și ascundă roșeața din obraji.

— De unde-ai știut că visam?

Doris își înălță o sprânceană arcuită subțire.

— Haide, puștoaico. Nici pe mine nu m-a adus barza, să știi.

În ciuda sentimentului de jenă, Amanda zâmbi.

— Mda, așa se pare.

— Deci, mi-l povestești?

— Nu.

— Of, rahat. Dacă mie mi-ar aduce un bărbat expresia asta pe față, m-aș vâri în buzunarul lui și-acolo aș rămâne.

Ochii lui Doris licăriră:

— Sau, în pantaloni, mai bine zis.

Amanda se ridică, și mai roșie la față, schimbând subiectul:

— Îți mulțumesc că m-ai trezit. Nu-mi vine să cred că am reușit să adorm.

— Nici mie, mai ales când pagerul și intercomul țipau după tine ca din gură de șarpe.

— Vorbești serios?

— Serios ca un infarct.

— De ce n-ai spus nimic?

— Tocmai mă pregăteam.

— Azi, mâine, am să te strâng de gât.

— Auzi, ești sigură că nu vrei să-mi spui cu cine visau? Pariez că nu era scumpul de moș Gordon.

Amanda ajunsese la ușă. Se răsuci în loc, încruntată.

— Ce te face să spui asta?

— Știi, nici oarbă nu-s. De când a venit Noah în tabăra ta, ca să zic așa, arăți altfel. Când sunteți în aceeași cameră, poți tăia tensiunea cu cuțitul. Și-n plus, am

văzut și eu cum se uită la tine.

— Ai vedenii, se răsti Amanda.

— Nu zău? N-aș prea crede. Nu te-a uitat, deși nici moartă nu pot înțelege de ce s-a cărat de-aici.

— Ei bine, n-ai decât să-ți pierzi timpul cu problema asta, dacă ții morțiș. Pe mine nu mă interesează. Acum îl am pe Gordon. El e omul pe care-l vreau.

— Mhm, sigur.

Amanda scrâșni din dinți.

— Plec până nu spun ceva ce-am să regret.

Nepărând ofensată, Doris zâmbi.

— Hai, nu-ți ieși din pepeni, bine? Nu vreau decât să fii fericită.

— Află că sunt.

Doris se mulțumi să surâdă complice, apoi o alungă cu un gest:

— Gata, mișcă de-aici.

Amanda ieși pe ușă, pornind grăbită spre S.U., cu mintea în plin tumult. Nu-venea să creadă că adormise atât de adânc. Iar când se trezise, îi se făcuse efectiv rău pentru că Noah nu era cu adevărat lângă ea. Pierduse numărul dimineților în care își folosisese limba ca s-o trezească din somn.

Trebuia să-și aducă mințile la ordine, fir-ar să fie, să nu se mai tot gândească la Noah și la sex, care în acel moment se suprapuneau. Scoase un mârâit gutural, din gâtlee. Era chiar atât de hămesită după un bărbat? Evident că nu. Dar, dacă ar fi fost, Gordon n-ar fi refuzat s-o satisfacă.

Parcă pentru a-și lăsa în urmă gândurile tulburătoare, Amanda grăbi pasul.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea pe Jerry, asistentul de la recepție.

— Nimic, pe moment.

— Cum adică?

Jerry se foi, stânjenit.

— Când n-ați răspuns la pager, a preluat doctorul Howell cazul.

— Ei, nu zău?

— Păi, da, doamnă. E la traume unu.

Cu ochii scăpărând, Amanda porni prin hol.

— Prost, hai?

Sprâncenele lui Noah se îmbinară, făcând să pară și mai aspru la chip.

— Cred că pe-asta n-am s-o iert niciodată.

— Așa se pare, replică Amanda, încercând să rămână serioasă, în timp ce stătea de vorbă cu Noah pe coridor, la o distanță suficientă pentru ca pacientul și mama lui să nu-i audă.

— Pari mai odihnită.

Inima îi palpită un moment. Amanda simți că se înroșea la față ca opărită, având visul încă mult prea proaspăt în minte.

— De ce spui asta?

— Te-am văzut.

Noah vorbea încet, încordat.

De astă dată, inima Amandei se *opri* de-a binelea. Înghiți un nod, cu mare greutate.

— M-ai... m-ai văzut.

— Am intrat la bufet, și dormeai tun.

Amanda expiră scurt, detestând direcția în care i-o apucau gândurile.

— Nu cumva... ai - vreau să zic...

Nu mai putu continua. Sub privirea lui iscoditoare, pur și simplu îi pierea graiul.

— Dacă n-am - ce? întrebă Noah, cu

glasul îngroșat.

— Ăă... nu contează.

Își linse buzele.

— Ascultă, îți mulțumesc că m-ai înlocuit.

Noah oftă.

— Chiar dacă mă roade „prostul”?

Știa că încerca să-i aducă un zâmbet pe buzele prea crispate și, în același timp, să destindă tensiunea care plutea între ei. Numai că nu reuși. Trebuia să plece de lângă el, o îngrozea prea tare gândul că fusese de față în timp ce dormea. Dacă-i strigase numele, în spasmele acelui vis erotic?

— Poate că nu le ai tu pe-astea cu copiii.

O spusese fără nicio intenție ascunsă. Sau... oare așa să fi fost? Din nou, comentariul ei declanșă o reacție

surprinzătoare. Lui Noah îi fugi sângele din obraji, arătând de parcă ar fi primit un pumn în burtă.

— E o supoziție corectă, spuse el, cu glas inexpressiv.

Dintr-odată, pe Amanda o cuprinse o furie neașteptată. De ce continua să scormonească în zona aia? Ce-i păsa ei, dacă el procrea zece copii? Dar îi păsa, iar asta o sâcâia mai tare ca orice.

— Amanda, ce s-a-ntâmplat?

— Trebuie să plec, răspunse ea, pe un ton ursuz.

— Nu pleca.

Întinse mâna ca pentru a o atinge, dar și-o retrase imediat.

— Vreau să zic... ce naiba, nu putem să...

— Doamnă doctor Jennings, sunteți chemată la telefon.

— La naiba, murmură Noah, auzit numai de ea.

— A sunat un om dintr-un taxi, spuse Liz Roberts, alăturându-li-se.

— Și ce treabă am eu? întrebă Amanda.

— Zice că femeia din mașină e gata să nască. Pare înnebunit.

— O, Doamne! murmură Amanda, dându-și ochii peste cap. Vin acum. Dar sună-l pe Petrocelli și zi-i, dacă se poate, să fie pregătit.

— Distracție plăcută, doamnelor, replică Noah, pornind spre capătul culoarului.

— Grozav mascul, comentă sora Roberts.

Ridicându-și capul cu o mișcare smucită, Amanda o privi șocată.

— Ce vorbești, Liz Roberts!

— Păi, de, dacă așa e. Oi fi eu bătrână, dar am ochi să văd. Deși cred că despre chestia asta știți dumneavoastră mai bine...

Apoi, parcă dându-și seama ce vorbea și cu cine, Liz își înfipse dinții în buza de jos.

— Cred că e cazul să ne-apucăm de treabă, spuse Amanda, cu voce nesigură. În acel moment, nu știa pe cine-ar fi preferat să-l gătuie mai întâi – pe Noah, pentru că-i întorsese viața cu susu-n jos, sau pe Liz Roberts, pentru că avea grijă să i-o amintească.

— Doamnă doctor, taxmetristul ăsta parc-a-nnebunit. Sper să-l înțelegeți.

— Iar eu sper că nu te-a auzit, Jerry, replică Amanda, privindu-l încruntată, înainte de a-i smulge receptorul din mână. Doctor Jennings la aparat.

Peste câțva timp, Amanda își frecă ochii injectați. Până și acest efort era aproape prea mare. Dacă n-ar fi stat rezemată de biroul recepției, i-ar fi cedat genunchii. Iar faptul că Noah se apropia pe hol n-o ajuta cu nimic.

De ce nu stătea la chirurgie, unde-i era locul?

— Bravo, doamnă doctor! tocmai spunea Jerry.

— De acord! adăugă altă voce.

Sora Roberts zâmbi:

— V-ați descurcat de minune.

— Mai pot veni și alții la petrecere? se interesă Noah.

O, Doamne, își spuse Amanda, iarăși el.

— Nu e nicio petrecere, spuse, silindu-se să nu reacționeze față de

apariția lui. Nu le da atenție bufonilor
ăstora.

— Nu-i adevărat, interveni sora Kent.
Avem ceva de sărbătorit. Ce-ați zice s-o
aplaudăm pe buna doamnă doctor?

Înainte ca Amanda să le poată potoli
entuziasmul, toți cei din secția de urgență
începură să bată din palme.

— Faceți o reverență! îi ceru Jerry.

Cătinând din cap, Amanda ridică o
mână.

— Ați terminat, da?

— Păi, l-ați scos pe bietul om din
belea, spuse sora Roberts. Vă dați seama,
să moșească un copil într-un taxi?

— Asta-i o glumă? întrebă Noah, cu
un zâmbet.

Respirația Amandei șovăi. Zâmbetul
lui îi amintea de soarele care răzbate
printre norii negri.

— Nu e nicio glumă, spuse ea înțepată, luând distanță.

— I-a dat instrucțiuni pas cu pas, prin telefon, explică sora Roberts, radioasă. Deși toți par să fie teferi, vin încoace să-i examinăm.

— Bună treabă, doamnă doctor Jennings, o felicită Noah, continuând să surâdă.

Privirea lui o sfredelea, arzătoare. Amanda avea senzația că o atingea efectiv.

— Gata, ajunge, spuse ea. Înapoi la treabă - vă ordon!

— Doamnă doctor Jennings!

La auzul vocii înnebunite și neașteptate, toți se întoarseră în loc. Două surori din secția de psihiatrie se apropiau în fugă. Amanda păși înainte, cu un presentiment rău în inimă.

— Ce s-a întâmplat?

— Un pacient de-al nostru și-a tăiat venele. Tommy Drapper îl cheamă, spuse o soră roșcată.

— Și aveți nevoie de mine ca să-l cos?

— Nu! strigă cealaltă soră. Avem nevoie să ne-ajutați să-l găsim.

— Să-l găsiți? întrebă Noah, cu asprime. Ce-nseamnă asta?

— A... dispărut. Doamne Dumnezeu...

— Gata, liniștiți-vă, o potoli Noah, cu glasul său autoritar, de medic. S-auzim ce s-a întâmplat.

— S-a certat cu iubita lui, se văietă sora. Și pe urmă, s-a tăiat.

— De unde-a avut cuțitul?

— Nu era cuțit. A folosit o lamă de ras. Am găsit-o pe jos.

— La S.U. N-a venit, spuse Amanda. Dar vom căuta peste tot, ca să fim siguri.

Se întoarse spre ai ei.

— Dați-i drumul!

— Dacă la chirurgie tot e Malcolm, pot da și eu o mână de ajutor.

— Vă mulțumim, domnule doctor Howell, spuse roșcovana. Dacă nu-l găsim pe Tommy...

— Îl vom găsi.

Glasul lui Noah era din nou dur, dar plin de încredere. Pentru a doua oară de când aflase că erau de gardă împreună, Amanda se bucura de prezența lui. Dacă tânărul acela nu era găsit, reputația spitalului avea să sufere.

— N-o să iasă din spital într-o zi ca asta, spuse Amanda, privind spre fereastra prelungă.

Deodată, un fulger luminează tot cerul. Amanda se chirci, apoi inspiră brusc, printre dinți.

Pe streășina clădirii alăturate stătea un tânăr, cu brațele deschise ca aripile unui vultur.

— O, Doamne, Noah! strigă ea. Privește!

Capitolul 18

Soarele strălucitor al amiezei ar fi trebuit să străbată cerul, numai că nici vorbă nu putea fi de-așa ceva. Vânturile și ploile torențiale continuau să biciuiască totul în cale, cu brutalitatea unei tornade din Texas.

Amanda se uita pe fereastra cabinetului. Privirea ei nu întâlnea decât o întunecime pustie. Pustie ca Egiptul, își spuse, frecându-și brațele, deși nu-i erau înfrigurate. Toată acea situație bizară

ăsase urme. Își consultă ceasul și văzu că era trecut de ora două, sâmbătă după-amiaza.

Tare i-ar mai fi plăcut să-i mulțumească lui Dumnezeu că noaptea de vineri luase sfârșit, dar nu se schimbase nimic. Ba chiar, prognozele meteorologice erau și mai rele.

Un ușor zâmbet afectat se ivi pe buzele Amandei. Nu pleca nicăieri. Schimbul ei nu se terminase, și oricum era imobilizată în spital. La S.U. Rămăsese de gardă personalul redus, fără niici o șansă de înlocuire. Ea, surorile și Noah.

De astă dată, buzele i se strânseseră într-o linie dreaptă. Iarăși Noah. De ce nu și-l putea scoate din minte, mai ales de vreme ce urma să-l întâlnească pe Gordon, la micul dejun - sau poate prânz - în cantina spitalului? Gordon îi dăduse

telefon, aproape cerșindu-i o întâlnire. Știa că Amanda nu putea părăsi clădirea, așa că nici măcar nu i-o ceruse.

— E prea periculos să ieși din casă, spusese ea, sperând să-i zădărnicească bunele intenții.

— Nu sunt chiar atât de departe.

În glasul lui se simțea o notă îndărătnică.

— Și-n plus, am dublă tracțiune. Ai uitat?

— Totuși, poliția recomandă să nu se lasă pe stradă decât în caz de urgență.

— Las' că mă descurc eu.

Nu-l mai contrazisese; pur și simplu nu mai avea energie. Poate avea să-i facă bine dacă se așeza la masă și mânca și ea ca tot omul. Încercă să-și amintească ultima ocazie când mâncase, dar nu reuși. Mai mult decât de mâncare, avea nevoie

de somn. Scurtul răgaz de odihnă la bufet n-o înviorase deloc. O lăsase sleită de puteri, ca drogată.

Dar nu numai ritmul frenetic al activităților din S.U. Și epuizarea o sfâșiau, ci și relația cu Noah. Numai de-ar fi știut că avea să i se vâre așa sub piele. Efectiv, o prinsese cu poate le-n cap. În oricare altă situație, analogia ar fi făcut-o să zâmbească, dar în niciun caz acum.

După toate cele prin care trecuseră în ultimele cincisprezece ore, greu se mai vedea un zâmbet. Și, cu toate că detesta s-o recunoască, Noah fusese ca o stâncă.

Dacă nu era el, probabil că tânărul acela care se urcase pe acoperiș, Tommy, acum ar fi fost mort. Amanda se crispă, știind că n-avea să uite acea experiență șocată câte zile avea.

În clipa când îi atrăsese atenția lui

Noah, privirea lui o urmăse pe a ei. Apoi, spusese fără ezitare:

— Haideți, să mergem.

— Jerry, anunță paza și poliția! strigă Amanda, urmându-i pe Noah și cele două surori pe ușă.

În clipa când ieșise în ploaia orbitoare, explodase un fulger, urmat de inevitabilul tunet. Amanda se pierduse cu totul. Nu-i trecuse frica decât după ce Noah o apucase de mână, ținând-o strâns.

Se adunară pâlci la baza clădirii, privindu-l pe tânărul bolnav mintal.

— Nu v-apropiați! urlă el, de pe strașina aflată cu trei niveluri mai sus.

— Tommy, te rog, strigă sora cea roșcată, dă-te jos de-acolo!

— Nuuu! țipă Tommy, scuturând violent din cap.

Amanda și Noah se uitară unul la

altul, deși le erau greu să vadă, prin ploaia și întunericul risipit numai de fulgerele continue.

— Lasă-mă pe mine să-ncerc, soră, spuse Noah, făcând cu mâna, pentru a-i atrage atenția băiatului. Tommy, mă auzi?

— Plecați de-aici! Toți!

— Lasă asta. În curând, aici va fi plin de polițiști.

— Am să m-arunc! Jur că m-arunc!

— Atunci, hai, aruncă-te! răspunse Noah.

Amanda îl privi cu gura căscată.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Ai încredere-n mine.

— Știu ce încerci. Sper numai ca psihologia ta inversă să meargă.

— Hai amândoi.

— Domnule doctor Howell, nu-s sigură...

Roșcovana care părea să fie sora șefă nu apucă să termine fraza.

— Cum te numești? o întrebă Amanda, venind lângă ea.

— Becky Pounds.

Se întoarse spre colega ei, care își frângea efectiv mâinile.

— Iar ea e Stacy Greenwood.

— Dacă îl poate da jos cineva, numai N... doctorul Howell e-n stare, spuse Amanda. Așa că, țineți-vă firea.

— Doamne, ce frică mie, spuse sora Pounds. Dacă Tommy merge până la capăt?

— N-o să meargă.

Deși vorbea cu aparentă încredere, Amanda nu se simțea deloc convinsă. Dimpotrivă, era paralizată de neliniște. Numai de-o sinucidere lângă secția de urgență, în timpul schimbului ei, n-avea

nevoie.

Dar și mai important decât ea era tânărul bolnav. Ar fi fost de neconceput să-și pună capăt zilelor sărind de pe un acoperiș. Atunci, îi veni ideea.

— Noah, dacă m-aș urca acolo, să-ncerc să vorbesc cu el?

— În niciun caz. Riști să se sperie rău și să te-atace.

Tăcu o clipă, apoi continuă:

— Mă duc eu.

— Și ție îți poate face ceva, replică Amanda, pradă unei spaime de alt gen. Nu ești imun la pericole. Mai poate avea la el o lamă ca aia cu care și-a tăiat venele.

— Dacă reușesc să mă apropii destul, am să-l pot imobiliza, crede-mă.

Nu încăpea nicio îndoială că spună adevărul. Noah era un om călit, puternic ca un fundaș de fotbal profesionist, deși

acest lucru nu se observa în volumul trupului. Și era hotărât – cu toată lumina slabă, Amanda îi distingea fălcile încleștate. Lui Noah nu-i plăcea să piardă. Când dorea un lucru, nu se lăsa până nu-l obținea.

Dar gândul că i se putea întâmpla ceva rău – ei bine, mintea ei nu putea înțelege această posibilitate. Ce-avea să facă? Nimic. Nu putea avea din nou încredere în el – iar fără încredere, orice relație era condamnată din start. În plus, cine putea garanta că n-avea s-o părăsească din nou, dacă-i ieșea în cale cineva sau ceva mai avantajos?

Amanda auzi sirenele pompierilor și fu recunoscătoare pentru diversivune, rugându-se să vină spre Vanderbilt. Dar nu exista nicio garanție. Cu atâtea persoane și incidente care solicitau echipele de

intervenție ale orașului, situația de față putea să nu merite o atenție imediată.

— Domnule doctor Howell, dacă nu facem mai repede ceva, ar putea să cadă din cauza pierderii de sânge.

Amanda întoarse capul spre sora Roberts, care părea distrusă. Nu-i era greu s-o înțeleagă. Dacă tânăul sărea, sora risca foarte tare să-și piardă slujba. Mai rău chiar, l-ar fi avut pe conștiință, indiferent dacă era concediată sau nu.

— Ei pe naiba, eu mă urc acolo, spuse Noah, repezit.

Amanda își boți buzele.

— Fără mine, nu.

— La dracu'...

— Pot să te-ajut. Știu că pot.

— Cum? întrebă nervos Noah.

— Nu mă cunoaște, ceea ce iarăși face parte din psihologia inversă. S-ar

putea ca prezența mea să-i distragă gândurile, ceea ce-ți va da posibilitatea să intervii.

— Merită să încercăm...

— Plecați de-aici! răcni Tommy din nou, tocmai când cerul exploda ca un joc de artificii de Patru Iulie.

Apoi, începu să se legene, intonând numele iubitei sale.

— N-ar strica să ne grăbim, spuse Noah, dacă vrem să mai putem face ceva.

— Sunt gata.

Noah o privi cu ochi pătrunzători.

— Nu-mi convine deloc, dar știu ce încăpățânată poți fi, așa că n-am să stau la discuții. Dar dacă nu face decât să clipească din ochi spre tine, pleci naibii de lângă el. E clar?

— Am înțeles.

— Atunci, să mergem.

Ajunseseră pe acoperiș tocmai când sosea echipa de salvare. Totuși, Amanda și Noah își duseseră până la capăt planul, care, ca prin miracol, reușise. Conform previziunilor, prezența ei îl descumpănise pe tânăr suficient pentru a fi curios cine era și ce căuta acolo. Această curiozitate îi dăduse lui Noah posibilitatea să se strecoare pe la spate și să-l prindă, imobilizându-i brațele, pentru a-l trage apoi la loc sigur, spre mijlocul acoperișului.

Băiatul începuse să urle, zbătându-se și dând din picioare, dar forța de taur a lui Noah învinsese. După trecerea crizei, se întorseseră cu toții în S.U., jubilând dar sleiți de puteri.

Amanda nu pierduse timpul. Se îndreptase spre cabinetul ei, însă nu înainte de a simți privirea întrebătoare a

lui Noah ațintită asupra sa. Neluându-l în seamă, se scuzase și ieșise.

Acum, în timp ce se pregătea pentru întâlnirea cu Gordon, Amanda își înfrunta senzația de gol din suflet. Dintr-odată, viața ei părea să fi scăpat de sub control. Teama că n-o mai putea readuce la ordine, departe de Noah, o speria cum de mult nu i se mai întâmplase.

— Nu credeam să mai vii.

Amanda oftă, cu un zâmbet forțat, și se așeză pe scaunul oferit de Gordon.

— Ți-am spus c-aveam să vin.

— Știu, răspunse Gordon, așezându-se în fața ei, cu colțurile gurii lăsate în jos, a nemulțumire. Dar la secția de urgență de bagă mereu bețe-n roate.

Amanda n-avu ce să-i răspundă. Nici nu mai știa de câte ori trebuie să

contramandeeze planurile. Oricum, nu se scuzase atunci și nu intenționa s-o facă nici acum. Gordon inițiasese relația absolut conștient de responsabilitățile ei.

— Nu credeam să te văd vreodată atât de dărâmată.

— Niciodată n-am fost mai dărâmată ca acum.

Gordon își înmpinse ochelarii în sus pe nas, apoi își netezi mustața.

— Mi-a fost dor de tine.

— Mă bucur să aud.

— Mi-am permis să comand și în numele tău. Sper că nu te superi.

— Ai făcut foarte bine.

Zâmbind, Gordon întinse mâna spre a Amandei, începând să se joace cu degetele ei delicate.

— Când ne mai vedem? întrebă el, cu glas senzual.

— Mă vezi acum, răspunse Amanda, mutându-și privirea, în timp ce-și retrăgea și mâna. Din cine știe ce motiv pe care refuza să-l exploreze, nu voia ca Gordon s-o atingă.

Gordon se încruntă, dar nu spuse nimic. Însă nici n-ar fi avut timp, căci prin difuzor fu anunțat numărul comenzii lor. Se ridică de la masă.

— Vin imediat.

Peste câteva secunde, îi puna în față o farfurie cu mâncare și o ceașcă de cafea. Amanda privi lung puiul fript, piureul de cartofi și biscuiții, fiind nevoită să-și înfrunte un imbold neașteptat de a împinge farfuria înapoi. Mirosul o sufoca.

— Amanda?

Zâmbi din nou și luă furculița.

— Cred că nu mi-e atât de foame pe cât credeam.

— N-are importanță, răspunse Gordon, pe un ton ursuz dar îngăduitor, trebuie să mănânci. Dacă nu de altceva, măcar ca să-ți păstrezi puterile.

— Nu te contrazic. Numai că sunt prea obosită.

— Fă măcar o încercare.

Amanda luă câteva îmbucături, apoi clătină din cap.

— Nu mai pot. Mă tem să nu mi se facă răi.

Își luă ceașca și sorbi cu poftă din cafea, deși băuse deja destulă.

Pe trăsăturile serioase ale lui Gordon se citea dezaprobarea, dar nu spuse nimic. Amanda se bucura. N-avea stare să se certe cu el. Și voia să se relaxeze. Mai mult decât atât, *dorea* să se bucure de compania lui.

Înlăturându-și deznădejdea

crescândă, întrebă:

— Pe-afară cum mai e?

— Mai rău ca oricând. Tot orașul e vraiste.

— De-asta e o minune că ai reușit să ajungi aici.

— Era nevoie de mai mult decât o ploaie ca să mă împiedice, spuse Gordon, întinzând din nou mâna spre a ei.

— Ți se răcește mâncarea.

Gordon se încruntă și mai mult.

— Dacă nu te cunoșteam mai bine, aş crede că nu vrei să te ating.

Amanda își feri privirea.

— Dar e absurd.

— Oare? întrebă el, aparent cu nonșalanță.

Dar Amanda nu se lăsă amăgită. Gordon simțea că era ceva în neregulă, dar nu știa ce anume. Și nici nu trebuia să

afle. Imediat ce se ameliorea vremea și revenea curentul electric, sentimentele ei de nemulțumire aveau să dispară, în același timp cu noua amareză de Noah.

— Mă gândeam... spuse Gordon, concentrându-se un moment asupra mâinii ei.

— La ce?

— La visul tău.

Amanda îl privi surprinsă, având în minte un alt *vis*. Clătină din cap, cu un zâmbet forțat. Nu știa la ce se așteptase din partea lui, dar în niciun caz nu fusese asta.

— Așa?

— Te porți de parcă habar n-ai avea despre ce vorbesc.

— Ei, cum să nu am?

Gordon zâmbi:

— Ce ușurare.

— Și, ce voiai să spui?

— După cum știi, firma mea de investiții n-o duce deloc rău cu banii.

— Grație inițiativei și talentului tău în afaceri.

Complimentul îl făcu să se lumineze la față. Apoi continuă:

— Deci, ce-ai zice să te împrumut eu, ca să-ți deschizi cabinetul particular?

— Vorbești serios?

— Sigur că da. Cu așa ceva, nici nu m-aș gândi să glumesc.

— Ești foarte generos...

— Generos? Nu e deloc vorba de așa ceva. E o investiție pentru viitorul nostru.

Văzând-o că făcea ochii mari, își drese glasul.

— Cred că esența acestei discuții e că te cer în căsătorie.

— În căsătorie? repetă Amanda, cu

limba încleiată în gură.

Gordon se aplecă spre ea.

— Doar nu te surprinde.

— Păi, ba da... Adică, nu...

— Ascultă, știu că am ales un moment nepotrivit, dar de fapt am vorbit aproape fără să gândesc.

Luă o înghițitură de cafea.

— Te iubesc, dar pe-asta o știi de mult.

— Of, Gordon...

— Ce „of, Gordon”?

— E cam mult, atâta tot.

— Bine, să lăsăm deocamdată cererea și să vorbim despre plecarea ta de la S.U. Mai vrei să-ți deschizi propria clinică de medicină sportivă, nu?

— Sigur că vreau. Cu actuala ascensiune a turismului, e o ocazie de aur pentru mine. Totuși, s-ar putea să

trebuiască să mă întorc la școală.

— Nu mă deranjează.

— Auzi! Sunt impresionată.

— Și epuizată, ceea ce înseamnă că nu trebuie să discutăm acum subiecte atât de complicate. Speram să-ți mai alung nervozitatea, nu s-o accentuez.

— Ești un dulce.

— Aș fi și mai dulce, dacă m-ai lăsa.

Glasul lui coborâse cu o octavă, iar degetele i se strânseseră în jurul alor ei.

— Voi...

Restul frazei i se opri în gât, căci Noah alege tocmai acel moment pentru a intra în cantină. La naiba. Poate n-avea să-i vadă...

Aiurea.

Noah se opri, uitându-se drept la ea, ca și cum tocmai de-aceea ar fi venit. Amanda încercă să-și ascundă capul, în

ceașcă, dacă s-ar fi putut.

— Amanda, ce...?

Peste masă se așternu o umbră. Împotriva propriei voințe, Amanda înălță capul, privind ochii albaștri ai lui Noah, cu inima bubuindu-i în piept.

— Mă întrebam unde dispăruseși, spuse el, privind de la ea la Gordon.

Amanda își înfruntă pornirea de a-i șterge de pe chip acea expresie posesivă.

— Nu știam că trebuie să-ți dau raportul, replică ea, cu voce dulceagă.

Noah zâmbi, dar Amanda știu că înțeleșese mesajul. Arătă cu capul spre Gordon.

— Ce-ar fi să mă prezinți... prietenului tău?

Amanda o făcu, deși fără tragere de inimă:

— Gordon Bishop, doctor Noah

Howell.

După ce-și strânseseră mâinile, Noah reveni spre ea.

— Ne vedem mai încolo, da?

Și, fără a aștepta răspunsul, se îndepărtă.

— Ce-a fost asta? întrebă Gordon, pe un ton posac.

— Nimic. Lasă-l în pace.

Gordon pufni.

— Nu mi-a plăcut deloc cum se uita la tine.

— Ascultă...

— Și-n fond, cine e?

După o scurtă ezitare, Amanda răspunse:

— Fostul meu logodnic.

Noah era în culmea enervării.

Își freca bărbia și obrații nerași cu palma, stânjenit de mâncărimea țepilor pe care ar fi trebuit să și-i bărbierească de mult. Poate-ar fi trebuit să profite de cele câteva minute pe care i le oferise soarta și să rezolve problema.

Oricum, toate la timpul lor: mai întâi, mama lui. Trebuia să-i vorbească, s-o anunțe că auzise vocea lui Randi și că era cel puțin în viață. Mai trebuia și să vadă ce făcea Melissa însăși, sentimentul trădării începând să-l roadă neplăcut.

La naiba, îl *interesa* binele familiei lui deși, trebuia să recunoască, faptele erau mai elocvente decât cuvintele. Spera ca Melissa să fi rămas la han, fără a încerca să se întoarcă acasă. După cum o cunoștea, ar fi fost în stare și de una, și de

alta. Era o femeie încăpățânată, mai ales când credea că asta îi sporea autoritatea asupra lui.

Noah formă numărul cabanei Squaw Creek, dar paraziții erau atât de puternici încât, chiar dacă prindea legătura, n-ar fi auzit nimic.

Trânti receptorul în furcă, simțind că se enerva și mai rău. Trebuia să se stăpânească, altfel risca să facă vreo greșeală în sala de operație, lucru pe care nu și-l putea permite pentru nimic în lume.

Privindu-și mâinile, văzu că-i tremurau, ceea ce nu-i ridică deloc moralul. Dacă îl mai vedea cineva, un medic sau o soră, ar fi crezut că se apucase de băut. Era beat, ba bine că nu, dar nu de alcool.

Oboseala și furia îi creau o stare de euforie care n-avea nimic în comun cu

băutura. Se afla în cel mai precar echilibru afectiv. În orice moment, se aștepta să se prăbușească, făcându-se praf.

Reușise să-și lase viața personală să se strecoare în cea profesională. Totuși, făcea eforturi pentru ca munca să aibă întâietate.

Tânăra Collier era prima pe lista de vizite.

Laura. Un nume frumos, pentru o fată frumoasă. Și era foarte posibil să nu mai apuce seara. Sincer, era surprins că trăise până acum.

Noah înălță capul, înfruntându-și emoția care-i puneă un nod în gât. Suferința fizică și moartea făceau parte din viața lui de zi cu zi. Le putea suporta – fusese instruit să le suporte. Dar războiul emoțional care avea loc în sufletul lui era cu totul altceva.

Crezuse că era destul de puternic pentru a-i face față. Și se înșelase. Amarnic. Totuși, nu avea încotro decât să meargă înainte, cu viața lui, cu cariera. Deși toate păreau bune și frumoase, nu voia, fir-ar al dracului, nu voia să meargă înainte! Voia să se întoarcă înapoi la Amanda și să reia povestea de unde o întrerupsese.

— Vrabia mălai visează, Howell, mormăi el. Da' de unde atâta mălai? Amanda își găsise pe altul. Gândul îi puneă un junghi în stomac. Însă trebuia să accepte faptele și să le facă față.

Cum? Acum, când putea asocia un nume și un chip, era și mai rău. Dezgustat de sine însuși, intră în baie, unde începu să se bărbierească, încă surprins că nu fusese chemat în sala de operație, deși Malcolm era de gardă.

În mod tipic, zilele de sâmbătă nu se remarcă prin urgențe, nici la chirurgie și nici la S.U. Dar această sâmbătă era o excepție, orașul fiind lipsit de energie electrică. Deși, pe moment, ploaia mai slăbise oarecum.

Noah își privi chipul în oglindă și simți că-i venea să râdă, dacă situația n-ar fi fost atât de tragică. Arăta îngrozitor, ca un om îndrăgostit de butelcă.

Scuipând un cocoloș de spumă care-i intrase în gură, începu să se bărbierească. Nu peste mult, își dădu cu mâinile peste față, simțindu-se mult mai bine. Părul, însă, era o cauză pierdută. Îi crescuse prea lung, se încâlcise, dar până la sfârșitul asediului trebuia să-l tolereze, lucru pe care paria că noul iubit al Amandei nu l-ar fi făcut nici în ruptul capului.

Drăgălașul de Gordon arăta ca scos din cutie. Noah scoase un sunet vecin cu un mormăit. Nu avusese nimic în neorânduială, nicio cută a hainelor, niciun fir de păr pe cap. Doamne ferește.

Era gata să parieze că Gordon își călca până și rufăria de corp.

Îl izbi încă un junghi ascuțit. Gândul că Amanda făcea cu alt bărbat lucrurile pe care le făcuseră împreună îl scotea din minți, ca să nu mai menționeze aciditatea din stomac.

Oare avea să se mărite cu Gordon? Cel mai probabil, așa că n-ar fi stricat să se deprindă cu ideea. Sau, și mai bine, putea abandona lupta cu Riley pentru postul de șef al secției de chirurgie, mutându-se la alt spital. Se găseau destule care l-ar fi angajat în conducere.

Ba nu. Se întorsese în Grand Springs,

la Vanderbilt, și era hotărât să rămână. Cumva, avea să treacă peste problema cu Amanda - iar dacă nu reușea, nu-i rămânea decât s-o suporte.

La urma urmei, el era cel care stricase totul, care distrusese cel mai bun lucru ce i se întâmplase în viața lui. Unele păcate se plătesc veșnic, își reaminti Noah, cu o sinceritate brutală.

Totuși, Amanda încă nu se căsătorise. Acest gând îl mai înveselea. Și știa că încă mai era atrasă de el, cel puțin pe plan sexual. Era și asta un început. Categorie, știa ce butoane să apese pentru a dezlănțui pasiunea pe care Amanda și-o ascundea sub fațada ei rece și controlată.

Totuși, detesta să se țină de jocuri. Nu avea răbdare pentru asemenea aiureli. Însă, după ce o văzuse cu alt bărbat, știa că ar fi făcut aproape orice ca s-o aibă.

Atâta despre toate palavrele alea cu meseria ca unică amantă.

O dorea pe Amanda atât de tare, încât simțea gustul – gustul *ei*.

Noah mai mormăi o înjurătură, apoi intră în cabinet, tocmai la timp pentru a-și auzi numele chemat prin interfon, la secția de terapie intensivă, ceea ce însemna că problema era gravă.

Ieși în goană, instinctul spunându-i că tânăra Collier se afla într-un mare pericol.

— Tensiunea, te rog.

Sora Randall se conformă, după care privi cadranul și din nou spre Noah.

— În scădere, domnule doctor.

Noah strigă încă un ordin, apoi își reluă lucrul, căutând artera care sângera. Avusese dreptate. Când ajunsese la

terapie intensivă, Laura Collier era în pragul morții. Avea hemoragie internă.

— Duceți-o imediat sus! strigase el, pornind în fugă pe lângă brancardă.

Acum, în timp ce se străduia din răputeri, cu toată viteza, să-i salveze viața, murmură cu glas sonor:

— Ține-te bine, Laura. Nu te da bătută.

— Îi scade tensiunea.

Noah nu știa cine vorbise, întrucât îl ajuta o întreagă echipă. Transpira prin toți porii. Sora îi șterse sudoarea de pe frunte.

— Pompează! ordonă Noah, hotărât să salveze fata. N-o putea lăsa să moară, mai ales când părinții ei stăteau dincolo de geam, privindu-l cu un amestec de teamă și încredere.

— Domnule doctor, nu mai...

— Am găsit-o! strigă el. Clampă.

— O pierdem, doctore!

— Ba n-o pierdem! se răsti Noah. O să scape.

Se îndârji și mai tare, simțind cum îi vibrau toți nervii din trup.

— Haide, haide...!

— S-a dus, domnule doctor, spuse sora Powell, cu voce tristă, dar calmă. Îmi pare rău.

— Defibrilatorul! scrâșni Noah, printre buzele strânse.

Sora îi puse o mână pe braț.

— E prea târziu. Regret.

— Așa e, Noah, spuse și anestezistul. A murit.

Prea furios pe propria lui neputință de a o fi salvat și prea îndurerat pentru părinții ei, Noah rămase tăcut. Fără a se uita la nimeni, se întoarse și ieși din cameră.

Peste câteva minute, după ce-și schimbase costumul plin de sânge, intră în mica sală de așteptare. Domnul Collier își ținea cu ambele brațe soția, care suspina la pieptul lui.

Noah îi atinse pe amândoi pe umeri. Când ridicară privirile, le spuse:

— Îmi pare rău, oameni buni. Am făcut tot ce s-a putut.

Domnul Collier se rezumă să dea din cap. Noah simți că îi era greu să vorbească, văzând cum îi tremura mărul lui Adam. Părea să-și stăpânească lacrimile, spre binele soției sale.

— Ați... făcut tot ce-ați putut, spuse domnul Collier, după ce tuși de câteva ori.

Doamna Collier ridică și ea capul, cu fața schimonosită de o durere pe care numai cei care-au pierdut un copil o pot înțelege. Bătuse și el acel drum...

— Sunteți... sunteți sigur că s-a terminat, domnule doctor? întrebă ea, cu bărbia tremurându-i. Nu s-ar... nu s-ar putea să fie o greșeală? Vreau să spun...

Noah clătină din cap, cu nodul din gât tăindu-i graiul. Apoi, după ce înghiți în sec, spuse:

— Din păcate, nu e nicio greșeală.

— Înțeleg, răspunse femeia, cu vocea frântă. Deci, fetița noastră scumpă s-a dus într-adevăr la Domnul.

— Un gând frumos, doamnă Collier.

— Vă mulțumesc... mulțumesc încă o dată, domnule doctor, pentru tot ce-ați văzut.

— Îmi pare rău că n-a fost destul, răspunse el, ferindu-și privirea de chinul din ochii mamei. Și, în acel moment, o văzu.

Amanda stătea în prag, privindu-l

lung.

Niciun medic demn de numele lui nu rămâne nepăsător la moartea unui pacient. Amanda lua totul la nivel personal, ceea ce făcea ca pierderea să fie de două ori mai dureroasă. Acum, privindu-l pe Noah, se văzu reflectată pe sine însăși. Pentru el, eșecul părea amplificat, ca o palmă în obraz atât de puternică încât te învâртеște în loc. Pentru că era un amestec suprem de perfecționism și autocontrol, îl lovea mai tare ca pe oricine.

Spre lauda lui, însă, nu pierduse mulți pacienți. Ba chiar, probabil puteau fi numărați pe degetele de la o mână. Totuși, chiar și unul singur ar fi fost prea mult, mai ales dacă avea înaintea toată viața, ca Laura Collier.

Necesitatea de a-i anunța familia amplifică și mai mult tragedia. De aceea, când auzi că Noah o pierduse pe masa de operație, nici măcar nu stătuse să se gândească la ce făcea.

Îi privea, văzând neputința sumbră din ochii lui. Și își puna la îndoială propriile facultăți mintale. Noah nu avea nevoie de compasiunea ei. Era ultimul om pe care ar fi trebuit să-l consoleze. Ultimul om în preajma căruia ar fi trebuit să se afle, pentru numele lui Dumnezeu.

Tocmai luase masa cu un bărbat care o iubea și care îi ceruse mâna. Deși nu răspunsese afirmativ, Amanda așa intenționa, ceea ce făcea ca apropierea de Noah să fie mai periculoasă decât mersul pe gheața subțire a unui lac.

Ce-o fi gândit? Nimic. Asta era problema. Dar ce gândea *el*, oare?

Gânduri nedorite de Amanda, cu siguranță. Atunci, care era răspunsul? Să-i întoarcă spatele și să plece înapoi în S.U., unde-i era locul și de unde nici n-ar fi trebuit să iasă.

Se răsuci în loc.

— Amanda.

Sunetul scăzut, gutural, al glasului lui o făcu să încremenească, deși nu se întoarse la loc. Așteptă, conștientă că făcea o mare greșală. Nu se mișcă decât după ce Noah ajunse la ea.

O urmă, deși niciunul nu scoase o vorbă. Pe culoar, Noah își potrivit pasul după al ei, până când Amanda se opri, privindu-l:

— Uite ce e, Noah...

Totul se întâmplă atât de repede, încât nu l-ar fi putut împiedica nici dac-ar fi știut dinainte. Scoțând un sunet feroce,

Noah o apucă de braț și, cu cealaltă mână, deschise ușa cea mai apropiată, care întâmplător era a unei magazii de așternuturi, pentru a o împinge înăuntru.

— *Ce-i?*

— Șșșt, nu vorbi.

— Dar...

De astă dată, o întrerupseră buzele lui, prăvălindu-se peste ale ei fierbinți și fără ezitare.

Un moment, îngrozită, Amanda rămase prea năucă pentru a reacționa. Profitând de slăbiciunea ei, Noah îi penetră gura cu limba. Se zbătu, încercând să se ferească, dar degeaba. Capul și spatele nu făcură decât să i se ciocnească de perete.

Profitând de imobilitatea ei forțată, degetele lui Noah se abătură spre coloana expusă a gâtului. Amanda își smuci buzele

de sub ale lui.

— Noah... țipă ea, cu respirația la fel de agitată ca bătățile inimii. E o... nebunie...

— Nebunie sau nu, o dorim amândoi.

— Nu-i adevărat!

— Ba da, mârâi el, înfigându-i mâna în bluză.

Camera începu să se învâртеască. Trebuia să-l oprească, dar nu avea nici putere, nici mijloace, când Noah o atingea așa. În plus, o trăda propriul ei trup, lăsându-i mâna liberă să se miște, s-o cutreiere în voie.

— Mă dorești, șopti Noah. Recunoaște.

— Noah...

Nu luă în seamă suspinul cu care-i rostise numele, prea ocupat să-i ridice o mână la sâni, pentru a o acoperi apoi cu a

lui.

O, Doamne! Amanda avea senzația că îi era absorbit tot aerul din trup.

— Acum mai poți să negi? scrâșni el. Te trădează sfârcurile.

— Te rog... îl imploră - dar ce anume, nici ea nu știa.

— Ce mă rogi? Mă rogi să te ating aici? Și aici?

Glasul îi dobândise un timbru ascuțit, febril.

Îi împinse înapoi halatul, apoi o apucă de bluză și smuci. Nasturii săriră care-ncotro, căzând cu zgomot pe podea, eliberându-i sânii și abdomenul.

Amanda țipă revoltată, dar nu reuși să-i împiedice mâinile și buzele de a-i căuta pielea dezgolită, înfierbântată. Tremurând din cap până-n picioare, încerca să-și înfrunte propriile emoții,

știind că deja pierduse lupta.

Jinduia să cedeze, mai ales când respirațiile li se amestecară, în timp ce o mână cobora pe piciorul ei, ridicându-i fusta.

Ochii i se închiseră, cu pleoape tremurătoare, în timp ce Noah continua s-o sâcâie, să-i muște ușor buzele, încrezător că era stăpân pe acel joc sexual.

Dar Amanda știa că nu era lipsit de propriile sale puncte vulnerabile, că o mare parte din așa-numitul lui autocontrol avea picioare de lut. La fel ca ale ei, simțurile lui clocoteau și numai când ajungea într-însa avea să se declare satisfăcut.

Și nu mai înceta. Continua să-i tortureze pe amândoi, împingându-și șoldurile într-ale ei. Amanda îi simți

erecția, dură și voluminoasă, când începu să se miște, să frece...

Mișcarea avu efectul unui șoc static brusc. Gemetele li se contopiră, în timp ce Amanda renunța la orice luptă, cedând nevoilor ce-i invadau trupul. Învinsese. Aprinsă, abandonând orice prudență, îi captură limba cu gura ei, sugând.

— Amanda! gemu Noah după câteva clipe.

Și, în același moment, Amanda îi simți mâna îndepărtându-i picioarele.

Capitolul 20

— A aflat cineva ceva de doctorița Sloane?

Amanda clătină din cap, răspunzându-i lui Doris:

— Nu, și eu sunt îngrijorată, deși n-am încercat s-o sun.

— Probabil nici n-ați prinde legătura, comentă sora Liz Roberts.

Sâmbătă după-amiaza, activitatea din S.U. Decurgea lent, în ciuda faptului că ploaia continua, deși nu cu aceeași înverșunare ca noaptea. Totuși, nimeni nu se grăbea să se bucure, în orice moment putând izbucni un nou șir de urgențe.

Deocamdată, cea mai mare parte a personalului, pe lângă Doris, se afla în bufet, bând răcoritoarele mult dorite.

— Ai dreptate, spuse Amanda, deși nu-mi vine să cred că Victoria n-a fost salvată până acum.

— Ei bine, n-a fost.

Toate capetele se întoarseră spre Jerry, care intră în încăpere cu un zâmbet pe chipul lui lat, de clown. Amanda

încercă să nu se concentreze asupra bărbiei lui duble.

Cum de n-o observase mai dinainte? Dacă era femeie, Jerry și-ar fi făcut o operație plastică. Înfuriată brusc pe aiurelile la care se gândea, izbucni:

— De unde știi că n-au salvat-o?

— Am auzit la radio, adineaori.

Jerry se îndreptă spre automatul de dulciuri, formă un număr și se întoarce spre ele.

— De fapt, tot orașul vorbește.

— Doamne, ce oroare, comentă Liz. Aș vrea să putem face ceva. Doctorița Sloane ne e ca o rudă, și n-o putem ajuta cu nimic.

— Știu, interveni Amanda. Și mă simt la fel de neputincioasă ca tine.

— Totuși, îl are pe Cassidy, pe care să se bazeze, spuse Doris, scoțând din pungă

o mână de cartofi prăjiți, pentru a începe să-i ronțăie zgomotos.

— Nu fi atât de sigură, replică Liz, cu franchețe. Niciodată n-a fost prea încântat de meseria și programul ei.

— Hai să nu ne băgăm în viața lor personală, bine?

Amanda nu voia să pară o sfântă, dar nici n-avea de gând să-și bârfească o colegă.

— În plus, adăugă ea, nu-mi imaginez că nu sunt uniți, într-o criză de proporțiile astea. Doamne Dumnezeule, e în pericol viața copilului lor.

— Aveți dreptate, replică Liz, cam roșie la față. Cred că mă cam pripesc să-i judec. Numai că doctorița Sloane e o femeie atât de cumsecade și nu-i doresc decât binele.

— Toți i-l dorim, interveni Doris.

Ca și cum s-ar fi simțit exclus, Jerry se amestecă și el, schimbând subiectul:

— Fiica dispărută a familiei Sloane nu e singura știre de senzație.

Amanda deveni țeapănă.

— Așa? Nu cumva ai afla ceva și despre Randi Howell?

— Nnț, se scărpină Jerry în cap. Dar așa e – și ea a dispărut. A șters-o chiar înainte să zică „Da”.

Cu o privire tăioasă, Amanda replică:

— Se poate spune și așa, cred.

Jerry ridică din umeri.

— Păi, ăsta-i adevărul, sau cel puțin așa vorbește lumea.

— Poate că da, poate că nu, răspunse Amanda, din nou stânjenită că discuta despre angajații spitalului și familiile lor. Iar dacă era vorba de Noah, jena sporea de două ori. Când se gândea la el și la

ceea ce fusese cât pe ce să se întâmple în magazia de așternuturi, o cuprindea panica.

— Cu siguranță, Noah trebuie să fi aflat ceva până acum, spuse Doris. Să nu uit să-l întreb.

— Eu nu pot spune decât că sper ca Randi să fie bine.

Amanda se duse la fereastră, înfruntându-și dorința de a ieși din spital fără să se mai întoarcă. Atât de înnebunită și distrusă era. Neașteptatele avansuri ale lui Noah îi încurcaseră viața într-un mod pe care nu mai știa cum să-l descurce.

— Deci, vreți să știți ce-am mai auzit? întrebă Jerry, mușcând dintr-o ciocolată Milky Way. Sau nu vreți?

Amanda ar fi vrut să-i spună că vorbitul cu gura plină nu era frumos, dar se abținu. Toți și toate o călcau pe nervi.

Ar fi trebuit să fie mai prudentă.

— Da, da, spune-ne, îi ceru Doris.
Așteptăm cu sufletul la gură.

— Mhm, că vă și cred, replică Jerry,
posomorât.

Doris îi făcu semn cu mâna pe care n-o ținea în punga cu cartofi prăjiți:

— Nu, serios, eu te-ascult. Zi ce-ai pe suflet.

— De fapt, nu-i mare lucru. O cunoștea cineva pe Paige Summers?

— Eu, răspunse Liz, deși nu personal. O prietenă de-a mea e colegă cu ea. Să nu-mi spui că i s-a întâmplat ceva.

— Amauzit că a rămas blocată în lift, aseară.

Doris se cutremură.

— Mai bine ea decât eu. Mamă, ce spaimă aș fi tras.

— Și eu, adăugă Amanda,

îndepărtându-se de fereastră. Era singură?

Jerry mai mușcă o bucată de ciocolată, începând s-o molfăie.

— Nnț, sau cel puțin așa a dat de înțeles crainicul de la radio.

Amanda îl privea lung, spunându-și că arăta exact ca un bou rumegând.

— Tot ce știu eu, spuse Liz cu un oftat, e că se întâmplă fel de fel de grozăvii, și numai unor oameni de treabă. Și-mi vine rău când văd că nu se-apropie sfârșitul, de parcă ploaia asta ar vrea să ne măture pe toți de-aici.

— Doamne ferește, nici măcar să nu gândești așa, o dojeni Doris.

— Așa vrea eu să n-avem altă grijă, mormăi Jerry. Ai mei orbecăie prin întuneric. I-a prins fără lumânări.

— Sunt sigură că familia ta nu e

singura în situația asta.

După aceste cuvinte ale Amandei, în cameră se lăsă tăcerea. Uitându-se la ceas, Amanda observă că timpul părea să se târască mai încet ca melcul. Numai de s-ar fi putut furișa până acasă pentru o vreme, atunci poate ar fi văzut într-o perspectivă mai clară lucrurile, ceea ce se întâmpla înăuntrul ei. Pe moment, trupul și mintea îi erau obsedate de Noah.

Și când își amintea că se putea foarte bine să fie însurat cu alta, i se revolta inima. Cu siguranță, dacă așa era, n-ar fi inițiat acel fiasco din magazie, n-ar fi atins-o în felul acela.

Dar, când era vorba de Noah, parcă puteai să știi? Într-o vreme, ar fi fost gata să jure că-l cunoștea mai bine decât se cunoștea pe sine însăși.

Fu cât pe ce să izbucnească în râs.

Mamă, cum se mai lăsase păcălită. La fel ca Randi, vorba lui Jerry, și Noah „o ștersese”. Unde și cu ce scop, rămânea top secret.

Ia mai ducă-se...

N-avea de gând să se lase folosită din nou. Numai că, din păcate, fusese deja. Dacă *el* nu s-ar fi oprit, l-ar fi lăsat să-i facă orice în magazia aia – pe jos, lângă perete, *oriunde*. N-ar fi contat.

Slavă Domnului că-și venise în fire, pentru că acum conta.

— Te simți bine? o întreabă Doris.

Toți o priveau.

— Cine, eu?

— Nu, tata, replică Doris, pe un ton comic. Scoteai niște sunete de parcă ai fi avut dureri.

— Nu-mi dați atenție, răspunse Amanda. Îmi fila o lampă.

— Tuturor ne filează, spuse Liz, masându-și șana nasului. Apropo, Bethany unde-i? N-am prea văzut-o, în ultima vreme.

Doris ridică mâna:

— Știu eu.

— Atunci, zi, o îndemnă Jerry. Dacă e vreun secret ca să ieșim din văgăuna asta, Doamne, dau orice ca să-l aflu.

— Ce lucru atât de important ai de făcut? întrebă Doris.

Jerry îi aruncă un rânjet răutăcios:

— Să-mi găsesc o femeie binevoitoare și să punem de-o preacurvie d-aia, serioasă.

— Ești bolnav, Jerry, replică Doris.

De astă dată, Jerry se încruntă.

— Mersi, scumpete. Las' că-ți zic și eu ceva drăguț, cândva.

— Dacă aveți de gând să vă purtați ca

niște copii, remarcă Amanda, pe un ton obosit, va trebui să vă tratez ca atare.

— Scuză-mă, răspunse Doris.

Dar Amanda știa că nu regreta deloc, în ochi zărindu-i-se o licărire ștremgărească. Tare-i mai plăcea să se ia de Jerry. Iar el îi răspundea cu aceeași monedă, întotdeauna.

— Deci, unde-i sora Kent? întrebă din nou Liz.

— Cu bebelușul, răspunse Doris, făcând ghemotoc punga goală, pentru a o arunca la coș. S-a amorezat de pruncul ăla.

— Ei, e timpul să se-ntoarcă la treburile ei, spuse Amanda. Jerry, când te întorci la recepție, dă-i un pager.

— Am înțeleș.

— Apropo de pager. Nu-mi vine să cred că nu v-a chemat nimeni, spuse

Doris, uitându-se la ceas. Cât timp a trecut?

— Cincisprezece minute în cap, răspunse Jerry. Un adevărat miracol.

— Ce-i un adevărat miracol?

Toți se întoarseră spre ușă, unde apăruse Noah. Într-o clipă, Amanda înțepeni, apoi își feri privirea. Dar această mișcare rapidă n-o împiedică să-l soarbă din ochi. Era de o masculinitate atât de dezgustătoare, încât toate celulele din trupul ei reacționau pe loc, lăsând-o fără pic de vlagă.

— Că nu ne-au chemat să tăiem la sare, răspunse Jerry.

— Și eu mă mir, spuse Noah, mergând spre cafetieră, unde-și umplu o ceașcă mare.

— Cum mai e situația la chirurgie, domnule doctor? întrebă Liz, în scurta

tăcere care se lăsase.

Se părea că toată lumea simțea tensiunea dintre Amanda și Noah. Și de-ar fi știut măcar pe jumătate adevărul. Dar așa ceva n-avea să se întâmple, își reaminti ea, cu aprindere. Principalul motiv fiind acela că nu intenționa să-l mai lase pe Noah să profite de ea. Chiar și dacă era ultimul lucru pe care-l făcea în viața ei, avea să-l evite cu orice preț.

Garanția era aceea de a-i spune lui Gordon că-i primea oferta de a-i finanța intrarea în practica privată. Începuse să-și facă planuri. Așa, avea să rămână ocupată, ferită de orice necazuri.

Cererea lui Gordon în căsătorie, însă, era cu totul altă poveste.

— Se ține pe picioare, răspunse Noah, pe un ton sumbru.

Amanda făcu un efort să revină în

prezent, deși pierduse o parte din conversație.

— Îmi pare rău pentru tânăra Collier, continuă Doris. În zilele noastre, copiii trăiesc cu impresia că n-au să moară niciodată. Deasta-și închipuie că n-au nevoie de asigurări de sănătate.

Neluând în seamă turuiala lui Doris, Amanda se pomeni urmărindu-l involuntar pe Noah, în timp ce recunoșea că-i era greu să nu-și țină ochii îndreptați după el. Văzu imediat că moartea tinerei Collier continua să-l afecteze. Umbla încordat, gata să se repeadă, ceea ce-l făcea să pară mai mare, mai dur și mai periculos.

— Amanda? o fluieră Jerry. Ești dusă pe altă planetă, sau unde?

— Scuze, spuse ea, nedându-și seama că i se vorbise. Ce spuneai?

— Mergem înapoi.

— Vin și eu.

— Amanda.

Glasul lui Noah o opri. Fără tragere de inimă, se întoarse spre el.

— Ce e?

— Poți să mai stai un minut?

În ochi îi lucea încăpățânarea.

— Aș dori să-ți vorbesc.

La naiba, știa prea bine ce făcea. Știa că nu risca un refuz, în fața celorlalți. Și avea dreptate. Amanda nu voia să mai ofere subiecte clubului de bârfă.

Dădu din cap afirmativ, deși nu era deloc încântată. Își simțea sângele înghețat în vene, înștiințând-o că nu-și putea permite să mai rămână singură cu el.

— Zău, trebuie să merg înapoi.

— Nu te rețin mai mult de un minut, îți promit.

— Bine.

Tonul ei era oricum, numai elegant nu, ceea ce-i făcu pe ceilalți să-i privească lung.

Apoi, parcă înțelegând că Amanda și Noah nu doreau spectatori, ieșiră grăbiți. Amanda știa că, nu peste mult, Doris urma s-o ia la puricat. Cu atât mai rău. Avea să-l ia pe un în brațe, și gata. Nici chiar cea mai bună prietenă a ei nu trebuia să știe că Noah o atinsese, necum altceva.

— Îți mulțumesc că ai rămas.

Glasul lui era arțăgos, iar în ochi îi forfotea o emoție greu de descifrat. Amanda făcu un efort să expire, într-o rafală întretăiată.

— Ce dorești?

— Știu că nu va fi ușor.

Ochii ei scăpărară.

— Să trecem la subiect, vrei?

— De ce naiba ești așa de crispată?

— Nu sunt crispată deloc.

— Aproape că m-ai păcălit. Și nu te mai purta de parcă cu aș fi personajul negativ. M-ai dorit la fel de mult pe cât te-am dorit și eu pe tine.

Fața Amandei se împurpură pe neașteptate.

— Ce naiba, Amanda, nu vreau să ne certăm. Nu despre așa ceva e vorba.

Ar fi preferat să nu se uite la ea cu o asemenea intensitate, mai ales din moment ce nu-i putea descifra nici acum expresia acelor ochi seducători.

— Atunci, despre ce e vorba? întrebă ea, cu voce surdă.

— Despre noi.

— Ți-am spus că nu există niciun „noi”.

— Lasă că știu eu - și tu la fel.

— Doamne, trebuie să recunosc - ai mai mult tupeu decât guvernul federal.

Noah continuă ca și cum Amanda n-ar fi scos o vorbă:

— Știu că încă mai ții la mine și-s al dracului de sigur că și eu țin la tine.

— Nu vreau să mai aud nimic.

— Nu-i chiar atât de ușor. Doar nu poți trece cu vederea ceea ce se întâmplă între noi.

— Chiar așa?

Păru să-i ia sarcasmul cu nepăsare, aproape batjocoritor:

— Da, chiar așa.

— Las-o baltă, Noah. Bine, recunosc că încă mă mai exciți. Dar nimic mai mult.

— Ai vrea tu.

Voia să-l croiască.

Ca și cum și-ar fi dat seama, tonul lui deveni mai împăciuitor:

— Ascultă, sunt gata să clarific lucrurile, să mărturisesc, dacă vrei.

— Atunci, îți propun să te duci la un preot, îl repezi Amanda. Ei ascultă spovedaniile, nu eu.

În ton i se simțea o amărăciune pe care nu se osteni s-o ascundă.

— Și-n plus, în ceea ce mă privește, nu e nimic de clarificat.

— Ai dreptul...

— Nu! Și-n fond, cine te crezi? Cum îți permiți să te joci cu emoțiile mele?! În pofida a ceea ce crezi, nu poți să ieși din viața mea așa, simplu, fără niciun motiv, pentru ca apoi să revii, cu pretenția de a continua de unde ne-am întrerupt.

— Mă dorești, Amanda, spuse el încet, dar ferm. Și...

— De-ajuns. Am o viață nouă, Noah, care nu te mai include și pe tine. Îți

propun să...

O bătaie în ușa îi reteză cuvintele. Deși niciunul nu scoase o vorbă, ușa se deschise și apărură un tânăr, pe care Amanda nu-l cunoștea.

— Ăă, mă scuzați, domnule doctor Howell, dar vă caută cineva.

— Cine, Larry?

— Mama dumneavoastră. Vă așteaptă în cabinet, și nu prea are răbdare, așa adăuga.

Amanda înălță din sprâncene, zâmbi, apoi porni spre ușă.

— Distracție plăcută, aruncă ea, peste umăr.

— Tot vom sta de vorbă. Îți dau cuvântul meu.

— N-o lăsa pe mama să aștepte.

— La naiba!

Cu multă plăcere, Amanda îi trânti

ușa în față.

Capitolul 21

Noah năvăli de după colț.

— Ce naiba...

Cumva, reuși în ultimul moment să nu se dea cap în cap cu Malcolm Riley. *Hai, tu, Howell!* își spuse, simțind că-i creștea tensiunea în zona de pericol.

— Fii atent pe unde naiba mergi, se răsti Malcolm, palid la față.

— Îmi pare rău, nu te-am văzut.

— Nu m-oi fi văzut, dar rău nu-ți pare, mai mult ca sigur.

— Auzi, nu crezi c-ar fi timpul să-ți bagi mințile-n cap și să nu te mai porți ca un copil căruia i-au fost furate jucăriile?

Paloarea de pe chipul lui Malcolm fu

înlocuită de o roșeață aprinsă.

— Mare păcat că te-ai întors, Howell.

— Nu te contrazic.

Mărturisirea lui Noah îl surprinse total pe Malcolm.

— Mă rog, poți oricând să pleci.

— Pot, într-adevăr.

— Numai că n-ai s-o faci, continuă Malcolm, cu buzele întinse într-o grimasă subțire.

— De fapt, nu te privește, Riley.

— Nu mă privește pe dracu'. Dacă scap de tine, al meu e postul de șef.

— Nu știu unde-am mai auzit vorba asta...

— Vai, cât haz avem! replică Riley, strâmbându-se din nou.

Dintr-odată sătul să se ia toți de el, în special acel nesimțit egotist, Noah își îngustă ochii, spunând cu glas scăzut:

— Știi, Riley, dacă te credeam capabil de funcția asta, aș zice: ia-o, e a ta. Dar nu ești în stare. Ce naiba, de cele mai multe ori nici capul nu poți să ți-l găsești, nici cu harta. Așa că, fie să câștige cel mai bun.

— Dă-i-nainte, Howell, mai vorbește tu mult așa, și-ai să-ți tai singur craca.

— Dă-te la o parte, Riley.

— Ca să știi, n-am uitat cum te-ai purtat cu mine adineaori.

— Dacă nu vrei să se repete, fă bine și ascultă ce-ți spun eu.

Noah știa că anume se punea cu el. Iarăși. Dar individul îl călca pe nervi. Chiar și fără provocările Amandei, Riley tot avea puterea să-l scoată din sărite.

În plus, vorbea serios. Riley nu era calificat nici ca să fie hingher, necum chirurg șef. Nu talentul, ci mai degrabă banii și influența familiei îl aduseseră în

actualul post.

— Du-te dracului, Howell.

— Chiar acolo mă duceam, replică sarcastic Noah, cu un zâmbet cinic și un gest, în timp ce pornea spre cabinet.

Riley. Și-acum, maică-sa. Cu siguranță, cineva acolo, sus, nu-l iubea.

Mult timp, după ce dădu colțul, Noah continuă să simtă ochii lui Riley aruncându-i săgeți în spate. Se opri să tragă aer în piept, gândindu-se că îl putea aștepta încă o rundă de categorie grea, deși spera că nu fie cazul. Era nerăbdător să-și vadă mama și, fără îndoială, dorea să afle vești despre Randi. Speră ca pentru asta să fi venit Melissa.

Mai trase o dată aer în plămâni, înainte de a deschide ușa. Melissa stătea în picioare lângă fereastră, privind peisajul cenușiu de afară.

La auzul zgomotului, se întoarse, cu buzele boțite. ă-auu, făcu Noah în sinea lui, și ea era cu capsă pusă. Mă rog, n-avea decât să stea la coadă.

— Bună, mamă, o salută el, apropiindu-se s-o sărute pe obraz. Deși nu-l împiedică, Melissa nu păru nici prea încântată.

Și nu părea nici să fi luat în piept furtuna pentru a ajunge la spital. Dar, în fond, Melissa reușea întotdeauna, în pofida dificultăților ei financiare, să se îmbrace ca și cum ar fi avut un milion de dolari în bancă.

— Știi că nu-mi place să aștept, spuse ea pe un ton năzuros, pe care Noah se strădui să nu-l ia în seamă.

— Iar tu știi că am o meserie, replică el, ponderat.

— Numai că nu-ți făceai meseria.

— Asta ce înseamnă?

— Înseamnă că vorbeai cu Amanda Jennings.

Noah simți că începea să se enerveze, mai întâi pe Larry, pentru că-și băga nasul unde nu-i fierbea oala, iar apoi pe mama lui, fiindcă îl lua la întrebări.

— Așa e.

— De ce?

— Cum adică, de ce?

— Credeam că povestea voastră e de domeniul trecutului.

— N-ai vrea să schimbăm subiectul?

— Niciodată n-am considerat-o femeia potrivită pentru tine.

— Mamă, pentru numele lui Dumnezeu, sunt un om în toată firea. Nu crezi că-mi pot rezolva singur viața privată?

— Nu, nu cred, mai ales după...

— Bine, mamă, am înțeles, o întrerupse el, pe un ton dur ca oțelul. Chiar și așa, nu te voi lăsa să-mi dictezi cu cine să mă văd și cu cine nu.

— Atâta vreme cât nu-i Amanda, nu mă interesează.

Noah ridică ochii spre tavan, spunându-și că parcă ar fi vorbit cu pereții. Melissa era la fel de încăpățânată ca el. Dacă nu-i punea punct imediat, conversația nu putea merge decât într-o singură direcție, care era cea mai proastă.

— Poți sta liniștită, spuse el, pe un ton posomorât. Amanda nu suportă nici să mă vadă măcar.

— În ce mă privește pe mine, asta-i în avantajul tău.

Noah își stăpâni din nou nervii. Melissa n-o plăcuse niciodată pe Amanda. Dar, în fond, n-o simpatizase pe niciuna

dintre femeile cu care avusese el de-a face. De la moartea soțului ei, tendința Melisei de a se agăța și a domina se înrăutățise. Numai că și Noah îi promisese bătrânului că urma să aibă grijă de ea, chiar dacă mama lui îi îngreuna cumplit respectarea promisiunii.

— Deci, ai vreo știre despre Randi?

— Nu credeam că te interesează.

Noah numără până la zece.

— Ba sigur că mă interesează.

— Mă rog, e clar că ai un mod ciudat de a o arăta. Nici măcar un telefon n-ai dat.

— A, aici te înșeli. N-am reușit să prind legătura. Erau prea mulți paraziți.

Ochii Melisei se umeziră.

— N-am... aflat nimic.

— Eu, da.

Femeia deschise gura, o închise

brusc la loc, și în sfârșit murmură:

— Chiar... ai aflat? Și nu mi-ai...

— Stai! Înainte de a face o criză, ascultă-mă. A telefonat, dar legătura era atât de proastă încât n-am înțeles o vorbă din tot ce-a spus.

— O, Doamne! exclamă Melissa, așezându-se pe scaunul de lângă birou, cu o mână pe piept.

— Nu-ți dai seama, e foarte bine. Cel puțin, știm că n-a... murit.

— Trebuia să mă anunți.

— Am încercat, ți-am mai spus.

— Puteai să vii la cabană.

— Nu gândești logic, mamă. Vreau doar să-ți amintesc că sunt de gardă, aici, la spital. Și de când s-a mai întrerupt și curentul ăsta nenorocit, sunt cufundat în sânge pân-la subsuori.

— Dar noi îți suntem rude.

— Știu, și vă iubesc pe amândouă. Însă, dacă mai ții minte, sora mea e cea care a provocat toată încurcătura asta. Ea a fugit fără o vorbă.

— Nu-i deloc tipic pentru ea, răspunse Melissa, cu vocea ușor întretăiată.

— Cred că nu voia să se mărite cu Hal.

— Nu-i adevărat! se răsti ea. Îl iubea... îl iubește.

— Bine, cum vrei. Dar dacă nu aflăm nimic, cât mai curând, Hal sau eu ar trebui să anunțăm poliția.

— Nu l-am văzut. Nu pot presupune decât că o caută pe Randi.

— Să ne rugăm, replică Noah, cu un sarcasm accentuat.

— Nu-mi fine să cred ce se întâmplă. De ce tocmai *mie*?

— Parcă pentru Randi eram preocupați.

Noah nu-și putuse stăpâni răspunsul, deși știa că avea același efect cu un chibrit aruncat într-o canistră cu benzină. Și nu se înșelase.

— Cum să nu fiu îngrijorată! explodează Melissa. Dar nu mi-e deloc ușor. Tot orașul vorbește de familia noastră.

— Ba vorbește despre vreme.

Melissa se ridică.

— Așa n-ajungem nicăieri. Eu mă duc acasă.

Fără veste, Noah întinse brațele, cuprinzând-o pe după umeri. Un moment, mama lui se opuse, apoi i se lăsă la piept, vlăguită.

— Îmi pare rău pentru toate grijile și necazurile prin care treci, spuse el. Dar situația se va rezolva. Randi n-o să

pătească nimic. Sunt convins.

Melissa se retrase, privindu-l cu un zâmbet livid.

— Ești un om de treabă și un fiu bun, în ciuda...

— Știu, mamă. Știu. Nu trece o zi în care să nu-mi doresc să fi putut schimba trecutul.

— Vorbim altă dată.

În sfârșit, îl sărută pe obraz.

— Ai grijă pe drum. Sau, și mai bine, poate-ar trebui să rog pe cineva să te ducă.

— Nu fi ridicol. Cum crezi că am ajuns aici?

— Ai dreptate.

— Oricum, din moment ce ploaia a slăbit, drumurile nu mai sunt atât de periculoase.

— Ei, să fii atentă și încearcă să mă

suni când ajungi acasă, ca să știi că totul e bine.

Melissa merse până la ușă, unde se întoarse.

— Sper din toată inima s-o lași pe Amanda în pace. Sigur, nici cealaltă femeie nu era de nasul tău, dar nici ea nu este.

Atâta despre comunicarea cu mama lui, își spuse Noah. La naiba, niciodată nu înțelesese de ce n-o plăcea pe Amanda. Amândouă erau plămădite din același aluat – prea încăpățânate pentru propriul lor bine.

Nu. Refuza să se gândească la această parte din viața lui. Dintr-odată, își dori să fi putut ieși din spital, să se ducă în cel mai apropiat bar și să se îmbete criță.

În schimb, porni înapoi spre secția de chirurgie.

Amanda strânse în brațe dulapul din baie. Cel mai prost moment în care să i se facă rău. Nervii. Asta era tot. Altfel, nu se putea. Nu mâncase nimic care să-i cadă greula stomac. Sau, poate că asta era cauza. Avea *nevoie* de mâncare.

Și mai avea nevoie de somn. Dar de așa ceva nu era rost, chiar dacă șeful trecuse pe la ea și o trimisese în cabinet să se odihnească. Halal odihnă, își spuse, silindu-se să se ridice din genunchi, pentru a-și clăti fața cu apă rece, după care se spălă pe dinți.

Imediat, se simți mai bine. Poate că nu nervii erau, ci vreun virus. Nnț, știa ea ce ști. Numai Noah Howell era de vină. Totuși, nu intenționa să se mai gândească la el. Trebuia să se întoarcă în S.U., căci iarăși o sunau pe pager.

Doamne, groaznic mai arăta, constată ea, cu o strâmbăură spre imaginea din oglindă. Nu mai putea continua așa. Mai mult decât atât, trebuia să nu se mai gândească la Noah.

Dar cum să oprească jinduirea dintr-însa, umezeala ce i se pornea între coapse ori de câte ori se apropia Noah de ea?

— Doctor Jennings, la urgență.

Acum o mai bătea la cap și interfonul.

— Gura. Vin imediat.

Tocmai pusese mâna pe clanță, când auzi telefonul. În mod normal, n-ar fi răspuns, dar de data asta o făcu. Era Gordon.

— Ei, ce mai faci? întrebă el.

— Tu ce crezi? Pe dracu' ghem.

Răspunsul ei brutal fu urmat de o tăcere șocată.

— Amanda, te simți bine?

— Nu, Gordon, nu mă simt deloc bine. Mai exact, mă apropii cu viteză de un colaps nervos.

Din nou tăcere.

— Nu găsesc nimic amuzant în asta.

— Nici mie nu-mi ardea de glumă, crede-mă.

— Un motiv în plus ca să pleci de acolo. Te omoară cu zile.

— Din cauza vremii și a penei de curent. Toți suntem nervoși.

— Pe mine nu toți mă îngrijorează, numai tu.

— Îți mulțumesc, Gordon, dar acum trebuie să plec.

Gordon coborî glasul:

— Te-ai mai gândit la propunerea mea?

— E ultimul lucru la care să mă

gândesc.

În clipa când rosti aceste cuvinte, își și dori să le retracteze, dar era prea târziu.

Îl auzi inspirând acut și știu că greu ar mai fi putut s-o dreagă.

— Medicul ăla e cauza.

— Poftim?

— Ai auzit. Howell. El te-a zăpăcit. Știam eu că...

Amanda îl întrerupse:

— Nu e momentul să discutăm despre asta, Gordon. Îmi pare rău că te-am supărat. Vorbim mai târziu. Acum chiar trebuie să te las.

Difuzorul îi lătră din nou numele.

— Ce-i gălăgia aia?

— Mă cheamă la urgență.

— Promite-mi că mă suni.

— Am să-ncerc, răspunse ea, ajunsă

la capătul răbdării. În acel moment, nu știa pe care l-ar fi strâns de gât mai întâi – pe Gordon sau pe Noah. Sau, dacă stătea să se gândească, știa totuși.

Pe Noah.

— Te iubesc, Amanda.

— Nu-mi face asta, te rog, nu tocmai acum.

Și, cu aceste cuvinte, închise telefonul și se repezi pe ușă.

Capitolul 22

— Vă rog, domnule doctor, ajutați-mă.

Noah o bătu pe braț pe bătrâna de optzeci de ani, apoi zâmbi.

— Vă ajutăm. De fapt, sora vă aduce chiar acum ceva contra durerilor.

— Trebuie să alungați gândacii ăștia.

Lui Noah i se frângea inimă. Era bolnavă de Alzheimer și fusese adusă de la un azil de bătrâni, iar el tocmai o operase. Își fracturase șoldul, printr-o căzătură. Trecuse pe la S.U., ajungând apoi la el.

Deși operația mersese bine, durerea avea să mai continue, întrucât femeia suferea și de osteoporoză. Cele două maladii combinate îi înrăutățeau și mai mult suferința.

— Vom avea grijă și de gândaci, spuse Noah, pe cel mai încurajator ton.

Bătrâna îl apucă de mână, cu o expresie înnebunită în ochii ei lăptoși.

— Îmi promiteți.

— Pe cuvântul meu.

Se retrase, în timp ce sora îi făcea pacientei o injecție în șoldul nevătămat, apoi reveni spre ea.

— Unde... unde sunt? întrebă femeia, privind prin cameră.

— La Vanderbilt Memorial, doamnă Jones.

— Da? Nu-mi place aici, spuse ea, cu vocea îngreunată. Vreau să mă duc acasă.

Noah strânse mâna ca o gheară care i-o strângea din nou pe a lui.

— Știu. Și veți merge. Pe moment, însă, vă rog să închideți ochii și să vă odihniți.

Fără să mai discute, doamna Jones se supuse. Noah nu plecă de lângă patul ei până nu o auzi respirând regulat. În hol, se întoarse spre sora care îl urmase.

— Fii foarte atentă la ea și anunță-mă la cea mai mică schimbare.

— Am înțeles. Vor veni ai ei s-o viziteze?

Noah se încruntă.

— Din ce-am auzit la azil, fiică-sa a lăsat-o acolo și de-atunci n-a mai trecut pe la ea, de câteva luni de zile.

— Îngrozitor.

— Așa-i viața, replică sec Noah, după care se întoarse și porni pe culoar, pășind cu mare greutate. Nu voia să se înapoieze nici în cabinetul lui, nici la S.U.

Era atât de obosit încât abia se mai ținea pe picioare.

Sperase ca pe bătrână s-o opereze Riley, dar acesta, deloc spre surprinderea lui, plecase din spital. Oricum, își reaminti el, Riley nu era de gardă, așa că avea tot dreptul să plece. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet răutăcios.

Probabil că, imediat după ce revenea energia electrică, Riley urma să-și consulte avocatul și să-l dea pe Noah în judecată pentru hărțurile la locul de

muncă. N-avea decât. Trebuia să stea la rând, după Melissa și Amanda, ca să-și primească porția.

Pe Noah îl durea-n cot de Riley, cu tot ce făceau sau nu făcea el. Putea să-i trântască și zece procese. Iar mama lui, deși nu prea mulțumită de el, avea să-și uite curând supărarea, după ce apărea din nou Randi.

Amanda... mă rog, aici n-avea ce face. O părăsise o dată, îi distrusese încrederea, iar acum, când în sfârșit putea și dorea să se achite, ea era hotărâtă să-i arunce înapoi în față toate bunele intenții.

Și-atunci, merita să lupte? N-o dorea destul ca să treacă prin tot acel proces umilitor și dureros pe care ea părea decisă să i-l impună, fără nicio garanția că ar fi reușit să-i recâștige inima zdrobită?

Era clar că Amanda avea chef de

vendete. Totuși, Noah știa că încă se mai simțea atrasă de el. Oare era de ajuns atâta ca să învingă durerea ascunsă, s-o poată lua de la început? O întrebare și mai mare era următoarea: l-ar fi putut ierta vreodată cu adevărat? Unele răni erau prea adânc ca să se cicatrizeze cândva, nefăcând decât să se acopere, cu timpul. Îi provocase și el o asemenea rană, încât iertarea să fie într-adevăr imposibilă?

Nu avea niciun răspuns, la toate aceste întrebări grele. Dar, indiferent dacă Amanda îl ierta sau nu, Noah era hotărât să-i spună tot ce avea de spus. Dacă adevărul însemna prea puțin, dacă sosea prea târziu, nu-i rămânea decât să accepte situația. Își pusese la bătaie propriul viitor și nimai el era de vină.

Alungându-și toate aceste gânduri pesimiste, Noah intră în cabinet, unde nu-l

aștepta nicio alinare. Era mai nervos ca oricând, mai ales la vederea hârtiilor îngrămădite pe birou.

Munca. Mai mult ca sigur.

Se așeză și închise ochii. În aceeași clipă, sub pleoape îi apărură o imagine a Amandei. Goală, în pat, așteptându-l, așa cum făcuse de-atâtea ori, după ce se întorcea de la spital.

Își amintea gemetele ei, când îi lingea urechea și-i dezmiarda gâtul. O răsucea cu fața spre el, în timp ce ea își ridica un picior peste șoldul lui, lăsându-i exact atâta loc cât s-o poată pătrunde.

Cu buzele fierbinți lipite unele de altele, începeau să se legene, într-o sincronizare perfectă, până când explozia îi zguduia pe amândoi.

După aceea, Amanda deschidea ochii și zâmbea.

— Mmm, mare nevoie mai aveam de asta.

— Iar eu aveam nevoie de *tine*.

La naiba, nu se schimbase nimic. Încă mai avea nevoie de ea, mai mult ca oricând. Își privi umflătura pantalonilor.

După ce lăsă să-i scape câteva blesteme, Noah porni spre baie, cu gândul la un duș rece. Dintr-odată, auzi o bătaie în ușă. Nu se osteni să se întoarcă într-acolo, când lătră:

— E deschis!

Abia după ce auzi ușa deschizându-se, fără ca niciun glas s-o urmeze, se întoarse. Ochii i se opriră spre chipul lui Gordon Bishop.

Extraordinar.

— Te-am prins într-un moment nepotrivit? întrebă Bishop.

Din tonul lui se simțea clar că puțin îi

păsa. A, bun, deci mai enervase încă pe cineva. Dacă iubițelul voia și el o ciosvârtă, era ultimul la coadă; numai că părea să aibă alte idei. Intenționa să se bage în față.

Perfect. După cum se simțea în acele momente, Noah avea mare chef de-o confruntare. Ar fi putut să se ia la bătaie, cu mâinile goale, cu un urs în cușcă.

— Ce e, Bishop?

În glasul lui Noah se simțea cel mult o undă de plictiseală.

— Să trecem peste fleacuri, doctore, de acord?

De acord? Ce vorbărie sclifosită! Pe Noah îl umfla râsul.

— Nicio problemă. Dumneata ai început.

Gordon îl privi cu ostilitate.

— Nu-mi placi, doctore Howell.

— Și crezi că-mi pasă?

Bishop păli, ceea ce-i scoase și mai mult în evidență mustața. Arăta ca o mică perucă prinsă deasupra buzei. Lui Noah îi venea să râdă, numai că, dintr-odată, Bishop încetă să mai fie amuzant. Nu avea timp pentru un duci de palavre. Voia să dispară din cabinetul și din ochii lui.

— Nu știu ce s-a întâmplat între dumneata și Amanda... spunea Gordon.

— Poate fiindcă nu te privește.

Buzele lui Bishop se subțiară.

— Tot ceea ce o privește pe Amanda mă privește și pe mine.

Noah se mulțumi să-l privească.

— Mhm, exact.

Paloarea lui Bishop deveni roșeață.

— Vreau s-o lași în pace.

— Nicio șansă.

— La dracu', o să se mărite cu mine!

Deși se crispă în sinea lui, Noah n-o arată.

— Și ea știe?

— Mare canalie mai ești.

Noah înălță din sprâncene.

— N-am negat-o niciodată.

— Ei bine, să știi că nu-i un motiv de mândrie.

— Ascultă, de ce nu treci la subiect, pentru ca pe urmă să te cari naibii de unde-ai venit.

— Cum s-o fi încurcat Amanda cu dumneata, de la bun început, mă depășește, scrâșni Gordon, cu dinții strânși și respirația șuierătoare.

— Îți propun s-o întrebi pe ea.

— Nu vrea să vorbească despre dumneata.

Au!

— Am s-o *iau* de soție, repetă

Gordon, la fel de şuierător.

— Mai vedem noi.

Bishop făcu un pas spre Noah, cu ochii fierbându-i de mânie abia stăpânită și nărilor dilatate.

— S-o lași în pace.

— Te previn, Bishop, mă apropii de capătul răbdării.

— Și ce-ai să faci, ai să mă lovești?

— Dacă așa scapi mai ușor de necazuri, se rezolvă.

— Nu ți-e rușine chiar niciun pic? horcăi Gordon. Cum i-ai putut călca inima în picioare, și pe urmă să te-aștepți s-o primești înapoi? Ce fel de om face așa ceva?

Chipul lui Noah se întunecă brusc de furie, contra lui însuși și a lui Bishop, știind că spunea adevărul.

— Dispari dracu' din ochii mei, până

nu-ți fac hatârul și ți-i învinețesc.

Bishop se retrase cu un pas, dar nu tăcu, deși pe chip i se întipări frica.

— Oi fi dumneata un doctor bun, dar nu ești un om bun. Dacă erai, ai fi lăsat-o în pace, o lăsați să-și facă o viață nouă.

— Pentru a doua și ultima dată, ieși afară.

După ce ușa se deschise cu zgomot în urma oaspetelui nepoftit, Noah știu că trebuia să respire puțin aer - ducă-se dracului orice furtună. Nici nu se compara cu cea dinlăuntrul lui.

Luându-și grăbit șortul și pantofii de jogging, își agăță pagerul la centură și ieși.

Ploaia, mai îmblânzită, începu să-i mângâie chipul înfierbântat, ca un balsam pentru sufletul lui răvășit.

O luă la fugă.

Amanda ridică privirea tocmai când Doris apăru în ușa camerei de traume unu. Lăsând pacientul în grija surorii, ieși.

— Ce e?

— Am trecut doar ca să te-anunț că plec acasă.

— Norocoaso.

— Știu. Ai idee când scapi?

— Cam prin secolul următor, cred.

Doris zâmbi fără chef.

— Ce naiba, vremea și-a mai revenit. De ce nu se poate trambala aletineva aici, ca să te înlocuiască?

— Sunt sigură că șeful tocmai asta caută.

— Mă rog, știu că doctorul Stanley e de partea ta, dar hai să fim serioși, toate au o limită.

— Las' că mă descurc eu.

— Te-ai uitat recent în oglindă?

— Din păcate, da, răspunse Amanda, cu voce mohorâtă.

— Iartă-mă, n-am vrut să te fac să te simți prost. Sunt doar îngrijorată pentru tine, atâta.

— Știu și-ți mulțumesc, dar am să răzlesc eu oarecum.

— Dac-aș crede că expresia asta încordată din ochii tău se cauzată numai de suprasolicitare, n-aș fi atât de preocupată.

Doris tăcu o clipă.

— Dar știu că nu e.

Amanda coborî privirea, înfundându-și mâinile în buzunarele halatului.

— Nu e momentul cel mai potrivit...

— ...Ca să vorbim despre tine și Noah, știu. Dar ai și tu grijă, bine?

— Bine, răspunse Amanda, cu un

zâmbet moleșit.

După ce Doris plecă, Amanda reveni la căpătâiul pacientului, un bărbat suferind de palpitații. O asista sora Kent.

— Înțeleg că la domnul Aimsworth n-a apărut nicio schimbare, spuse Amanda, privindu-l pe omul adormit.

— Rezistă.

— Vreau să aflu când îi vin analizele. Atunci, voi ști dacă-l internăm sau nu.

— Se face.

— Apropo, înțeleg că ai o slăbiciune pentru copilul nou-născut?

Ochii surorii Kent se luminară.

— E un scump.

— Nu mă îndoiesc.

— Parc-ar fi o păpușă, dar una cu viață.

— Ce păcat, că s-a născut în asemenea împrejurări...

Sora Kent se încruntă.

— Nu prea are șanse, cu o mamă atât de tânără...

Se întrerupse, vizibil jenată de propria ei scăpare.

— Ai dreptate, n-are, ceea ce e cu atât mai rău.

— Mi se frânge inima, continuă Bethany Kent, înghițindu-și lacrimile, deși încerca să zâmbească. Ar trebui să treceți să-l vedeți. E așa de dulce.

— S-ar putea, spuse Amanda. Poate mă mai însuflețește.

— A, vă garantez. Gândăcelul ăsta e un mare luptător.

Amanda ieși din cameră și, aproape fără să-și dea seama încotro se îndrepta, ajunsese în maternitate. I-ar fi plăcut să aibă și ea un copil, cândva.

I-ar fi plăcut să aibă un copil cu

Noah.

Acest gând o izbi cu atâta forță încât se opri, cu respirația tăiată. Nu-l dorea, dar nici nu putea renunța la el.

Doamne sfinte, ce-avea să se facă?

Capitolul 23

— Ia stai puțin, doamnă doctor.

Glasul de fumător al doctorului Carl Stanley o făcu pe Amanda să se oprească brusc. Se răsuci pe călcâie și îl așteptă să se apropie de ea, cu pași greoi.

— La naiba, dacă nu dau jos de pe mine din grăsimea asta...

— Fumatul e problema ta, nu grăsimea, spuse cu subînțeles Amanda, deși își împlânzi cuvintele cu un zâmbet.

— Mda, mda, știu.

— Și, ce pot face pentru tine? Întrebă ea, fără să mai zâmbească - îi cerea un efort prea mare.

— Pentru început, să te duci acasă.

— Poftim?

— Du-te-acasă. Arăți ca o sperietoare.

Gura Amandei se arcui în jos.

— Imposibil - să mă duc acasă, vreau să spun.

— Eu sunt șeful, și zic că e posibil.

Amanda zâmbi din nou.

— Și cine rămâne la S.U? Tu?

— Cine zice că nu pot?

Vorbea pe un ton agresiv, dar Amanda știa că nu se simțea jignit.

— Lasă că știi tu. Dar, oricine vine, nu plec până nu mi se termină schimbul.

Stanley se trase de barba răvășită, apoi mormăi repezit:

— Ești încăpățânată, ceva de nu se poate. Îmi fac griji pentru tine. Mă tem că n ritmul ăsta n-ai să mai rezisti mult.

— Sunt obosită. Nu te contrazic. Dar nici nu sunt singura. Tot personalul e frânt. Vremea asta ne-a doborât, și pe noi, și orașul, dar pe-asta nu e nevoie să ți-o spun.

— Normal, de vreme ce n-a lipsit mult să mi se rostogolească pe minte casă, comentă el, pe un ton sumbru.

— Slavă Domnului că nu s-a întâmplat.

— Nu te mai gândești să ne părăsești, așa-i? întrebă el, schimbând subiectul.

— Ba da.

— Deci, e adevărat?

— Ce?

— Ultimul zvon.

— Stanley. Treci la subiect, te rog.

— Ăă, bine. Să zicem că te cerți cu Noah.

— Cred că te referi la Malcolm Riley și Noah, nu?

— Bine, Amanda, cum vrei tu. În plus, sunt un bătrân care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Dar nu vrem... nu vreau să te pierd.

— Stanley...

— Cum spuneam aseară, sunt dispus să fac orice, ca să merite să rămâi.

Tăcu din nou, iar Amanda îi văzu frustrarea pe față, i-o auzi în voce. Și mai simțea și că, întrucât Noah îi era bun prieten, Carl Stanley părea să meargă în echilibru pe sârmă.

Ar fi vrut să-l liniștească, dar nu știa cum. O parte din ea ar fi vrut să rămână. Spitalul Vanderbilt fusese prea mult timp a

doua casă a ei, ca să se lepede de el ca de un pantof vechi. Pe de altă parte, trebuia să se desprindă de Noah și de influența lui sexuală și emoțională.

Singura cale de a reteza eficient această legătură era plecarea.

Totuși, nu intenționa să-și deschidă sufletul în fața lui Stanley. Încă nu se putea îndura să discute despre relația ei cu Noah, când nici chiar ea n-o înțelegea pe deplin.

— Îți mulțumesc pentru toate eforturile pe care le faci pentru mine, dar pe-asta o știi deja. Și mai știi și că nu e o hotărâre impulsivă, ci un lucru pe care voiam să-l fac de mult.

— Dar dacă Noah nu se întorcea, poate aș fi reușit să te conving să rămâi. Am dreptate?

O privi pătrunzător, arcuindu-și o

sprânceană stufoasă.

Amanda se foi, cumplit de stânjenită, dar nedorind nici să-și descarce furia pe Carl.

— Nu mai tot încerca să-mi atribui cuvintele tale.

— Bine, de acord: mă bag în treburile altora. Dar știi ce sentimente am pentru voi, amândoi. Și amândoi îmi sunteți prieteni.

— Uite ce e, Carl, nimeni nu-ți cere să ții partea cuiva și cu atât mai puțin eu. Mai la obiect, toată lumea face din țânțar armăsar. Sunt în relații cu alt bărbat, un om care înseamnă mult pentru mine. Așa că uită ce-ai uitat despre Noah și mine.

— Cum vrei...

— Așa vreau.

— Am înțeles, să trăiți.

Ochii lui Carl licăriră.

— Iar acum, că mi-ai spus-o, și știu că nu Noah te-alungă, voi organiza o campanie întreagă ca să te păstrez. Așa că, pregătește-te.

Înainte de a apuca să răspundă, pagerul lui Carl piui.

— Hopa, trebuie să fug.

O privi ferm.

— Mâine dimineață, fă bine și să nu fii pe-aici.

— Da, să trăiți.

Amanda îl privi până dispăru după colț, apoi expiră prelung. Coșmarurile nu mai încetau. Clătinând din cap, se întoarse și intră în maternitate.

Dar nu făcu niciun pas dincolo de prag. Picioarele refuzau s-o mai asculte. În maternitate era *el*, aplecat peste leagăn. Inima Amandei sări în gât și rămase acolo ca un nod uriaș.

Unde fusese? La jogging? Aiurea. Și totuși, ținuta lui așa arăta. Nu numai că avea pe el șortul și pantofii de sport, dar era ud learcă, stare ce nu părea să-l afecteze.

Pe ea, însă, o afecta ca toți dracii.

Tricoul îi stătea lipit de trup, reliefându-i umerii și pieptul. Iar mușchii picioarelor, perfect vizibili, păreau mai puternici ca oricând. Amanda încercă să-și adune destul salivă pentru a o înghiți pe lângă bulgărele din gât, în timp ce încerca să nu ia în seamă jinduirea tot mai intensă dintre coapse.

Dacă nu scotea un sunet sau nu făcea vreo mișcare neașteptată, se putea retrage, fără ca Noah să afle vreodată că-l văzuse acolo. Și nici altcineva n-ar fi știut. Era practic singur, în toată maternitatea. Sora de gardă se afla în oficiu, dar era

dincolo de geam, întoarsă cu spatele.

Atunci, de ce nu-și asculta instinctele, să fugă? Mai târziu, Amanda deveni conștientă că-și pusese această întrebare. Pe moment, însă, mintea îi era goală de orice gânduri, incapabilă să judece rațional.

Ce căuta Noah acolo? Vechea întrebare cu privire la legătura dintre el și copil începu s-o sâcâie din nou.

Ca și cum ar fi simțit dintr-odată că nu mai era singur, Noah se răsuci în loc. Se priviră lung. În ochii lui se citea o tortură atât de crudă, încât Amanda își înăbuși un țipăt, clătinându-se pe picioare.

Apoi, la fel de repede cum apăruse, acea expresie se șterse. Asupra Amandei, însă, își făcuse efectul.

— Salut, spuse Noah, după ce-și drese glasul, nepărând stânjenit de faptul

că fusese surprins în maternitate, deși nu putea să nu știe cât de necaracteristic pentru el era un asemenea lucru. Sau fusese, mai bine zis.

— Bună, răspunse Amanda, cu o voce abia auzită.

Expresia lui Noah deveni posesivă.

— Ce te aduce aici?

— Și eu voiam să te întreb același lucru, replică ea, foindu-se în fața acelei priviri pe sub pleoapele lăsate. La naiba, n-avea dreptul să se uite așa la ea. Ba îl avea, dacă ținea seama de felul cum îl lăsase s-o molesteze în magazia de rufe.

Obrajii i se înroșiră, fapt care lui Noah nu-i scăpă. O privi lung, cu ochii îngustați.

Amanda fu prima care coborî ochii.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

— Voiam să fiu sigur că băiețelul e

bine.

Îl privi înclinând capul într-o parte.

— Eu tot nu înțeleg. Deci, cu riscul de a mă repeta, ce te atrage la copilul ăsta?

Nu-i venea să creadă cât de îndrăzneată era. Nu folosea la nimic, decât să-l facă să creadă că acțiunile lui erau importante pentru ea.

— E în legătură cu...

Noah se întrerupse, cu aceeași expresie chinuită întunecându-i ochii.

Îl așteptă, deloc dispusă să-l cruțe.

— Ascultă, sunt atâtea pe care vreau să ți le spun, dar nu e momentul.

— Te-ai căsătorit, Noah?

Cuvintele ei calme nimeriră drept la țintă. Noah deveni rigid.

— De unde-ai auzit asta?

— Are vreo importanță?

Își trecu o mână prin părul ud.

— Nu, cred că n-are.

— Și, e adevărat?

— Nu sunt căsătorit, Amanda.

— Mă rog, bine că măcar de umilința asta m-ai scutit.

— Fir-ar să fie...

Se întrerupse.

— Dacă-mi dai o șansă, îți explic totul.

— De parcă asta o să schimbe cu ceva situația.

— Eu speram că da.

— Ei bine, te-ai înșelat. Dar, în fond, ți-am mai spus-o.

— Deci, n-a mințit.

Amanda clipi din ochi.

— Cine?

— Bishop, răspunse Noah, încruntat.

— Ai vorbit cu Gordon?

— Mai degrabă el mi-a vorbit mie, replică el, pe un ton sarcastic.

În capul Amandei sună un semnal de alarmă.

— Stai, să ne înțelegem. Gordon ți-a spus ceva despre noi?

— A venit la mine în cabinet și, pe scurt, mi-a cerut să te las în pace.

Amanda îl privi nedumerită.

— N-am... începu ea, dar nu putu continua.

— Nu te necăji. N-a fost mare lucru.

— Pentru tine, poate, ripostă ea, cu aprindere.

— A spus că urmează să vă căsătoriți.

Întrerupându-se un moment, Noah făcu un pas spre ea.

— Așa este?

Al naibii Gordon! Stai numai până dădea de el. Cum îndrăznise să se ducă la

Noah și să-și declare drepturile, ca un om al cavernelor!? Și totuși, Amanda nu intenționa ca Noah să-i descopere nemulțumirea. Ridică sfidătoare capul.

— Și dacă ar fi?

— Atunci, faci o mare greșeală.

Râse, fără chef:

— Nu-mi vine să cred că spui asta. Aroganța ta nu contenește să mă uimească.

— Nu e aroganță.

— Nu vreau să purtăm discuția asta.

— Dar *purtăm* discuția asta.

— De ce te porți așa cu mine?

— Fiindcă încă mai țin... mai ținem amândoi unul la altul.

— Nu-mi mai tot arunca asta în față, bine? Nu-i adevărat!

— Trupul tău spune altceva.

Amanda trase aer în piept.

— Asta-i o lovitură sub centură.

— În momentul de față, sunt capabil de orice ca să te fac să mă ascuți.

— Am mai auzit povestea asta. N-am vrut s-o aud ieri și nu vreau s-o aud nici azi. Ai avut o șansă, Noah, și ți-ai bătut joc de ea.

— Rămân hotărât să spun ceea ce am de spus.

— E prea târziu. De ce nu poți accepta asta?

— Din același motiv din care nu accept să te măriți cu Nea Caisă ăla. Și știm amândoi care e motivul.

Fără a-i lua în seamă cuvintele, Amanda spuse:

— În curând plec.

— Din oraș?! exclamă Noah, parcă în panică.

— Nu, din spital. Gordon s-a oferit să

mă ajute la deschiderea clinicii private.

— Aha, deci așa stă treaba...

— Mhm, așa stă.

Noah se făcuse pământiu la față, dar nu mai discută. Dacă spunea încă ceva, Amanda nu știa cât timp ar mai fi rezistat. Jinduia să ajungă în brațele lui, dar mândria n-o lăsa. Îi nimicise încrederea, care era piatra de temelie a oricărei relații.

Nu voia decât să-l poată urî.

Înghițindu-și lacrimile, ieși în hol, unde își dădu seama că nu-i pusese nicio întrebare despre Randi. Simplul fapt că era un nesimțit lipsit de sensibilitate nu însemna că și ea trebuia să se poarte la fel.

Se întoarse.

— Melissa avea vreo veste despre Randi?

— Nnț, nicio vorbă, răspunse el scurt.

— Deci, care-i pasul următor?

— Poliția.

— Îmi pare rău. Voi continua să-i țin pumnii, să nu i se fi întâmplat nimic.

Interfonul alege tocmai acel moment, ca să urle:

— Paza la S.U! Doctor Jennings la S.U!

— Excelent, mormăi Amanda, grăbind pasul.

Noah o urmă imediat.

— Vin și eu cu tine!

Nu-l contrazise. N-ar fi folosit la nimic. Și-n plus, putea fi nevoie de el. N-avea de unde ști ce o aștepta acolo.

— La traume trei, doamnă doctor! o anunță Jerry peste câteva minute, când ea și Noah dădură colțul.

Ajungând în cameră, se opri atât de

brusc încât Noah se ciocni de ea. Abia fu conștientă de mâinile lui care o apucau de brațe ca s-o sprijine, la vederea scenei din fața ei.

— O, Doamne!

— Nu te mișca, ordonă Noah.

Un bărbat, sângerând abundant dintr-o rană la stomac, stătea în mijlocul târgii, cu ochii înnebuniți.

Surorile Roberts și Kent îl încadrau, încercând să discute rațional cu el.

— Vă previn! Nu vă apropiați de mine!

— Nu-mi vine să cred, murmură Amanda. Doi nebuni, în douăzeci și patru de ore – așa ceva nu se poate.

— Când Grand Springs e-n halul în care e, orice se poate, replică Noah, trecând pe lângă ea, pentru a înainta prudent în cameră.

Sora Kent se întoarse spre el, cu o ușurare vizibilă.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Amanda.

— Asta aş vrea şi eu să ştiu, spuse paznicul, intrând în cameră.

— Zăcea pe targă, începu să explice sora Keny, şi cu toate că gema de durere, ne-a dat voie să-i luăm sânge. Tocmai ne pregăteam să-i băgăm seringă...

— Când a luat-o razna, încheie Liz Roberts în locul ei.

— Cum vă numiţi? îl întrebă Noah pe rănit, stând într-o parte a lui, pe când paznicul trecea în cealaltă.

— Lăsaţi-mă-n pace!

— Nu vrem decât să vă ajutăm, continuă Noah, pe un ton calm, controlat. Daţi-mi mâna şi vă ajut să vă culcaţi.

— O să mă bateţi!

— Vai de mine. Nimeni n-o să vă facă

niciun rău. Suntem aici ca să vă ajutăm.
Vă rog, dați-mi mâna.

Amanda își ținu respirația, până când omul făcu ceea ce-i ceruse Noah. Vru să se apropie, dar Noah îi indică să stea pe loc.

— Acum ce-ar fi să vă culcați, ca să vă examinăm rana.

— Nu! strigă omul, întinzând mâna spre acul plin de sânge de pe tasă.

Noah se feri, dar nu destul de repede. Acul îl lovi – în partea interioară a brațului.

— Mama mă-tii! strigă el, furios.

Un moment, nimeni nu se mișcă. Toți erau încremeniți de groază. Apoi, se dezlănțui haosul. Paznicul sări asupra rănitului, în același timp cu Amanda și surorile.

După ce-l imobilizară, Amanda se concentrează asupra lui Noah, care scosese

acul înfipt în braț, cu chipul schimonosit de durere.

— O, Doamne, Noah...

Vocea i se stinse în tăcerea din cameră, când implicațiile incidentului își făcură efectul.

Continuând să-și țină brațul rănit, Noah o privi lung pe Amanda.

— Mai bine să-i ducem sângele la analiză. Repede!

Capitolul 24

Amanda asculta după vietul sirenelor. Când nu auzi nimic asemănător cu sunetul acela groaznic, își consultă pagerul, luă poșeta și umbrela și ieși pe ușa spitalului.

În sfârșit, liberă.

Se opri în ploaie, care se

transformase de-acum într-o ceață subțire, și trase adânc în piept aerul curat. În depărtare, un fulger îi atrase atenția. Ce păcat că acea parte a naturii era atât de fascinantă, dar și atât de periculoasă.

Însă, la o adică, primejdiile pândeau peste tot, își reaminti Amanda. Majoritatea erau de natură emoțională și provocate de ea însăși. Tremurând, Amanda porni cu pași nesiguri spre Honda și intră, fără a se fi ostenit să deschidă umbrela.

Spre casă.

Cedase insistențelor lui Carl de a pleca, dar numai după ce un alt medic de la S.U. Înfruntase intemperiiile, venind în ajutor. Totuși, nu abandonase fără luptă. Când Carl o împinsese cu mâinile lui spre ușă, începuse să protesteze.

— Pleacă! ordonase el. Imediat!

— Dar...

— Niciun dar! Mori pe picioare, ceea ce te face periculoasă.

— Mai întâi trebuie să aflu ceva.

— Poate să mai aștepte.

— Ba nu poate!

— Du-te!

Plecuse, dar nu din cauza ordinelor lui. Carl era un om cumsecade, iar Amanda știa cum să-l ia. Dacă n-ar fi avut nevoie de singurătate, pentru a-și calma sufletul agresat, nu l-ar fi luat în seamă.

Acum, se bucura că n-o făcuse.

Deși orașul era încă lipsit de curent electric, orientarea nu mai era imposibilă, cel puțin pentru Amanda. Faptul că ploaia era mai slabă redusese cât de cât gravitatea situației.

Totuși, multe familii și locuințe erau în ultimul hal, fără a mai pune la socoteală

și probleme asociate cu lipsa totală a energiei electrice. Numeroase case și autovehicule fuseseră distruse de ploaia torențială și alunecările de teren. Bunurile materiale puteau fi înlocuite. Tributul luat de la spiritul omenesc, nu. Mulți răniți n-aveau să-și mai revină niciodată, și nici unele aspecte ale orașului în sine. Locuitorii săi urmau să poarte mult timp cicatricile furtunii.

Amanda figura și ea pe această listă devictime, deși dintr-un alt motiv. Proprietățile ei scăpaseră neatinse, poate, dar nu și psihicul.

Își introduse mașina în garaj și, după ce intră în casa mică dar confortabilă pe care tocmai și-o cumpărase, avu impresia că nu mai putea face un pas. În viața ei nu mai fusese atât de frântă.

Nici atât de speriată - chiar și când

Noah îi spusese că o părăsea.

Deschizând sertarul din oficiu, Amanda scoase o lanternă mare și câteva lumânări. Nu peste mult, livingul era luminat de o văpaie roșiatică. Pentru timpul cât avea să stea acolo, această soluție improvizată era suficientă.

Privirea ei străbătu repede camera spațioasă, care cuprindea și alcovul pentru bucătărie și micul dejun, asigurându-se că toate erau într-adevăr intacte, că prin tavan nu se infiltra apa. Dar ușurarea firească în asemenea situații nu exista. Toată ființa ei era devorată de un singur gând.

Dacă...?

Nu. N-avea să se gândească la rezultatele analizelor lui Noah, nu acum. Mai întâi urma să facă un duș, să-și ia haine curate și, spera, să doarmă vreo

jumătate de oră. După aceea, avea să fie într-o formă mai bună pentru a înfrunta asemenea gânduri zdrobitoare.

Peste douăzeci de minute, se așeza pe canapea, cu picioarele strânse sub trup. În loc de a adormi, sorbea dintr-o ceașcă de cafea cu vanilie. Deși imboldul de a se întinde pe pernele înflorate ale canapelei, închizând ochii, era puternic, știa că așa ceva ar fi fost o pierdere de timp.

Chiar dacă reușea să închidă ochii, lucru de care se îndoia, n-avea să adoarmă. Minteă îi era frământată de Noah și de jocul cu „dar dacă”, care nu se mai termina.

De ce acceptase ordinul lui Carl? Dintr-odată, îi veni să-și dea singură un șut, pentru că părăsise incinta spitalului. Dacă Noah o căuta? Dacă avea nevoie de

ea?

Las-o baltă.

Cunoscându-l atât de bine pe Noah, știa că n-ar fi cerut nici ajutorul ei, nici pe al altcuiva. S-ar fi distanțat de toți, făcând numai ceea ce trebuia. Amanda își puse grăbită ceașca alături și se apucă de stomac. Îndoindu-se de mijloc, înfruntă un val de grețuri.

În acel moment, sună telefonul. Amanda tresări, apoi îl privi lung, pe secretaire-ul din partea opusă a camerei. Sun de trei ori, mai având un apel până s-ar fi declanșat robotul, când Amanda se apropie cu greu și ridică receptorul.

Își stăpâni un geamă. Era Gordon.

— Sper că nu dormeai.

— Nu dormeam.

— Am sunat la spital și nu mi-a venit să cred când mi-au spus că plecaseși

acasă.

— Nu pentru mult timp. Carl a insistat să plec.

— S-a-ntâmplat ceva ce nu-mi spui?

Îi auzi tonul alarmat și îl regretă. De fapt, regreta tot ceea ce privea relația lor.

— Nu, minți ea, fără pic de remușcare.

— Doar nebuniile obișnuite, așa-i?

— Așa-i, de-aia va și trebui să mă întorc.

Din receptor răsună un oftat profund.

— Acum? Trebuie să te întorci imediat?

— Nu în clipa asta, dar nici peste multă vreme.

— Speram să trec pe la tine.

Nu-i răspunse.

— Mi se pare că a trecut o veșnicie de când am mai stat și noi puțin împreună.

— Gordon, te rog, nu-ncepe să-ți plângi singur de milă.

— Așa mă faci să mă simt.

În glasul lui se simțea o tonalitate răzgâiată, care îi strepezea Amandei dinții, dându-i chef să trântască receptorul. Dar, știind cât de solicitat fusese și el, își stăpâni emoțiile.

— Am senzația că sunt dat la o parte. Și e extrem de neplăcut, mai ales când provine de la logodnica mea.

— *Nu* sunt logodnica ta, aruncă Amanda.

— Mă rog, practic ești.

Își stăpâni o replică tăioasă, spunând în schimb cât putea de calmă:

— În privința asta, nu-mi place că ai discutat cu Noah.

— Deci ți-a spus, hmm? comentă el, pe un ton amar. Se leagă.

— Nu ți-am promis niciodată că mă mărit cu tine, Gordon. Și o știi foarte bine.

Se lăsă o tăcere ostilă, cuvintele ei liniștite dar ferme părând să-și fi atins ținta. Și-l imagina ușor, roșu la chip și cu gura strânsă, căutând o ripostă potrivită.

— Ei, am vorbit și eu neîntrebat, spuse Gordon în cele din urmă, cu o undă defensivă în glas. Dar nu-mi vine să cred că l-ai iubit vreodată pe individul ăsta. Dacă are nevoie cineva de o lecție de bună creștere, el e omul.

Tăcu un moment.

— Slavă Domnului că nu mai face parte din viața ta.

Amanda își mușcă buza de jos, ca să nu-i tremure, înfuriată că viața i se încurcase atât de îngrozitor.

— Dacă n-ai nimic împotriva, aș vrea să discutăm altă dată despre asta. Acum

trebuie să mă duc.

Făcu o scurtă pauză.

— Și până atunci, te rog, abține-te să-
i mai spui cuiva că ne căsătorim.

— Bine, dacă așa vrei...

— Te sunt eu mai încolo, da?

Înainte de a apuca să-i răspundă,
închise și se grăbi spre lumânarea de
lângă fereastră. Tocmai se pregătea să
sufle în ea, când auzi soneria.

Amanda mai privi un moment flacăra
pâlpâitoare, apoi se îndreptă. Dacă era
Doris, avea s-o omoare. Cel mai probabil,
telefonase și ea la spital, aflând că
Amanda își luase o scurtă vacanță.

Merse cu pași mari la ușă, dar nu
deschise.

— Doris, tu ești?

— Nu, eu sunt.

Noah!

— Amanda, deschide-mi.

— Nu cred că...

— Ce naiba, hai că iar se-ntetește ploaia!

I se învârtea capul pe umeri.

— Tocmai mă pregăteam să plec înapoi la spital.

— Nu te rețin mult.

— E vorba de analize?

— Amanda! Doar nu te-aștepți să-ți răspund la asta prin ușă!

Dar nu voia nici să i-o spună între patru ochi, în casa ei. Totuși, fără a mai scoate o vorbă, trase de clanță și făcu un pas într-o parte, lăsându-l să treacă pe lângă ea.

— Vrei un prosop? îl întrebă, urmându-l în living, cu ochii spre hainele lui ude learcă. Umezindu-și buzele, își mută privirea.

— Nu, n-am nici pe dracu’.

Tonul lui repezit o făcu să ridice capul. Se priviră lung, conștienți amândoi de intimitatea și seriozitatea situației.

Pe Amanda o durea capul, în timp ce Noah arăta ca îngerul morții.

O, Doamne, dacă-i spunea că...

— A ieșit negativ.

În primul moment, nu fu sigură că auzise bine, atât de încet și ursuz vorbise, cu chipul extrem de concentrat. Noah păru să-și dea seama că nu înțelesese, căci repetă cuvintele.

Amanda simți că-i revenea sângele în obraji, odată cu o ușurare atât de profundă încât o slăbea până-n măduva oaselor.

— Slavă Domnului.

— Mare noroc am, c-am scăpat basma curată.

— Într-adevăr, răspunse ea cu voce îngroșată, nesigură.

— Și acum? întrebă Noah, ținându-o cu ochii lui albaștri.

— Acum... mă întorc la spital.

— Avem de vorbit.

— Ți-am spus, n-avem...

— Măcar o dată, fă-ne amândurora un pustiu de bine și nu te mai minți pe tine însăși.

Gura îi tremura de emoție.

— Și nici pe mine.

Amanda își cuprinse trupul cu brațele.

— Te rog, nu pot... să fac asta.

— Ce să faci? o întrebă el, cu ochi rugători.

— Știi bine ce.

— Să mă primești înapoi în viața ta?

— Da.

— N-am putea să stăm jos?

— Trebuie să mă întorc la spital, repetă ea, în timp ce i se accelera respirația.

— I-am spus lui Carl să nu te mai aștepte.

Buzele Amandei se răsfrânseră cu înverșunare. Clătină din cap.

— Aroganța ta nu încetează niciun moment să mă uimească.

— Ai încredere-n mi...

Amanda îl întrerupse, izbucnind în râs – un râs ascutit, gol.

— Încredere? Hai c-asta-i bună. E ultimul lucru pe care l-aș face.

— O merit, știu, răspunse Noah, așezându-se pe canapea.

Neputincioasă, îl privi cum își întindea în fața lui picioarele lungi, făcând să i se strângă blugii peste zona pubisului.

Amanda își feri privirea, deși știa că Noah îi observase roșeața fierbinte din obraji.

— Amanda! strigă el, cu un glas chinuit.

— Indiferent de ceea ce simt, n-ai să pleci, nu-i așa?

— Așa e.

Amanda se duse la fereastră, rămânând cu spatele spre el, mai mult ca să se apere. Îi era atât de greu, abia-și mai stăpânea lacrimile. De ce trebuise să se întoarcă și s-o chinuiască așa? Dintr-odată, îi veni să urle revoltată pe nedreptatea întregii situații.

Numai de l-ar fi iubit pe Gordon. Dar nu-l iubea și niciodată n-avea să-l iubească. *Fiindcă niciodată nu încetase să-l iubească pe Noah.* Deși genunchii i se îndoiau sub povara acestei mărturisiri, rezistă. Printr-un efort de voință, rămase

în picioare, dreaptă.

— Amanda, niciodată nu te voi mai face să suferi.

Amanda scoase un zgomot deloc elegant.

— Nici mie nu mi-e ușor, să știi, spuse el, pe un ton dur.

— Și crezi că asta mă încălzește cu ceva?

Nu-i răspunse.

— Aș putea să plec, să te părăsesc și eu, spuse ea, tot fără să se întoarcă.

— Ai putea.

— Și nu m-ai opri?

— Nu.

Amanda plecă de la fereastră, îndreptându-se spre canapea, unde se așeză la celălalt capăt, știind că era mai bine să lase în urmă tot acel chin. Cumva, avea s-o scoată la capăt, la fel cum făcuse

și în alte cazuri.

Și, într-adevăr, așa era cel mai bine. Exista și posibilitatea de a nu pleca de la Vanderbilt, la urma urmei. Iar dacă pleca, putea dori să se întoarcă la un moment dat. Pentru ca așa ceva să fie posibil, trebuia să pună punct acestei „situații” cu Noah. Faptul că-l revăzuse, că-l atinsese din nou, că îl *sărutase*, făcuseră ca acest lucru să devină obligatoriu.

Sosise ziua răfuielilor.

— Te-ascult. Zi ce ai de spus.

Capitolul 25

— Nu e o poveste frumoasă.

— Nici nu mă așteptam.

— Și nici scurtă nu e.

Amanda simțea frustrarea crescându-

i. Pesemne își ieșise din minți, că îndura o asemenea tortură. La ce-i folosea? Oricât de mult continua să-l iubească pe Noah, punțile rupte dintre ei n-aveau să mai poată fi drese niciodată.

— Dacă-mi ceri să închid pagerul, las-o baltă, aproape că se răsti ea.

— Nu-ți prea pot cere un lucru pe care nici eu nu-l pot face.

— Atunci, cred c-ar fi mai bine să începi să vorbești.

— Speram...

— Noah, te rog, zi ce ai de spus, și pe urmă...

Ezită.

— Să ies afară, completă el, cu glas aspru. Asta voiai să spui, dar n-ai făcut-o.

Vorbea simplu, declarând un fapt.

Amanda nu răspunse nimic. Ce-ar fi fost de spus?

— Bine, cum vrei tu.

Tăcu un moment, încruntat.

— Într-o seară, târziu, acum vreun an și trei luni, la ușa mea a bătut o femeie.

„Aoleu”, își spuse Amanda, „asta era. A fost - *este* - căsătorit”. Deveni rigidă, pregătindu-se pentru lovitura de grație, cu speranța că așa avea să se apere întrucâtva de efectul ei distrugător.

— O veche dragoste, fără îndoială.

Era clar că Noah îi citea durerea pe față - în fond, Amanda știa că se oglindea vizibil, expusă tuturor. Slavă Domnului că nu se mai uita nimeni. Deja suferise destule umilințe din vina acestui om. Dacă reușea să se impună, ceea ce-i spunea acum n-avea să se afle niciodată în afara acelor patru pereți.

— E o descriere adecvată, spuse Noah.

— Deci, ești căsătorit.

Înăuntrul ei, lacrimile curgeau în tăcere.

— Nu, *nu* sunt căsătorit.

Pupilele Amandei se dilatară și înălță capul, pentru a-l privi drept în ochi.

— Dar ai fost.

— Lasă-mă doar să-ți explic, vrei? Îi ceru el, surprinzător de ponderat. Îți dau cuvântul meu că nu voi omite nimic.

Amanda dădu din cap, simțind cum veninul începea să i se răspândească prin trup ca un cancer.

— Când a apărut... Tessa la ușa mea, am simțit că intrasem rău la apă. Nu știam de ce, sau cum, dar mi-o spunea intuiția. Întotdeauna am încredere în ea.

Glasul îi era la fel de mohorât ca și chipul.

— Unde... și când te-ai încurcat cu

această femeie... cu această Tessa?

Amanda nu voia să știe, dar totuși îl întreba. O parte perversă a ei era hotărâtă să dezgroape toți morții, pentru a-i îngropa apoi din nou, o dată pentru totdeauna.

— La o convenție medicală. Ne-a prezentat un amic, și ne-am amoretat. Era drăguță și plină de energie.

Se opri, cu obrazii palizi năpădiți dintr-odată de roșeață.

— Și s-a repezit la mine ca o căpiată.

— Oare de ce nu mă surprinde lucrul ăsta? comentă Amanda, pe un ton tăios.

— Tu n-ai făcut-o în niciun caz.

Clipi din ochi, fără să înțeleagă acea întorsătură neașteptată.

— Asta ce-ar vrea să însemne?

— M-ai ignorat discret.

Amanda vru să răspundă ceva, dar

Noah vorbi mai departe:

— Din primul moment când te-am cunoscut la spital, mi-ai trezit interesul.

— Serios?

— Absolut.

— Aveai un mod atraniu de a ți-l arăta.

— Ce naiba, tu erai cea care se purta ca și cum n-aș fi existat.

Amanda își lăsă capul în piept, încercând să înțeleagă ceea ce-i spunea.

— Să ne înțelegem, zise ea, ridicând privirea. Te interesam, dar susții că nu reacționez?

— Exact asta vreau să spun. Erai distantă și intangibilă.

În ochii lui se aprinse pe neașteptate o văpaie fierbinte și, un moment, irișii albaștri-închiși se ciocniră cu cei albaștri-deschiși.

— Dar mă înșelam amarnic. Niciodată n-am cunoscut o femeie căreia să-i placă mai mult decât ție să facă dragoste.

— Termină, Noah! Știu ce încerci și n-o să-ți meargă.

Noah se albi din nou la față.

— Ai dreptate. Iartă-mă.

— Continuă, spuse ea scurt, nemafiind sigură cât putea să îndure jocul. Ca prin minune, nu sunau nici telefonul, nici pagerul.

— Mai întâi, trebuie să revin puțin în urmă.

Tăcu stânjenit câteva momente.

— După ce m-am întors acasă de la convenția aia, am început să ne întâlnim, îți amintești?

— Sigur că-mi amintesc.

— Și ne-am îndrăgostit. Iar peste

numai trei luni, plănuiam nunta.

Amanda închise ochii, înfruntându-și amețeala tot mai puternică. Când îi deschise, privirea lui Noah era caldă și pătrunzătoare. Simți că jinduia s-o ia în brațe. Și ea o dorea, așa să-i ajute Dumnezeu. Totuși, dacă încerca măcar s-o atingă, i-ar fi dat una. Jura c-avea s-o facă.

— Noah, te rog, n-o mai lungi.

— Între timp, numai pe tine ajunsesem să te doresc, numai la tine mă gândeam, zi și noapte.

O nouă pauză.

— Apoi, cu câteva luni înainte de ziua nunții noastre, a apărut Tessa.

— Era... era însărcinată. Așa e?

— Așa e.

Deși Amanda se crezuse pregătită pentru această lovitură, cu trupul încordat și dur ca un bloc de ciment, nu era. *Un*

copil! Noah avea un copil. Copilul alteia!
Nu putea să înțeleagă și nici nu voia.

Ceea ce dorea era să-l atace fizic și verbal, lucru care o oripila și o umplea de rușine. Dar nu se mișca, fiind prea inertă, prea secătuită și prea îndurerată.

— Amanda...

Glasul lui Noah părea să răsună din afara lui însuși.

— La dracu'! mormăi el, chinuit. Mi-e așa de greu.

— A, nu te opri. Spune până la capăt, neapărat, povestea asta sordidă.

Fălcile i se strânseseră, iar ridurile posace din jurul gurii i se adânciră. Continuă, totuși:

— Știam că spunea adevărul.

— Știai că era copilul tău.

Încă o declarație seacă a unui fapt.

— Da.

Tăcere.

Nu-l întrebă de ce. Nu voia să știe. În plus, cu ajutorul analizelor sangvine și de A.D.N., parternitatea se putea stabili ușor. Nu-l întrebă nici cum de putuse fi atât de neglijent și nu folosisese niciun mijloc contraceptiv.

— Nu voi nega că știrea m-a lovit în moalele capului. Și n-am să neg nici că fusesem un prost nenorocit, crezând-o pe cuvânt că lua anticoncepționale.

— Nu-s sigură că vreau să mai aud și alte detalii naturaliste, replică Amanda, într-o șoaptă forțată.

— Eu sunt sigur că nu vrei. Dar mi-am dat cuvântul că-ți voi spune totul, ca să lămurim clar ce s-a întâmplat.

— Ceea ce ar fi trebuit să faci din capul locului.

— Mi-era frică să nu te pierd.

— M-ai pierdut oricum.

— Și am regretat asta în fiecare zi din viața mea.

Pulsul îi palpita într-un anumit loc de sub beregată.

— Nu știu ce te-aștepți să spun.

— Nimic. Continuă doar să mă ascuți.

Amanda își mușcă buzele.

— Am vrut să procedez corect. Nu voiam s-o las în noapte și ceață, ca să zic așa. Dar *nici* să mă însor cu ea nu doream. Ideea îmi repugna.

Tăcu câteva momente, cu ochii din nou plini de mâhnire.

— Mai ales de vreme ce mă îndrăgostisem de tine până peste cap.

— Noah...

— Nu, trebuie să spun totul.

Deși era pe cale să-i cerșească, în

glasul lui se simțea o notă rugătoare pe care Amanda n-o mai auzise niciodată. Dar nu era drept, urla inima ei. Gândul că Noah se însurase cu altă femeie și îi făcuse un copil îi sfârteca măruntaiele cu satârul de măcelărie.

— Știu că ți-e greu.

— Puțin spus.

Își simțea toate extremitățile reci ca gheața.

— Am analizat toate variantele care mi-ar fi dat posibilitatea să-mi onorez responsabilitățile atât față de ea, cât și față de tine, și credeam că găsisem soluția, când...

Se întrerupse, cu ochii adânciți în cap.

— Și pe urmă? întrebă ea, deși inima îi bătea cu intermitențe.

— A suferit un atac de apoplexie.

Amanda rămase cu gura căscată.

— De apoplexie.

— Apoplexie, repetă el. Atunci, am știut că nu aveam de ales. Trebuia să am grijă de ea și de copil.

— Și te-ai hotărât să te însori cu ea?

Noah dădu din cap.

— Am cerut un concediu fără plată și m-am mutat la Boulder, unde m-am angajat la un spital. Nu peste mult, am oficiat discret o căsătorie civilă.

— Înțeleg...

— Nu trebuia să mă însor cu ea, dar mă simțeam obligat.

— Ești sigur că n-o... iubeai? întrebă Amanda, fără a ști nici ea cum reușea să rostească acele cuvinte îngrozitoare.

Trupul lui Noah se încordă.

— Cum mă poți întreba așa ceva?

— Având în vedere tot ceea ce-i spui,

cum aş putea să *nu* te întreb?

— Niciunul dintre noi nu-l iubea pe celălalt. Dar amândoi eram hotărâți să ajungem la o soluție pentru binele copilului.

Inima Amandei se zbătea în gât.

— Te iubeam pe tine, fir-aș al naibii, numai pe tine.

— Un motiv în plus ca să-mi fi mărturisit adevărul.

— Nu puteam.

— De ce?

— Ca să fiu sincer, n-aveam curaj.

Amanda clătină din cap.

— Nu ține.

— Și, cum am mai spus, nu voiam să te pierd, știind ce păreri aveai despre trădare.

— A, deci acum e vina mea.

— La naiba, nu asta voiam să zic. De

câte ori nu mi-ai spus cât detestai faptul că proveneai dintr-o familie destrămată, cât detestai faptul că amândoi părinții tăi se recăsătoriseră de atâtea ori?

— Și ce-are a face asta cu situația noastră?

— În ceea ce mă privește pe mine, are enorm de-a face. Mi-ai mai spus și cum te simțeai folosită, pentru că a trebuit să-ți crești trei dintre frați și surori.

— Nu neg, dar...

— Ai spus foarte clar că pe tații care-și părăsesc copiii îi consideri nipte scursori – inclusiv pe al tău.

— Recunosc că abandonul tatălui meu mi-a lăsat răni în suflet și m-a urmărit toată viața, dar ăsta nu era un motiv ca să nu mi te confesezi.

— Mie mi s-a părut un motiv al naibii de serios.

— Ei bine, te-ai înșelat.

— Dacă nu mă căsătoream cu Tessa, te-ai fi pomenit cu copilul altei femei pe cap, fie și doar în parte. Nu-ți puteam face una ca asta.

— Nu tu aveai căderea să hotărăști.

Vorbea la pereți. Noah continuă, ca un tăvălug de neoprit.

— Dar, mai mult decât atât, m-am temut că aveai să încetezi pe loc să mă mai iubești, că m-ai fi trimis la toți dracii.

Amanda sări în picioare, privindu-l furioasă.

— Cum îndrăznești să-ți închipui ce-aș fi simțit sau aș fi spus eu?

— N-am făcut decât...

— Ai ales calea lașității!

— Nu-i adevărat!

— Ba da!

Se mai priviră câteva clipe, aruncând

flăcări din ochi, apoi Noah înjură înăbușit.

— Bine, atunci ce-ai fi făcut?

— Ce mai contează acum? E prea târziu. Trebuia să ai încredere în mine.

— La naiba, crezi că nu mi-am dat seama?

— Unde e... ea? întrebă Amanda, așezându-se la loc pe capătul canapelei. Soția ta, vreau să zic.

— A murit.

Trecură câteva momente, ca o tortură.

— A murit...? repetă Amanda, stupefiată.

Noah își rezemă capul de spătar, fără să răspundă.

— Noah?

O privi, apoi spuse cu glas pierdut:

— A decedat la nașterea fiului nostru.

— O, Doamne, îmi pare rău.

Ochii lui erau ca două pietre negre.

— Simțeam că era vina mea. Fiindcă n-o iubisem. Fiindcă detestasem căsătoria cu ea. Aveam senzația că așa, într-un fel, îi cauzasem moartea.

— Dar știai că nu era adevărat.

— Acum știi, însă atunci sentimentul de vinovăție îmi tulbura mințile.

— Copilul e la părinții ei?

— Nu. A murit și el.

Amanda își duse ambele mâini la gură, ca să nu țipe.

Noah o privea drept în față, palid, înghițind cu greutate. Amanda se strădui să nu se ducă la el, pentru a-l cuprinde în brațe, strângându-l la piept. Știa că asta ar fi vrut și jinduia la rândul ei să facă același lucru. Dar nu putea. O ținea pe loc ceva dinlăuntrul ei, greu de identificat.

— Ce s-a... întâmplat?

— Nici nu prea știi. A trăit câteva ore...

Noah nu mai continuă, și nici Amanda nu-l încurajă să vorbească.

— Acum înțeles de ce erai atât de captivat de nașterea de-aseară, atât de preocupat, spuse ea, vorbind mai mult de una singură.

El, însă, răspunse:

— Ai dreptate. Mă tot gândeam la Joseph...

Se întrerupse din nou, cu un zâmbet trist, după care adăugă:

— Așa îl chema.

Amandei i se frângea inima, pentru Noah și pentru ea însăși, dar tot nu putea să se clintească. Nu-l putea consola, când și ea avea nevoie de o consolare.

— E un nume frumos, șopti.

Noah o privi cu o expresie

sfâșietoare, tocmai când pagerul începu să sune.

— Lasă-l, te rog, îi ceru el.

Amanda își linse buzele uscate, se uită spre telefon, apoi din nou la Noah.

Capitolul 26

— Nu... pot, se bâlbâi Amanda. Știi și tu asta.

— Așa e, sigur că nu poți.

Și totuși, nu porni spre ușă. Discuția încă nu se încheiase și, cu toate că era prinsă într-o dilemă – să stea pe loc sau să fugă – trebuia să compartimenteze relația dintre ei. Dar orice prelungire a agoniei sufletești ar fi fost de nesuportat.

— N-am să susțin că nu sunt șocată de ceea ce mi-ai spus, rosti ea într-un

târziu, privindu-i chipul hăituit.

— Dar...

Amanda păli, uitând că Noah avea neliniștitoarea facultate de a-i citi gândurile.

— Dar sunt prea multe dintr-odată.

— Deci, vrei să spui că mai ai nevoie de timp?

Îi distinse speranța din voce, dar nu putu să nu i-o zădărnicească.

— Mă tem că nu e atât de simplu.

— Ba este.

— Ba nu este, insistă ea. Nu-s sigură că doar de timp am nevoie.

— Te doresc înapoi, Amanda. Nu ți-o ascund.

— Noah.

Traversând camera, Noah se opri în fața ei.

— Și știu că mă dorești și tu, spuse

el, cu glas îngroșat.

Amanda se retrase. Nu putea gândi, mai ales când el era atât de aproape, când tot trupul o dureau de dorință, când știa că și el simțea același lucru. Era conștientă de fierbințeala care iradia din ochii lui.

— Iubirea și dorința sunt două lucruri total diferite, spuse ea, cu o deznădejde pe care nu și-o putea învinge.

— Nu și în cazul nostru, replică Noah, mângâindu-i cu un deget obrazul. La noi, ele merg mână-n mână, așa cum se și cuvine.

Gura Amandei se uscă.

— Nu-i adevărat.

— Ce nu-i adevărat? șopti el, parcurgând din nou distanța care-i despărțea.

— Nu... nu știu.

Pe neaunțate, îi apucă mâna

nesigură și și-o depuse peste erecție. Amanda deveni rigidă, ca și cum ar fi străbătut-o un șoc electric.

— Ba uite că știi.

Vobea pe un ton la fel de senzual, pe cât de rugători îi erau ochii.

Amanda își smulse mâna, deși faptul era consimat. Luase foc toată pe dinăuntru și-i tremurau picioarele. Totuși, își găsi curajul de a face ceea ce știa că trebuia.

— Termină, Noah. Încetează în clipa asta!

Schimbarea bruscă a atmosferei emoționale păru să-l descumpăească. Scoase un oftat adânc, cu fălcile palpitându-i spasmodic.

Acea fracțiune de secundă îi oferì Amandei prilejul de a se retrage la o distanță sigură. Îl privi de lângă ușă, pregătită să înfrunte expresia lezată și

abătută care părea să-l îmbătrânească dintr-odată cu câțiva ani.

— Ce să încetez, Amanda? Să încetez să te mai iubesc?

Mâna Amandei strânse clanța atât de tare, încât fu sigură că aveau să-i crape falangele.

— Nu știu! strigă ea. Nu e... nu-i așa de simplu.

— Să ierți? Asta încerci că spui?

— Da, așa cred.

Făcu o pauză ca să-și dreagă vocea, care era înecată de lacrimi.

— Dumnezeuule, Noah, ai fost însurat cu o altă femeie, care ți-a făcut un copil.

În cameră se lăsă o tăcere de moarte.

— Dar n-am încetat nicio clipă să te iubesc.

— Și crezi că asta le dreg pe toate?

— Nu, fir-ar să fie, nu cred așa ceva,

exclamă el, fără a încerca să-și ascundă exasperarea. În viață avem de ales între alb și negru, cel puțin când elimini toate aspectele neesențiale, ca în cazul meu.

Fruntea Amandei se brăzdă, îngândurată.

— Sau, cel puțin, așa credeați.

— Din nou, recunosc că am încurcat lucrurile. Dar nu pot decât să-mi pun capăt zilelor – sau să merg înainte.

— Nu neapărat cu mine.

Noah tresări ca și cum l-ar fi palmuit.

— Trebuia să ai încredere în mine, Noah. De câte ori vrei să ți-o spun?

— Știu, dar asta nu poate desface ce s-a făcut. Tot ce pot e să-ți cer iertare, să-ți cer să ai din nou încredere în mine.

Încredere.

Iarăși acest cuvânt, își spuse Amanda. Un cuvânt care stătuse

întotdeauna în fruntea listei sale de priorități, un cuvânt pe care Noah îl luase în deșert, odată cu inima ei.

— Să am...

Nu putu continua. Cuvintele refuzau să se formeze. Coborî privirea, apoi o ridică din nou.

Expresia de pe chipul lui îi tăie respirația. Noah arăta ca și cum l-ar fi lovit în timp ce era căzut la pământ. Avea chipul crispat, chinuit, de o culoare verzuie. Amanda fu cât pe ce să se repeadă spre el, lăsând de izbeliște toate consecințele.

N-o făcu.

Miza era prea mare. Dacă și când avea să se înoarcă la Noah, trebuia să fie sigură că decizia ei era animată de încredere iubitoare, nu de poftă sexuală.

— Atunci, cred că mai vorbim, spuse

el, pe un ton abătut.

— Poți rămâne aici cât vrei, șopti Amanda, în aceeași stare. Numai ai grijă să închizi ușa în urma ta.

— Mda, sigur.

Mai stătu pe loc un moment, nedorind să plece, dar știind și de data asta că nu avea de ales.

Cumva, Amanda rezistă și în noaptea de sâmbătă spre duminică, sleită la limită. Deși în S.U. Mai sosiră câțiva pacienți, niciunul nu era în stare gravă. Îi putu trata pe toți, cu ajutorul surorilor.

Amanda era convinsă că Noah se întorsese în spital, dar de vreme ce nu-l văzuse, nu putea fi sigură. Malcolm Riley revenise, dar numai ca să mai câștige câteva bile albe pentru postul de șef. Amanda nu se îndoia. Totuși, prezența lui

îl mai degreva pe Noah de sarcini.

Nu voia să se gândească la Noah acum, când mintea îi era atât de amortită. Dacă ar fi fost după ea, s-ar fi așezat pe loc, cu capul rezemat pe brațe, și ar fi adormit.

— Sper că plecați cât de curând acasă, remarcă Liz. Altfel, va trebui să vă internăm într-unul din saloanele astea. Diagnostic: extenuare.

Amanda fu nevoită să facă un efort pentru a răspunde:

— S-ar putea să nu fie rea ideea.

Liz își arcui o sprânceană.

— Înseamnă că sunteți moartă pe picioare, dacă-mi dați dreptate.

— Și tu cum oi fi?

— Nu știu de ce, pe mine nu mă doare nimic, replică Liz, cu un zâmbet. Și nici n-am pus piciorul în vreun bar, nici n-

am prizat nimic.

De astă dată, Amanda zâmbi.

— Acum, că tot ai adus vorba...

— Hai, mai lăsați-mă.

— Exact asta am să fac, numai că nu suport să mă duc acasă când nu am lumină. Lumânările mele sunt pe terminate.

— Lăsați-le-ncolo de lumânări.

— Hmm?

— Mai bine aruncați o privire afară, îi spuse Liz, arătând cu capul spre fereastră.

— Să fie lumină, cită Amanda, încercând să afișeze o emoție silită.

— Și a fost lumină, încheie Liz, bătând din palme.

Amanda se uită la ceas.

— E duminică, ora șase fix dimineața, ca să fim exacti.

— Cât o fi, răspunse Amanda, eu mă

duc acasă. Și sper să faci și tu același lucru.

— Nici să nu vă îndoiiți. Dar mai întât o sun pe Karen, ca să văd dacă are vreo veste despre Victoria.

Amanda se încruntă, regretând că nu luase ea inițiativa.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Liz spuse:

— Nu vă faceți probleme. Ați avut destule pe cap, cu vârf și-ndesat.

— Știu, dar tot îngrozior mă simt. Dacă e tot dispărută, Karen și Cassidy trec printr-un adevărat infern.

— Sunt sigură.

— Dacă afli ceva ce-ar fi cazul să știi și tu, continuă Amanda, sună-mă acasă.

— Vă promit.

Peste un sfert de oră, după ce dezbrăcase încă un halat plin de sânge și

se spălase, Amanda ieși din cabinet. Deși mai avea mult până să revină la normal, ultimele două zile redefinind termenul *muncă*, se simțea mai bine – cel puțin pe plan fizic.

La nivel mintal, o păștea cămașa de forță. Nu știa dacă avea să mai fie vreodată întreagă la cap. În treizeci și șase de ore, viața ei se întorsese pe dos. Nici urmă de persoana mulțumită și împăcată care venise vineri seara la serviciu. În locul ei se afla o femeie buimacă și scăpată de sub control, care voia să facă același lucru pe care-l făcuse Randi Howell – să plece din oraș.

În loc de a porni spre portiera mașinii, Amandei îi veni pe neașteptate altă idee. Se răsuci în loc, îndreptându-se către capelă.

Un moment, stătu în ușă, privind cu

uimire frumusețea nepretențioasă a interiorului, în liniștea dimineții de duminică. Mergea la biserică oricând putea, dar programul ei nu-i lăsa prea mult timp. Prin urmare, folosea în scopul reculegerii capela spitalului.

După ce privi vitraliul înalt până-n tavan, se așează într-o strană și înălță imediat o rugăciune de mulțumire pentru că partea cea mai rea a vremii și a cazurilor de la S.U. Trecuse. Mai spuse o rugăciune și pentru colega ei, Karen Sloane, a cărei fiică încă nu fusese găsită.

Apoi, respiră de câteva ori adânc, regulat, pentru a-și calma bătaile inimii. Până se așezase, nu-și dăduse seama cât de surescitată era.

Fals, își spuse Amanda. Fusese surescitată tot timpul, de când îl revăzuse pe Noah, în hol, cu aproape treizeci și șase

de ore în urmă. Char și acum, dacă n-ar fi stat jos, gândul la el și la cele întâmplute între ei probabil că ar fi doborât-o în genunchi.

La asta, se cutremură din cap până-n picioare, neputând uita expresia aceea chinută de pe chipul lui. Nu încetase să-l iubească niciun moment. Era gata s-o recunoască. Dacă-i punea această întrebare, nu l-ar fi mințit.

Va să zică, lui Noah îi reușise lucrul despre care ea jurase că era imposibil. Revenise cu forța în viața ei și-i redeșteptase dragostea. Și totuși, dragostea nu le putea rezolva pe toate, nu?

Dintr-odată, Amanda întoarse capul, privind prin capelă. Descoperind că era singură, se simți mai ușurată; se temea că și-ar fi putut descărca frustrarea prin viu

grai.

Gordon.

Care mai era acum locul lui în viața ei? Avusese vreodată un loc acolo? Sau, poate, Amanda tocmai făcuse un lucru crud și nedrept? îl folosise ca înlocuitor, până reușea să-l uite pe Noah?

Nu.

Deși știa că nu-l iubea pe Gordon cu pasiunea și devotamentul pe care le merita, crezuse totuși că alături de el ar fi putut duce o viață fericită și stabilă. Acum, știa adevărul. Ar fi fost o minciună față de amândoi – ei lipsindu-i pasiunea după care jinduia, iar lui, iubirea pe care o merita.

Fără iubire și pasiune, s-ar fi mulțumit cu un compromis, cum făcuse aproape toată viața. Ei bine, nu mai era cazul. Știa ce însemna să aibă o viață proprie, să fie independentă, să fie

necesară pentru ceea ce reprezenta ea însăși. Vizita la capelă o ajutase să-și restabilească perspectivele, să-și regăsească stabilitatea, cu o singură excepție.

Noah.

Încă nu știa ce-ar fi putut face cu el.

De un lucru era sigură – nu se putea mărita cu Gordon. Trebuia să i-o spună. Nu putea să mai aștepte. Deși se îngrozea de răscolirea emoțională la care această sarcină i-ar fi supus sufletul deja răvășit, era datoare s-o facă.

Ieșind din strană, Amanda mai admiră un moment frumusețea altarului, rugându-se să-și regăsească liniștea.

Nu reuși. Liniștea o ocolea.

Și totuși, nu ezită niciun moment. Porni spre partea din spate a capelei, unde era masa cu telefonul. După ce inspiră

adânc, ridică receptorul și formă un număr.

Peste câteva momente, spuse:

— Bună, Gordon, eu sunt. Poți veni până la capela spitalului? Avem de vorbit.

Capitolul 27

Noah se aștepta ca pieptul să-i pocnească în orice moment. Făcea jogging de o oră, urcând și coborând dealurile. Faptul că pe jos era ud și trebuia să fie atent cum călca nu-l ajuta cu nimic. Această obstrucție îi solicita nu numai picioarele, ci și inima. Obligația de a fi atent nu făcea parte dintre scopurile unei alergări sănătoase. Fuga era un exercițiu fizic care, în mod normal, nu-i cerea să-și pună și mintea la contribuție.

În dimineața asta, însă, oricât era de tulburat, trebuia să-și folosească toate facultățile, dându-și seama că dacă se lovea la braț sau la mână, într-o căzătură, nu mai putea să opereze. Ar fi fost scos din uz.

Ce naiba, încă de pe-acum era scos din circulație.

Noah încetini fuga, mergând aproape la pas, înainte de a ridica privirea spre cer. Slavă Domnului că ploaia încetase, iar orașul nu mai era cufundat în întuneric. Trăise câteva furtuni îngrozitoare, dar asta le pusese capac la toate.

Dacă o mai ținea așa câteva zile, s-ar fi putut ca Grand Springs să nu supraviețuiască măcelului. Din mers, cu o strângere de inimă, Noah contempla distrugerile ce-l înconjura. Niciunul dintre lucrurile lui nu avusese de suferit -

poate, fiindcă locuia într-un condomeniu. Casa mamei lui rămăsese de asemenea intactă. Multe altele nu avuseseră același noroc. Vânturile biciuitoare și ploaia torențială smulseseră acoperișuri, spărseseră geamuri și dărâamseră panouri, pentru a nu mai adăuga și avariile alunecărilor de teren.

Dar toate acestea puteau fi remediate. Cele câteva victime omenești rezultate direct sau indirect de pe urma haosului erau de neînlocuit. Noah nu pierduse pe nimeni și nimic, sau cel puțin așa spera, își spuse el amintindu-și de Randi, ceea ce făcu să-l străbată un fior care nu avea nicio legătură cu vremea.

Până acum, nu se primise nicio veste de la sora lui. Vorbise cu Melissa în seara trecută, și nici starea ei de spirit nu se îmbunătățise. Ba chiar, devenise și mai

agitată cu el, ceea ce era în regulă.

În împrejurările date, nu-l deranja să fie folosit ca sac de box. O merita cu vârf și-ndesat. Dar, în fond, Randi își hotărâse singură calea în viață, iar el trebuia să și-o hotărască pe a lui.

Totuși, ținea la sentimentele Melissei. Iar dacă n-ar fi fost înconjurată de prieteni și vecini, Noah ar fi făcut eforturi mai mari pentru a-i fi alături. Își iubea mama, dar n-avea de gând să se lase manipulat de ea, când era vorba de serviciu sau de Amanda.

Tresări vizibil, ca și cum l-ar fi împuns cineva cu o țepușă fierbinte. De fiecare dată când se gândea la Amanda, îi venea să-și pună capăt zilelor. De-asta își săltase trupul din pat, încercând să scape de chinuri cu ajutorul alergăturii.

Nu reușise.

Fizic, era epuizat, nici vorbă, dar gândurile îi erau la fel de frenetice ca oricând. Intenționase să-i spună multe lucruri pe care nu le spusese. Cuvintele sfârșiseră încurcate, în capul lui și pe limbă.

Jinduse să-i spună cât de mult o iubea, să-i *arate*. Deși își deschisese sufletul în fața ei, spunându-i lucruri ce care niciodată nu le-ar fi dezvăluit altui suflet de om, nici chiar mamei sau surorii lui, toate acestea avuseseră un efect de bumerang.

În pofida oricăror eforturi, o pierduse pentru a doua oară. Dar Amanda avea toate motivele să nu-l ierte. Avusese încredere în el și, pe toți sfinții, îi trădase încrederea. Dacă situația ar fi stat invers, Noah n-ar fi dat pe ea nicio ceapă degerată.

Refuzul îl ustura.

Acum o știa. Știa ce simțise Amanda, când el îi spusese că n-o putea lua de soție. Curaj, găină, că te tai.

La dracu’.

Trebuia să înceteze. Trebuia să-și controleze emoțiile fragmentate. Dar cum să reușească? Să plece din oraș? Să părăsească spitalul Vanderbilt? Mai avea aceste posibilități. De fapt, deveneau din clipă-n clipă tot mai atrăgătoare.

Ideea de a o vedea împreună cu Gordon îi făcea gerață. Iar gândul că Gordon își permitea cu trupul îi orice făcuse și el îl scotea din minți.

Amanda era *a lui*. Dintotdeauna fusese și întotdeauna avea să fie. Greșit, Howell. Într-un mod plăcut, ți-a spus să cânti la altă masă.

Își zări condomeniul și, hotărând că

se pedepsise destul pentru o singură zi, intră și nu se opri decât sub duș.

Însă nici chiar acolo, biciuit de stropii reci și înțepători, nu simți nicio ușurare. Își dorea ca Amanda să fi fost cu el, a-i spele trupul cu gura și limba ei, nu cu săpun. Junghiul de durere din abdomen nu lipsi mult să-l doboare. Totuși, nu putea alunga imaginea amândurora, lingându-și pe rând unul altuia apa de pe trup.

Scuipând o înjurătură, Noah închise apa și ieși. Nu peste mult, se îmbrăcase, dar nu avea unde să se ducă. Nu știa ce să facă. Poate, dacă mai încerca... Poate...

— Of, la dracu', Howell, ai făcut-o fiartă, scuipă el. Recunoaște și pleacă naibii din oraș.

Din păcate, nu era atât de simplu. Avea responsabilități în Grand Springs - mama lui, și dilema lui Randi, care

continua să-l apese. Nu putea să-și ia catrafusele și să plece.

— Trebuie să suporti totul ca un băiat mare, mormăi iarăși Noah, cu glas tare.

— Vorbești des de unul singur?

Noah se răsuci în loc, cu ochii dilatați de surprindere. Pitser Bowman, președintele consiliului de administrație al spitalului, stătea lângă ușă, cu un zâmbet larg pe chipul bărbos.

— Nu e bine să stai cu ușa descuiată.

Noah pufni.

— Nu mi-e frică de înuneric.

— Nu întunericul e problema, ci lighioanele care pândesc în el.

De astă dată, Noah își dădu ochii peste cap.

— Cărui fapt îi datorez onoarea acestei vizite?

— Serviciului.

— Riley o să mă dea în judecată.

— De-asta nu știu nimic.

— O, ai să știi, ba bine că nu. De fapt, vei fi primul care-o să afle.

— Pot să stau jos? întrebă Pitser.

— Scuză-mă.

Pitser Bowman își lăsă trupul voluminos în cel mai apropiat fotoliu, după care privi în sus spre Noah, care rămăsese în picioare.

— Nu cred că te-am văzut vreodată arătând mai rău decât acum.

— Nu cred că m-am simțit vreodată mai rău decât acum.

Celălalt își înălță una din sprâncenele stufoase.

— Știu că ultimele câteva zile au fost un infern, la spital, dar ai mai trecut tu și altă dată prin asemenea perioade. Deci, cred că altceva te dă peste cap.

— Să zicem că ai dreptate și să ne oprim aici.

— Nu cumva are vreo legătură, întâmplător, cu Amanda Jennings?

Noah miji ochii, răspunzând pe un ton repezit:

— La naiba, am ajuns de bârfa întregului spital?

— Mhm.

— Nimic nu se compată cu un adevăr trântit în față.

Pitser zâmbi:

— Tu mi-ai cerut-o.

Deși se încruntă, Noah nu mai spuse nimic.

— Spre binle tău, sper să vă reușească figura.

— N-o să reușească, replică posac Noah. Am pierdut-o și așa rămâne.

— Cum va afecta asta munca ta? Nu

uita, veți face parte din același colectiv...

Pitser se întrerupse, ridicându-se.

— Nu cumva plănuiești să faci vreo prostie, să pleci din nou, nu?

— În momentul de față, nici nu știu ce-am să fac. Sunt un om nefericit.

— Poate reușesc eu să te fericesc cât de cât.

— Îndoi-m-aș.

Urmă un moment de tăcere, apoi Pitser continuă:

— Am venit aici ca să-ți spun că pe tine te preferă consiliul de administrație.

Noah clipi din ochi, rămânând cu gura căscată.

— Ce șef al secției de chirurgie?

— Știi tu vreo alt variantă? chicoti Pitser.

— Nu.

— Ți-atunci?

— Sunt șocat, răspunse Noah, pe un ton năuc.

— De ce?

— La dracu', Pitser, știi foarte bine de ce. Pe de o parte, din cauza lui Malcolm. Pe de alta, eu sunt un rebel, întotdeauna am fost și-ntotdeauna voi fi.

— Atunci, cred că administrației îi plac rebelii.

Noah îi aruncă o privire frustrată.

— Lasă că știi tu. Riley e mai pe gustul lor. Un pupincurist care se ajunge, și pe urmă joacă după reguli.

— Da, dar postul va fi al tău.

— Ce s-a-ntâmplat? Ai tras tu sforile?

— Eu?

— Lasă-te de fițe. Știu că Riley s-a plâns la consiliu de micul nostru incident din hol.

— Într-adevăr, dar n-a câștigat nimic.

— Nu te cred, răspunse Noah, cu ochi lucitori. Tu ai făcut minunea asta. Cum, nu știu, dar ai făcut-o.

Pitser îi dădu o palmă pe spate:

— Ești un medic al naibii de bun - *cel mai* bun. Iar Riley... mă rog, știm amândoi că e o mediocritate. De-asta n-a primit slujba.

— Totuși, te-ai dat peste cap pentru mine și-ți mulțumesc.

— Atunci, să mă nu dezamăgești. Condu chirurgia așa cum știu eu că ești în stare.

— Îți mulțumesc, Pitser.

— Nici nu e nevoie să spui mai mult.

— Dar pare atât de puțin.

— Bine, ai putea fi și tu mai entuziasm...

Noah își masă ceafa.

— Dacă Amanda...

— Nu mai spune nimic.

Pitser se duse la ușă, unde se întoarse.

— Orice victorie e amară, dacă n-ai cu cine s-o împărtășești.

— Nici eu n-aș fi putut să spun mai bine.

După plecarea lui Pitser, fruntea lui Noah se îmbrobonă de sudoare. Își stăpâni imboldul de a voma. Avea nevoie de aer curat. *Trebuia* să iasă.

Amanda se chinuia să înainteze. Încă doi pași, și ajungea pe banca din parc, unde putea să se prăbușească. După ce Gordon plecase, trebuise să iasă din capelă. Îi frânsese inima și, cu toate că era dezolată și se simțea îngrozitor, procedase așa cum considera că era cel mai bine.

N-avea cum să se mărite cu el, când

îi purta altui bărbat sentimentele pe care ar fi trebuit să i le nutrească lui Gordon.

Totuși, nici Gordon nu abandonase fără luptă, ceea ce nu făcuse decât să-i consume ultimele resurse de energie. Ajungând la bancă, Amanda se așeză și închise ochii, sperând să-și poată închide și mintea.

Nicio șansă.

Ochii i se deschiseră la loc, cu o tresărire a pleoapelor, și oftă. Într-o băltoacă de lângă fântâna arteziană se juca o păsărică. O privi cum dădea din aripi, apoi se cutremură. De ce nu putea fi și viața ei atât de simplă? Gordon o întrebase același lucru.

— Nu te înțeleg deloc. Te-a rănit, Amanda, și-atunci de ce Dumnezeu vrei să mai ai de-a face cu el?

— N-am spus că vreau.

— E, haide. Despre asta e vorba.

— Este vorba de tine și mine, Gordon.

Nu-i răspunse.

— Ascultă, țin la tine, dar nu te iubesc, nu așa cum meriți tu să fii iubit.

— Te-ai putea strădui mai mult, să știi.

— Of, Gordon, te rog, nu-mi îngreuna și mai tare situația.

— Deci, s-a terminat, mm?

— Vreau să rămânem prieteni.

Colțurile gurii lui se arcuiră în jos.

— Aha, așteptam mometul ăsta. Fraza clasică, după ce ți se dau papucii.

— Nu întotdeauna, spuse ea, cu voce slabă.

Gordon se făcu cenușiu la față.

— Iartă-mă, am...

— N-are nimic.

— Bine, ai câștigat. Dacă nu pot avea parte decât de prietenie, atunci o primesc.

Amanda se aplecă, sărutându-l pe obraz.

— Îți mulțumesc.

— Iar oferta mea pentru clinia privată rămâne în picioare.

Recunoscătoare, dădu din cap. I se pusese un nod în gât, împiedicând-o să vorbească.

— Numai fericire, fetițo, îi ură el, ridicându-se, după care o sărută ușor pe buze.

Iar acum, stând singură, Amanda era bântuită din nou de chipul lui Noah. Își dorea să fi știut ce să facă. Desfacerea relației cu Gordon nu-i rezolvase problema cu Noah.

Îl iubea. Dumnezeu îi era martor cât îl iubea. Dar era iubirea de ajuns?

Nu știa ce anume o făcuse să privească la stânga, dar ceva îi atrase atenția. O recunoscuse pe femeia care ezita lângă banca alăturată. Era Eve Stuart, fiica Oliviei.

Dintr-odată, problemele Amandei păliră în comparație cu ale ei. Își amintea cât de mult se străduise echipa din S.U. S-o salveze pe Olivia, dar nu avusese zile. Eve părea distrusă.

Fără a avea idee ce-i putea spune, Amanda se ridică și porni spre ea.

— Bună ziua, doamnă doctor Jennings, o salută Eve, cu voce stinsă.

O fracțiune de secundă, Amanda nu-i răspunse. Era prea captivată de imaginea femeii care, în pofida durerii, rămăsese tot fermecătoare, cu părul blond scurt și lucios coafat într-un stil sofisticat și ochii albaștri adânci.

Mignonă și competentă.

Din acest punct de vedere, Eve Stuart semăna mult cu mama ei.

— Sper că nu te deranjez, spuse în sfârșit Amanda, așezându-se lângă ea.

— Cătuși de puțin.

— Îmi pare rău pentru mama ta. Am făcut tot ce...

— Știu, o întrerupse Eve, cu voce întretăiată. Și vă sunt recunoscătoare.

— Am trecut și eu prin asta. Știu ce simți.

Eve își mușcă buza de jos.

— Stau aici de câteva ore, de când s-a terminat furtuna, spuse ea, cu un zâmbet trist. Parcul ăsta era unul dintre locurile favorite ale mamei mele. Am... am crezut că dacă vin aici...

Glasul i se frânse.

Amanda luă una dintre mâinile

delicate ale Evei într-a ei, strângând-o cu căldură.

— Mama spunea că e cel mai potrivit loc ca să meditezi, că dacă urmărești cum merge soarele pe cer, dimineața, așa ca acum, vezi mai limpede lucrurile.

— E un gând minunat, răspunse Amanda, cu blândețe. Dar cred că e timpul să pleci acasă.

— Acasă, repetă Eve, cutremurându-se. E ultimul loc unde-aș vrea să fiu.

Amanda o înțelegea perfect, deși din alte motive. Acum, casa ei îi amintea de Noah.

— Nu suport... gândul de a-i spune fetei mele, Molly, că bunica ei iubită... a murit.

Pe obrajii Evei șiroiau lacrimi.

Amanda făcu un efort să revină în prezent.

— Îmi dau seama ce greu va fi.

Eve își trase nasul.

— Și nu numai moartea mamei trebuie s-o suport. Toată viața mea e încurcată.

„Și a mea”, replică în gând Amanda.

— Cred că te referi la ghinionul cu nunta fratelui tău.

— Vă vine să credeți că Randi a dispărut.

— Nu, nu pot să cred. Hal cum suportă?

— Nu mi s-a destăinuit, dar vă dați seama. Și mama... ei bine, ea n-ar mai fi avut un moment de liniște.

— Uneori, viața nu face decât să ne bage bețe-n roate, spuse Amanda, atât pentru Eve, cât și pentru ea însăși.

— Într-adevăr, confirmă Eve, cu vocea tremurătoare. Mai ales când faci un

lucru prea îngrozitor ca să-l mai poți îndrepta.

— Poftim?

Eve se înroși în obraji.

— Nu-mi dați atenție. Vorbește gura fără mine.

— Nu-ți face griji, sunt o bună ascultătoare. Și mie mi se întâmplă adesea.

— Dumneavoastră? o privi Eve, șocată. Credeam că la dumneavoastră toate sunt clare.

— Ha, ce mai glumă!

— Mă rog, dumneavoastră cel puțin n-ați fugit de bărbat pe care-l iubeați.

În primul moment, Amanda avu senzația că primise o lovitură puternică în piept. Impactul declarației o făcu să se clatine.

— Iar tu... ai făcut-o?

— Da, și nici nu vă pot spune ce rău îmi pare. Dacă am învățat ceva din tragedia asta, este faptul că viața e scurtă – azi ești, mâine nu mai ești. Așa că trebuie să profiți la maximum, până nu-ți bate ceasul.

Deodată, Amanda sări în picioare.

— Ce... începu Eve.

— Te superi dacă te las singură?

— Nu, dar...

— Am ceva de făcut.

— Eu nu...

Amanda o întrerupse din nou, aplecându-se s-o îmbrățișeze cu putere:

— Mi-ai băgat mințile-n capul ăsta al meu îndărătnic, lucru de care aveam mare nevoie.

Eve clipi din ochi.

— Așa?

— Da. Ținem legătura, bine?

Și, cu aceste cuvinte, Amanda se întoarse și o luă la fugă spre spital, unde își lăsase mașina.

Capitolul 28

Își pierduse mințile de-a binelea?

Probabil, își spusese Amanda, în timp ce conducea mașina spre condomeniul lui Noah. Dar nu voia să fie pesimistă. Pentru prima dată de când se reîntâlniseră, tânjea după o atitudine pozitivă.

Ar fi vrut să repete discursul pe care dorea să i-l țină, dar nu reușise. Străzile alunecoase ca sticla făceau așa ceva imposibil. Trebuia să se concentreze mai tare ca oricând.

— Idiotule, mormăi ea, evitând ca prin urechile capului un camion care se

înscrisese imprudent pe banda ei.

În stilul acela, când și dacă mai ajungea acasă la Noah, urma să aibă nervii în pioaneze. Opri la un stop, având astfel un minut ca să se calmeze. Trebuia să-și vină în fire, altfel își pierdea curajul și se înorcea din drum.

Printr-o ironie, fusese nevoită să telefoneze la spital pentru a afla adresa lui Noah. Acest telefon o silise să se prezinte, lucru care o dezgustase. Dar, regulamentul spitalului fiind așa cum era, nu avusese încotro.

Această manevră îndrăzneată îi sumbinase curajul, făcând-o să ezite. Și totuși, iat-o ajunsă la jumătatea drumului, fără cale de întoarcere. Se angajase în această misiune și n-avea de gând să și-o renege.

Evei trebuia să-i mulțumească. Fără

declarația ei sinceră despre neghiobia de a fugi de o persoană iubită, despre regretul că o făcuse, acum Amanda n-ar mai fi fost la volan.

Cuvintele Evei o ajutaseră să-și dea seama cât de mare era miza acestui joc numit viață. De asemenea, o siliseră să înțeleagă la ce anume renunța, la *cine* renunța.

Și atunci, ajunsese să-și pună întrebarea: *de ce?*

Înăuntrul ei se declanșase ceva. Frica. Frica era vinovată de paralizia care o ținea prizonieră. Frica de a trăi. Frica de moarte. Frica de a-și asuma riscuri. Frica de *orice*.

Pentru lumea din afară, care o privea, doctorița Amanda Jennings era neînfricată. O *Superwoman*. Râse, făcând haz de necaz. Dacă s-ar fi aflat adevărul -

că dărdâia literalmente de frică, mai ales când era vorba de iubire și încredere – toți ar fi fost dezamăgiți.

Suflase de prea multe ori în iaurt, uitând să-l mai mănânce.

Dar, în ultimă instanță, știa că trebuia să renunțe la acest balast și să meargă înainte. Noah spunea că săvârșise o greșeală, și îl credea. Mai credea și că o iubea în continuare, fără a fi încetat o cipă

Atunci, de ce o treceau sudorile ca în timpul unei canicule din Texas? Te temea că respingerea ei îl făcuse să se răzgândească? Nu. Dorea ca această parte să ia sfârșit, pentru a o putea lua de la început.

Calitatea vieții se făurea cu propriile mâini, conchise ea. Și dorea să-și facă o viață de calitate, cu ajutorul iubirii lui Noah. Astfel, pentru ea, gândul unei

singure zi fără el nici nu intra în discuție.

Și totuși, când opri în fața casei lui și-l văzu așezat pe trepte, nu-și putu stăpâni strângerea de inimă.

O, Doamne sfinte.

Pradă panicii, nu se mai putea mișca, cu toate vechile temeri năvălind ca un cal de curse în goană spre linia de sosire. Avea un oarecare avantaj, căci Noah n-o văzuse, stâng cu capul în piept. Și încă unul – nu o aștepta.

Amanda numără până la zece, după care își luă poșeta, deschise portiera și coborî. Se opri, impunându-i inimii să n-o mai îmboldească.

În acel moment, Noah ridică privirea și o văzu.

Amanda deschise gura, apoi o închise la loc. Noah clătină din cap cu îvnerșunare, ca pentru a-și limpezi mințile,

vizibil convins că avea vedenii.

Fără o vorbă, dar și fără a-și lua ochii de la el, Amanda porni pe trotuar. Până ajunse la prima treaptă, Noah se ridicase deja în picioare, privind-o.

Când sosi, îi observă umerii căzuți, obosiți. Văzute de aproape, ridurile de pe chipul său epuizat erau și mai adânci. Dar cel mai tare o frapă profunzimea deznădejdiei din ochii lui, deși aceștia se luminaseră un moment.

— Ai venit cu o misiune din partea spitalului? o întrebă, prudent.

— Cunoști răspunsul.

— Într-adevăr, răspunse el, răsuflând aspru.

— Pot să stau jos?

— Aici?

— Da, aici, replică Amanda, cu cel mai dezarmant zâmbet.

Noah nu-i răspunse, continuând doar s-o privească lung, cu o expresie și mai precaută.

— Ce plăcut și cald e soarele.

— Este, confirmă el, scurt.

După ce se instalară unul lângă altul pe treapta de sus, între ei se lăsă tăcerea, grea ca o grămadă de cărămizi.

Amanda îi aruncă o privire piezișă. Profilul lui era mai rigid decât o sculptură în lemn. Oare ce-l frământa? se întrebă. După câte se părea, nu avea de gând să-i ușureze situația.

Și totuși, fu nevoită să facă un mare efort pentru a nu-și arunca brațele pe după umerii lui, lăsând baltă orice prevedere.

— Noah...

Se întoarce spre ea, cu ochii duși în fundul capului, bântuiți de acea expresie

torturată.

— Cred că ai venit să-mi spui că s-a oficializat.

Amanda îl privi descumpănită.

— Ce anume?

— Logodna ta cu Gordon.

— Nu tocmai.

Ochii lui Noah se îngustară, dar nu înainte ca Amanda să vadă din nou acea învăpăiere vie.

— Nu?

— Nu mă mărit cu Gordon, spuse ea, pe un ton mai senzual.

— Asta ai venit să-mi spui?

— Nu.

— Aha, vrei să-mi dai preavizul că te transferi în practica privată.

— Noah, încetează, spuse ea încet.

— Dacă încetez cu vorba, risc să te iau cu asalt aici, pe loc.

Un tremur îi străbătu pielea, dar ochii ei licăriră.

— Mi se pare o idee destul de bună.

Privirea lui Noah i-o susținu un moment pe-a ei, cu febrilitate.

— Vrei să spui ceea ce cred eu că spui? întrebă el, grăbit.

— Și anume?

— Dacă-ți arde de jocuri...

Acum, glasul începuse să-i tremure.

— Șșșt, șopti Amanda, după care se aplecă și, fără a-l atinge altfel, își lipi buzele de ale lui. Am fost prea încăpățânată pentru a mă exprima prin cuvinte, doctore Noah Howell. Te iubesc, acum și pentru totdeauna.

Noah o înhăță de ceafă și o trase cu gura spre a lui, de astă dată într-un sărut prelung, torid, care în câteva momente îi lăsă pe amândoi sufocați.

— O, Noah! exclamă ea, din adâncul inimii.

Fără jenă, Noah îi luă mâna și și-o aplică sub pântec. Inima ei mai făcu un salt, după care mâna cuprinse bărbăția care pulsa.

Noah gemu.

Amanda apăsă.

— Doamne, Amanda, murmură el, gutural. Aș putea să te posed chiar aici.

— Iar eu aș putea să te las, dar cred că n-ar fi de acord nici legea, nici vecinii.

— Ducă-se dracului.

— Te iubesc.

Beregata lui Noah palpită convulsiv, ca și cum s-ar fi înecat.

— Dacă nu spui adevărul...

— Îl spun, din toată inima și din tot sufletul.

— Și eu te iubesc.

— Atunci, ce mai așteptăm?

— Dacă intrăm în casă și fac dragoste cu tine, cale de întoarcere nu va mai exista, spuse Noah, sfredelind-o cu privirea. N-am să te las să mai pleci.

— Și chiar dacă ai face-o, m-aș întoarce.

Noah îi mângâie obrazul cu privirea și cu dosul unei mâini, apoi se ridică. Ținându-se înlănțuiți cu brațele, intrară în casă.

— Da, o, da! exclamă Noah, rugător. Nu te opri.

Fără a-i răspunde, Amanda continuă să se miște deasupra lui, simțindu-i bărbăția în adâncurile trupului ei și, în același timp, intuind că se afla la fel de aproape de culme ca ea.

Însă dorea că se sincronizeze perfect.

— Ajută-mă!

Mâinile lui i se strânseseră pe șolduri și, când începu să se miște mai repede și mai intens, Noah păru să se înalțe și mai sus într-însa.

— Oh, Noah! șopti ea, cu trupul înfierbântat și umed prăbușindu-i-se dintr-odată peste pieptul lui nădușit, în timp ce un spasm năprasnic îi zguduia pe amândoi.

Imediat ce ajunseseră în dormitor, își lepădaseră înnebuniți hainle și se prăvăliseră pe pat. Noah o pătrunsese imediat, deși nu fără a se asigura că era pregătită și receptivă.

Acum, molatic, sleit, îi zâmbi.

— Mai putem o dată?

Amanda îl ciupi.

Noah râse, după care o strânse în brațe.

— Și, când te măriți cu mine?

— După ce mă ceri.

— Facem pe deșteapta!

Degetele ei în mângâiară pieptul, abătându-se apoi mai în jos.

— Uitasem ce perfect ne potrivim.

Noah gemu:

— Eu nu. Tot timpul visam că eram în tine.

Respirația Amandei deveni mai sacadată.

— Într-adevăr?

— Jur.

Îl apăsă și mai tare, simțind cum se întărea din nou.

— Ți face o deosebită plăcere să mă torturezi?

Fără a-i răspunde, începu un fel de masaj.

— Ce-ai zice de azi? scrâșni el,

aproape chinuit. Să ne căsătorim, adică.

— Și mama ta?

— Ce-i cu ea?

Glasul lui Noah era atât de răgușit, încât Amanda abia îl putea înțelege. Continuă să-l maseze.

— Trebuie musai să vorbim acum despre ea?

— Da, insistă ea.

— O să-și schimbe opinia, vei vedea, mai ales când ne va ține copilul în brațe.

Mâna Amandei încremeni.

— Ești sigur... că mai vrei încă un copil?

— Vai, iubito, cum mă poți întreba asta? Sigur că vreau să avem un copil al nostru.

— Poate că-l și avem.

— Nimic nu m-ar bucura mai mult.

Deodată, Amanda se încruntă.

— Mă întristează gândul de a ne căsători fără Randi...

Noah îi atinse buzele cu ale lui.

— Și pe mine, dar s-ar putea să nu fie nevoie. Trebuie să fim convinși că n-a pățit nimic.

Degetele Amandei trecură din nou la acțiune.

— Dacă nu încetezi în clipa asta, am să...

— Ba s-o crezi tu! replică ea cu ironie drăgăstoasă, ridicând un picior peste coapsa lui și călăuzindu-l înăuntru.

Peste câteva momente, Noah oftă, legănând-o la piept.

— Iartă-mă, m-am mai putut aștepta.

— Nici eu.

— Și cu serviciul cum rămâne? o întrebă, plimbându-și mâna prin părul ei mătăsos.

— Dacă mai vreau să plec de la Vanderbilt? La asta te referi?

— Mhm.

Amanda ezită, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Îmi place să lucrez la urgențe.

— Mie-mi place să lucrez *cu tine*.

Îl ciupi din nou.

— Eu vorbesc serios.

— Și eu, iubito.

— Nu se poate să mai fi și-acum...

— Excitat?

— Da.

— Ei, află că sunt. Cred că niciodată n-am să mă satur de tine, ceea ce înseamnă că s-ar putea să umblu prin spital cu o erecție permanentă – doar dacă nu pleci tu.

Imaginea o făcu să chicotească.

— S-ar putea ca unii pacienți să nu

fie prea încântați.

— Și cui îi pasă?

— Ție.

Noah zâmbi.

— Serios, dintotdeauna mi-am dorit să practic medicina sportivă.

— Atunci, începe. Am să te susțin. Banii nu vor fi o problemă, mai ales acum, când voi fi șeful chirurgiei.

— O, Noah, dar e excelent!

— Și sunt destul de mândru.

— Cu Riley cum rămâne?

— Cred că-n momentul de față se zgârie pe ochi.

— Mă rog, sunt dezolată pentru el, dar mă bucur pentru tine.

O sărută pe creștetul capului.

— Așa te vreau, fetiço.

— Totuși, n-am să-ți rămân datoare.

— Las-o baltă. Ce-i al meu e și al tău.

Să nu uiți asta.

— O, Noah, cât te mai iubesc!

— Și eu te iubesc.

— Cu toate tragediile și durerile de cap, până la urmă astea au fost cele mai fericite treizeci și șase de ore din viața mea.

— Sunt de aceeași părere, iubito, confirmă el, sărutând-o pe nas. Niciodată n-o să-ți pară rău că mi-ai acordat a doua șansă.

Amanda îl sărută îndelung, apăsător, înainte de a-l privi în ochi:

— Pentru toată viața.

— Pentru totdeauna, iubirea mea.

— *Sfârșit*